Adrian Păunescu
POEZII CENZURATE
22 august 1968 — 22 decembrie 1989

EDITURA PĂUNESCU 1990

Am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni,
ei sînt răscumpărarea
singurătăţii mele de fond,
oameni la metereze,
oameni în paranteze,
oameni peste tot,
ştiu legea fim,
toţi murim,
unii oameni îmi sînt mai apropiaţi.
alţii mai depărtaţi,
mă uit la ei.
şi nu mă pot hotărî
cine urmează să moară,
nici să mor în locul lor n-aş vrea,
dar nici ei în locul meu,
seara e albastră
ca spirtul medicinal
şi ca ochii morţii.
Am nevoie de oameni,
dar prin maternităţi
presează nou-născuţii,
„faceţi-ne loc,
sîntem prea mulţi."
eu nu pot face parte
din plutonul de execuţie,
nici măcar să mă gîndesc nu pot
că mîine va lipsi dintre noi
cel mai neînsemnat,
paznicul schitului de la Tarniţa
sau biata nevastă-sa,

Am învățat
un nou fel de condamnare:
să fii privit în ceafă,
să se uite oamenii
în ceafa ta;
după cîteva ore de priviri în ceafa
te vei simți ghilotinat.
Am nevoie de oameni,
uite, încep să nu mai suport
întrebările nepoatei mele
în care mă recunosc pe mine mic
întrebîndu-mi bunicii:
de ce mor oamenii,
de ce îmbătrîneşti, tată mare.
cum să fac eu să te țin tînăr.
de ce tremură mîna tatălui meu.
De la Shakespeare la Andreea
nu e decît un pas,
ştiu că nici unul dintre ei
nu-l va face.
dar întrebările acestea naive
sînt haina de zi cu zi
a unor geniale întrebări de duminică,
şi. totuşi, mulți oameni
prea mulți oameni au murit,
averea cimitirelor a sporit,
parcă ar mai fi avut loc
un nou război mondial,
toate națiile pierd.
nu cîştigă nimeni.
a avut loc
un război mondial secret,
pe care nu l-a cîştigat nimeni.

suferindă de *17 ani,*
cine-mi dă dreptul,
să fac matematica morților,

eu sînt aşa de prost şi de sentimental
că-i plîng şi pe soldații români
morți în filme.
Nici o moarte nu vine la timp, toate morțile vin prea devreme, toate morțile au prioritate, viața pare un răsfăț, un detestabil privilegiu, agențiile de ştiri în lume care dacă n-anunță morți dau faliment.
Eu sînt în cu totul altă circumscripție,
eu judec altfel,
eu exagerez altfel, *
agenția mea de ştiri
nu anunță decese,
eu cred
că n-are dreptul să moară
nici un cîine.
e loc destul pe pămînt
şi pentru faună
şi pentru floră,
şi pentru toate experimentele practice
şi pentru toate speculațiile teoretice,
e loc destul
degeaba intră ucigaşii în panică,
e loc destul,
chiar şi pentru ei e loc,
chiar şi ei au nevoie de oameni,

Am nevoie de oameni.
nu mă pot hotărî
pe cine să țin minte
şi pe cine să uit,
zidarii mei nu lucrează la zid.
ci la pereți,
aici, în jurul meu,
nu moare nimeni,
nu se tac vînători,
nu se taie porci.
Pregătiți izvoarele,
trageți toate gieanțele în sus,
revoluția franceză

mai eşuează odată, de data aceasta,
în limba română,
aici, în versurile mele.
Nu există decît idealuri,
nu există decît dorința de a le îndeplini,
nu există idealuri realizabile,
de aceea nu-mi propun
decît o țintă măruntă:
vreau mîine la prînz
să mă duc la locul
în care se îmbrățişează
Maramureşul cu Bucovina
şi să mănînc afine.
Pe urmă îmi continui ascensiunea
în cadrul revoluției mondiale
pe post de brancardier
care în viață şi-n somn
mă imită
şi-mi ia toate ticurile:
am nevoie de oameni

Am nevoie de oameni.
dacă un cîine ne trebuie
din cînd în cînd
în curte sau în casă,
cum am putea fără oameni,
dacă voi puteți,
eu nu pot,
ştiu că-mi voi plăti singur
toate datoriile.
ştiu că sînt plin de greşeli,
dar ştiu totodată
că sînt mai bun,
mai milos,
mai generos
decît voi toți,
cei de care am nevoie,
nu vreau să vă duc la gură

să beau din voi,
dar nici voi pe mine.
Lăsați zarurile cum au căzut,
există un joc aberant
în care toți
vom ieşi învingători,
cu condiția
să lăsați zarurile cum au căzut
şi să fiți de acord
că poezia e un bombardier imprevizibil,
dacă poetul nu face parte
din plutonul de execuție;
chiar vinovat să fie
cel care trebuie să moară,
ca şi preotul ca şi rudele condamnatului,
eu nu pot fi de partea
plutonului de pedeapsă,
cu cel care va muri,
cine va rămine?

SÎNT RADICAL

Ca un canibal pedepsit, ca un canibal cu gura pecetluită alerg pe pămînt şi plîng: am nevoie de oameni.
1/2 septembrie 1989, Demacuşa

Analfabeților

V-am spus că sînt un om periculos
Şi nu mi-ați luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveți pentru" persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.
V-am spus că fac teribil de urît
De sînt călcat puțin pe libertate,
V-am spus că sînt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.
V-am spus să vă astîmpărați şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,

De a ne face nouă zile grele.
V-am spus să puneți mîna să munciți,
Să nu mai tot pîndiți zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placă nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.
V-am spus că vremurile s-au schimbat
Şi că situația e mai complexă,
Nu-i intelectualul — servitor,
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

15 Regresăm

Nu-i nimic, e-n regulă, mai aşteptăm două sute de ani, ce-o să fie, un biet accident istoric, o socoteală matematică greşită, sîntem în Estul Europei, nu uitați, Ruşii, da, Maghiarii, da, Polonezii, da, Bulgarii, da, noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, că se interpretează, cînd nu voiau vecinii, noi nu puteam, n-aveam voie, cînd vor vecinii, nu vrem noi, n-avem nevoie, asta e, aşa sîntem noi, ai dracului, dați în Paşte, asta e. dați în Paşte, nu-i nimic, e-n regulă, mai vedem noi, mai vedem, aveți răbdare, nu bateți din picioare, nu vă pripiți, noi regresăm cu plăcere, noi regresăm cu talent, noi nu ne luăm după nimeni decît cînd regresează. Două sute de ani! Atît! Aveți răbdare, nu chemați salvarea, nu exagerați, nu crîcniți, regresați cu noi!

înapoi, marş!

Buzău. 8 aprilie 1988

Şi lumea nu se poate cuceri Umflînd la cifre şi mimînd tumulturi, Cu aroganți şi trîndavi doctoranzi, Cu papagali care țin loc de vulturi.
V-am spus şi am puterea să mai spun Că nu încape muntele în seră, Că prea-i scurt drumul de la rai la iad Şi de la căprioară la panteră.
V-am spus să nu-l fetişizați pe Marx, Să nu-i păstrați în spirt învățătura Şi voi într-una, fără să-l citiți, îl pomeniți pînă vă doare gura.
V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare Şi voi v-ați decorat voi între voi Cînd lupta este în desfăşurare.
V-am spus că muzica nu-i un microb Care amenință civilizații E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i placă dați-i.
V-am spus, concetățeni analfabeți, Să luați aminte şi să țineți minte, Dar nu ştiam că v-ați născut şi surzi Şi scoateți arma cînd vedeți cuvinte.

1979

Gîndiți.
nu mai amînați aceasta, gîndiți, ar fi trist pentru voi să vă» fi pus mintea la uscat pe gardurile în care închideți, cu depline sentimente de posesiune şi protecție, mintea mea obosită.
10 noiembrie **19.83**

Probă olimpică

Mintea mea obosită
nu e mai proastă
decît mintea voastră odihnită,
hai să gîndim împreună,
hai gîndiți şi voi,
încordați-vă mințile odihnite
şi produceți gînduri.
Ce sînt acele broboane de sudoare
de pe frunțile voastre?
Străduiți-vă,
concentrați-vă,
gîndiți-vă,
aveți mințile odihnite,
dormiți de 2.000.000 de ani,
ați avut scutire,
ați avut permisie,
ați avut concediu mental,
ce dracu!
Vă depăşeşte în viteză broasca țestoasă,
melcul, de-a cărui trecere
vă țiuie urechile,
e un melc rnort,
ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
vă mişcați ca prin corpuri solide,
ca prin undelemn înghețat,
ca prin ochi de sticlă,
ce dracu!

Repetabila vînătoare

Sînt vînați cu lasoul oamenii buni Nu se-ntoarce în sat ce se face în sat,
Imobilism, voluntarism şi multe sancțiuni, Cine nu a fost omorît, va fi arestat.
Sînt cîțiva care trec şi usucă atent
Tot ce simt, tot ce-aud, tot ce văd,
Ca să n-avem căldură, ca să n-avem curent,
Ca să fie prăpăd.
Dar ei vin şi se duc, vîrsta-i scoate la mal. Fericiți aşteptăm pe cei tineri în loc, Că sătui sîntem toți şi de stilul brutal Şi de ştiința de-a pune paie pe foc.
Şi cei noi, care vin, ideale perechi,
Fac şi ei tot la fel, numai represiuni,
Şi cei noi, care seamănă mult cu cei vechî,
Dacă azi e duminică, mîine e luni,
Ies chiar ei să-i vîneze pe oamenii buni.
7/8 decembrie 1985 Bucureşti

18

Motorul greşit

Şi dacă după cum s-a auzit şi dacă după cum un simț o spune întregul drum e o deşărtăciurie şi chiar motorul e croit greşit!
Maşina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile bune şi aşteptăm s-apară o minune să ne putem urca şi noi în ea.
Tu nu auzi, constructor de motoare, că ți l-am da pe-acesta înapoi? E un motor prea leneş, prea greoi, nu poartă, ci-i purtat.de fiecare.
Şi zi *de* zi motorul nostru moare şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.
1983

21 Sapă de lemn

Nu se găseşte gaz în prăvălii,, Prin lămpile ucise este noapte, Bătrînii forfotesc de-atîtea şoapte, Tu, vremea izbăvirii, cînd mai vii?
Se nasc pe frig cei mai frumoşi copii, Se fac pe frig eroicele fapte, Nu se găseşte carne şi nici lapte Şi, Doamne-al României, ce va fi?
Murim aici sau înviem din moarte? Ne stingem toți sau mai lăsăm un semn? Ce facem, Doamne, înghețăm solemn Sau mergem toți unde e cald, departe?
Aici, la noi, nu mai există arte, Ci doar blazonul sapelor de lemn.-
Breaza, H decembrie 1983

20

Treziii-vâ

Nu mă opun cu vorba fărdelegii, şi-aşa ea m-a zdrobit de caldarîm, dar
îmi întreb poporul: ne tîrîm, în infernale, groaznice cortegii?
Nu se mai vede nici o şansă-n zare? Au amuţit şi ultimii cocoşi? Sîntem
neputincioşi? Sîntem leproşi? Nimic din tot ce-avem nu ne mai doare?
Să fie linişte deplină-n ţară, nu sîngele va hotărî acum, cînd toate
încercările sînt scrum prin încăpăţînarea tutelară
dar vă rostesc istoric şi postum: treziţi-vă din somn, ca să vă doară!
7/8 decembrie. 1987

Ori pe unde merg
Frunze cad în cerc
Şi în clopot ni se-aude mersul.
Scriu scrisori pe foi,
Lăcrimez în ploi,
într-un liber schimb cu universul.
1989

23

22

Romanţă de toamnă

Nu pot să stau drept
Merg cu toamna-n piept
Vîntu-n toate rănile mă doare
Şi pe orice drum
Ca un vers postum
Vine frunza în întîmpinare.
Putredul accent
A lovit atent
Fiecare fir de iarbă verde
Clipe indigo
Care încotro
Să avem motive de-a ne pierde.
Am să-ţi scriu scrisori
Pe tulpini de flori

De lumina stelelor pătrunse
Şi-un roman să-ţi scriu
Folosind pe viu
Sub umbrar de nuc tincturi de frunze.
Frunze îţi trimit
Scrise cu grafit
Sau cu movul iernii care vine
Ce să-ţi mai înşir?
Frunze în delir...
Te iubesc şi mă ^îndese la tine.

Ideea lor în veci victorioasă S-a răspîndit în mediocrii toţi Pămîntu-i plin de leneşi şi de hoţi Şi nu ne vom putea întoarce-acasă.
Atîta lume ca şi ei gîndeşte încît cedez acestui tragic lanţ Şi-i rog pe amărîţii aroganţi Să vină să mă-nveţe româneşte.
29 octombrie 1988

24

Marea medie

Şi simt în jurul meu un chip de cleşte Din care nu mi-e-ngăduit să ies Ei mă opresc din ce în ce mai des Şi vor să mă înveţe româneşte.
De obicei ei nu ştiu pic de carte S-au ridicat din şcoli de ucenici Să fie slugi s-au învăţat de mici Tinzînd aproape, ei gîndesc departe.
Nici un avînt în ei nu se mai scoală îmbătrînesc ca nişte bieţi ologi De-un pic de apă daca vrei să-i rogi Eşti mort ca după ultima greşeală.
Lehamitea-n principii şi-o îmbracă Nimic nu fac de nu-i al lor un strop Sînt veşnic circumstanţiali de scop împovărată mintea lor săracă.
Ei, mediocrii fără de ruşine, In sinea lor dezvoltă din nimic Ideea unui om mereu mai mic Şi-a lumii incapabile de bine.

Suspiciunile

De cîte ori ridic cuvîntul să spun cu
bucurie: da!
Ce e cu mine, ce se-ntîmplă?
mă urmăreşte* cineva.
De cîte ori ridic cuvîntul să spun
cu întristare: nu! O umbră de cadrist energic
mă-ntreabă brusc: cine eşti tu?

N-am dreptul să respir mai tare
că supăr umbra din perdea,
N-am dreptul să-mi răsară-n gură
conspirativa vorbă: da!
N-am dreptul nici să tac în mine,
cum străbunicul meu tăcu.
Tăcerea mea e subversivă, tăcerea mea înseamnă: nu!
N-am nici o şansă, n-am niciuna,
să mă retrag din ring nu pot.
Mai bine da şi nu m-ar face
un surdomut şi-atîta tot.

26

Cantina populara

Credeam în puterile singelui meu Dar aflu acum, sub accente de astre, Că nu e al meu şi că eu nu sînt eu, Că eu am ajuns alimentele voastre.
Chimia pe care în fiece zi
Mi-o dați s-o mănînc, m-a schimbat pînă-n oase
Şi mîine de mine nimic nu voi şti,
Eu, pilc de distante-amintiri tenebroase.
Credeam în eu însumi, dar eu sînt ca voi, La ieslea comună merg zilnic, de foame, Cu fruntea-n zenit şi cu glezna-n noroi, Degeaba născut doar de una din mame.
C-am fost într-un fel şi-am ajuns om comun, Cum toți am avut trăsături speciale, Credeam că mi-e dată puterea să spun, Dar floră de bici mi-nfloreşte pe şale.
Credeam în puterile sîngelui meu, Simțeam că sînt cupa de-a pururea plină, Dar el nu-i al meu şi nici eu nu sînt eu, Eu, biet abonat la această cantină.

1984

Inteligența ta şi azi se vinde.
Cu mult, cu mult sub cel mai jalnic preț,
Să aibă noii tăi burghezi merinde
Şi fiara zilei elegant coteț.
Dacă la asta duse-ntreaga luptă, Mă scuz d»e toată zbaterea-n zadar, Cu-n toc vulgar şi c-o peniță ruptă M-apuc sa scriu pasteluri la ziar.

De la prşzidii şi de pretutindeni Pe totdeauna rog să fiu exclus, îmi cumpăr, conştiinţei mele, pinteni Şi-nvăţ să fiu tălmaci româno-rus.
Sunaţi întruna, telefoane scurte, Tăiaţi-mi dreptul de-a vă întreba, Măcar c-am fost numit poet de curte; De astăzi sînt un critic de saltea.
Dar nu ştii tu că eşti ameninţată Şi generalii tăi sînt laşi, sînt slabi? O, Una, pot şi cei pitici să-i bată Pe noii muşatmi -şi basarabi.
Degeaba e aşa tot ce aşa e, Cind oamenii se urmăresc fidel Prea mulţi cu lacrimi de săraci se laie Şi gura-şi şterg cu falduri de drapeL
Mă simt.. ridicol, stâpinit de teama Că. aparindu-ti dreptul, par suspect, Sa f ie-n veci nefericită mama De-arn să mai fiu îri lupte subiect.

28

Prea râul simptom

Dac-am ajuns şi eu la renunţare. Dac-am ajuns şi eu să vreau să tac. Luaţi aminte, boala e prea mare, Şi nu-i nici vorbă să mai aibă leac.
Nepricepuţii se pricep la toate, Ei, care au uscat tot ce-au atins. Ne dau cartele pentru libertate, Şi sting ce nici furtunile n-au stins.
Greu încercată, maica noastră ţară, Sînt emigrantul refulat şi trist, Ce s-a decis din tine să dispară,, Pentru anonimatul conformist.
La ce au fost acestea, toate bune. De ce v-am mai mişcat, compatrioţi. Cînd ce-i valoare e deşertăciune, Şi-i sînt administratori vechii hoţi?
Tu, doamne, mi-ai dat carnea şi nu piatra. Simt patria plîingînd în carnea mea, Cînd e urmat, să vaccineze vatra. Un prost tembel, de un deştept lichea.

Voi fi rebel la mine în odaie,
Şi-n rest voi fi un conformist supus.
Nu-i mare pierdere un om, ştiu bine. Dar acest om în limitarea sa A fost fanaticul fără ruşine Ce însuşi nu credea că va ceda.
îmi cer iertare pentru toate-acestea, Şi-ngenunchind în templul colectiv, Vă dau asigurarea, nu doar vestea, Că voi tăcea mereu, fără motiv.
Zdrobiţi-vă în ranguri şi-n mizerii, |Turnaţi-vă atent şi reciproc, Nemaiiubind, n-am cum să mă mai sperii. Nici cum să mă feresc de nenoroc.
strîngere de mima şi plînsu-mi, Ia strigă suferinţa tuturor.)ar tac şi emigrez în mine însumi |>i-aştept să treacă veacul şi să mor.

Las totul să se-ntîmple de la sine; Poți să mă răstigneşti şi să mă ari, Voi emigra tot mai adine în tine, Vînat de trădători şi de barbari.
Nu se mai poate, trec spre bătrînețe, Şi-n loc de mine însumi să profit, Eu îi învăț pe cei ce-or să mă-nvețe Către final cum trebuia trăit.
Intr-una tracasat, mereu în priză, Jertfindu-mă de drag de ideal, Măcar dac-aş picta o Mona Lisă Hlizită-n felul caricatural.
La mine vin cei urmăriți de jale Şi-mi poruncesc într-una ajutor, Sînt servitorul crizei generale, Ghişeu deschis durerii tuturor.
Drept CP mă iau, de mi se-ncredițează? Eu însumi jalea mea n-am cui s-o-nchin, Că mintea toată noaptea-mi arde trează Şi capul meu îmi pare-un cap străin.
Puteam să fi rămas poetul-greier,
Să cînt docil în stilul lăutar,
Dar țara mi-am purtat-o blind în creier,
Sub fruntea ca o piatră de hotar.
Nimic din tot ce-am spus nu neg, aşa e, Dar voi tăcea tot ce-am «ă am de spus,

situația stelară vă va cere
sa vă întoarceți şi la postul mic.
Ce veți minți popoarele atunci? Cum vor veni răspunsurile-n gură tind împrejur va fierbe numai ură dinspre Eroii amăritei munci?
Cum aş putea acum să vă mai schimb privirea oarbă în privire vie. ca să vedeți real. nu-n teorie, ce face neamul vostru. Mai e timp!
Treziți-vă. treziți-vă acum. priviți poporu-n ochi. vedeți ce spune şi dați-i şansa regăsirii bune. a întoarcerii pe-acelaşi drum.
Acum. nici observații nu mai am,". îmi e de-ajuns să cred, ca într-o lege,[7] în faptul simplu că veți înțelege ce crede pâtimitul vostru neam.
Atita tot de-ar fi şi pot să mor, să văd cum se ridică iar din sine spre-ncredere şi faptele de bine acest cinstit şi răbdător popor.
16/17 dec. 1387
3 — Poezii cenzurata

32

Aproape de sfîrşit

Am multe observații să vă fac. nici nu va trece viața şi voi spune. de ce n-ați dat săracilor cărbune. să poată merge lumea în alt veac?
Nici nu era nimic dacă lăsați să mai consume lumea nişte pîine şi nu loveați în ea ca-n bot de cîine ce muşcă fără noimă kilowați.
Ați economisit aşa puțin
că uite-acum în galantar se vede
prin zornăitul tragic de monede
c-ați consumat mai mult pentru venin.
Dai*, înainte de a încheia, o întrebare, totuşi, cea mai mare, cum nu v-a fost ruşine de popoare că-ntr-un tîrziu vor întreba ceva?

Am multe observații să vă fac, dar nu ştiu dacă azi mă mai ascultă acei ce-n larma larmelor ocultă, ne-au prefăcut intr-un popor sărac.

3

Şi, totuşi, mai încerc să vă explic nu veți rămîne numai la putere.

Dar, hai, să mințim fără nici o ruşine. Dar, hai, să mințim în direct şi-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine, Minciuna supremă va fi adevăr.

1934

34

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni i-mpoiianter Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici, Aşa cum amanții le mint pe amante Şi ele îi mint pe pămînt pe aici.
Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave, Dar, hai, să vedem cine minte mai mult, Ascultă delirul consoanelor grave. Cum şi eu minciunile tale le-ascult.
E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe care mi-o spui, Aşa că, te rog, şi pe mine mă lasă Să pălăvrăgesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.
Concurs de minciuni la echipe şi solo Şi ies campioni mincinoşii cei mari.
Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo? în campionate de ce nu apai i?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată. E multă minciună la noi pe pămînt, Sînt false recursuri şi nu-i judecată, Balanța cea veche-a dreptății s-a frînt.

Gura tarii noastre nu e mută. Noi cu noi nu vom porni război.
Insa ne e greu din cale-afară, Necăjit e astăzi neamul tot. Că ne-am naşte miine-a doua oară. Drum de lacrimi străbătind înot.
Nu-i nimic mai sfint decît e țara. Dar de ce să fie-aşa de greu, Dar de ce nu vine primăvara. Dar de ce mîhnit e neamul meu?
Nu sînt dintre cei ce dau cu pietre, Mai degrabă le primesc în piept, Dar în cea mai stinsă dintre vetre Nu mai am putere să aştept.
Sint în țară cele necesare. Nu vrem fericire de import, Dar eu simt că e o grevă mare, Parcă tot poporul meu e mort.
Drum de lacrimi, drumul meu prin țară.
Şi abia mai pot să mai rezist
La necazuri cîte ne doboară,
Şi sînt trist şi sînt bolnav de trist.
Mediocrii nu cedează singuri, Lanțul lor pe umeri ni l-au pus. Lanț făcut din nişte goale linguri Şi salvări în altă parte nu-s.

Reporter trist

Din paragini care mă-mpresoară Dau cuvînt durerii că exist Şi că sînt necazuri multe-n țară Şi le văd în spirit realist.
Mediocrii prea se bagă-n față. Noi, ceilalți, parcă nimic nu vrem, Hai să facem noi curat în viața Dacă vina e de la sistem.
Multe legi apar, precum se ştie, Dar, ca oameni sinceri şi întregi. Hai să recunoaştem cu tărie Că-s mai multe fărdelegi ca legi.
Neguri stau pe noi să se răstoarne, Trec prin țara mea şi-nnebunesc Că sînt cozi la pîine şi la carne Şi-i nervos poporul românesc.
Vai. poporul nostru cumsecade, Cu bătrini şi cu-copii ce vin, Care rezista la zece grade, Dacă nu cumva şi mai puțin.
Doamne, ține-ți firea şi ne-ajută. Nu ne părăei acum pe noi,

Florile dalbe

Aşadar, nu mai e voie să cîntăffi Florile dalbe.

S-a făcut încă un pas înainte In direcția cuceririi definitive A fizionomiei noastre ca popor. Nu mai e voie să cîntăm Florile dalbe.

După ce trupele străine
Au plecat de la noi,
După ce ne-am bucurat
Că florile noastre sînt iarăşi dalbe,
Auzim că nu mai avem voie să cîntăm
Florile dalbe, de Crăciun.
Crăciunul însuşi nu ne era accesibil.
Singurul motiv pentru care
Crăciunul mai e sărbătorit
De cei tineri
E lipsa combustibililor:
Copiii pleacă în vacanța de Crăciun
Pentru că nu avem cu ce
Să încălzim şcolile.
Dar florile dalbe nu se mai cintă,
Se cintă cîntece de mase
Din care nu înțelege nimeni
Niciun cuvint,
.Nici chiar cei care cîntă.

Nu ştiu legea dinte pentru dinte, Ştiu atît, că e atît de greu. încît jur c-am să rămîn cuminte Şi-am s-ascult doar de poporul meu.
1933

Din.adîncurile insondabile ale materiei
Se va ridica într-un tîrziu
Ca un murmur disprețuitor
în toată sonoritatea
Acestui spirit dacic
Colindul
Florile, florile dalbe
Leru-i Ier şi lelioară,
Zorior de ziuă
Seară de Crăciun
Şi iar florile dalbe Şi iar leru-i Ier Şi iar zoriori de ziuă Şi iar scară de Cracam Pînă la sfîrşitul veacului Şi chiar şi o veşnicie după.

Şi am zis cele cele-am zis,
Florile dalbe,
Tocmai cînd ați interzis
Florile dalbe
Şi-o să spun ce cred cinstit,
Florile dalbe
O să cînt tot ce-am iubit,
Florile dalbe.
Grădinare, grădinar, Florile dalbe, Nu tăia aşa bizar Florile dalbe,

40

Nu se mai cîntă colinde,
La Radio o emisiune a mea,
A fost hăcuită
Pentru că vroia să prezinte ascultătorilor
Colinde ale românilor.
Progrese mari, Senine de stabilitate Şi de prosperitate.
Dintre toți oamenii Morții sînt cei mai fericiți, Pentru că n-au apucat momentul Florile dalbe se uită la noi
. Veştejite.
Ce vină au ele,[1]
Ce vină are acest neam răbdător Care după ce că n-are pîine, După ce că n-are căldură, După ce că n-are Crăciun De data aceasta se trezeşte Şi fără dreptul de-a cînta Cîntecele liniştite care-i plac?
Leru-i nu mai este Ier,
Florile nu mai sînt dalbe
Cum am avut nenorocita inspirație
Să scriu acum cîtiva ani
Că leru-i nu mai este Ier
Şi florile nu mai sînt dalbe.
Şi totuşi vă spun un secret: Cu tunurile dacă s-ar trage In colindele românilor
Şi în colifidători,

Calendar

Nu m-am tocmit argat la voievozi nu le păzesc moşiile sau titlul, m-a condamnat un veac să fiu poet tind neamul îşi rosteşte infinitul.

N-am observat să fiu înspăimîntat de măreția lor fără de seamă, i-am salutat în clipa cînd vedeam că țara li-i pluralul de la rnamă.
Elitele şi astăzi mă scîrbesc, politice, fiscale, culturale, * de închinat atîta mă închin
Omului Muncitor, Măriei Sale.
Dar dacă-l văd în luptă pe Mihai riscîndu-şi, el, de dragul țării, viața, îl cînt şi nu mă tem că-l linguşesc
nu stau prudent s-aştept ce zice piața.
Şi dacă regii de Hohenzollern nu ne-au înstrăinat, venind încoace, eu, pentru vremea lor, am să-i cinstesc, să-şi odihnească oasele în pace.

43

Că în ele de-i lovi, Florile dalbe Tot mai mult vor înflori, Florile dalbe.
La anul şi la mulți ani!
Breaza, 22/23 decembrie 19S3

E vremea dezbrăcării de lozinci, un spirit nou în patrie se cade, să regăsim pe cei îndepărtați Cioran. lonescu, Mircea Eliade.
Nu are dreptul nici un troglodit să remorcheze laşitatea noastră şi să lipsească steagul tricolor pe partea galbenă şi cea albastră

1982

Nu-i simplă existența ca-n dosar; categoriile sînt prea puține, nici lorga, n-a-nțeles pe paşoptişti ai totuşi i-amintirn numai de bine
Dar nici Partidul Comunist Român n-a fost fără de pată, cum reiese, el însuşi a jignit acest popor, înstrăinat de alte interese.
Mai e nevoie şi de întrebări, mai e nevoie şi de cîte-un sceptic, şi dialectica înseamnă, vai, să fii, în tîi, cu tine dialectic.
Ce greu e să fii sincer cînd eşti sus, cînd toți te măgulesc, frîngîndu-şi gîtul, clar cel mai neplăcut e să observi că-n tine s-a insinuat urîtul.
Nu m-am tocmit argat la voievozi, dar nici n-am să suport analfabeții, CP vor să stingă neamul românesc bisericilor descojind pereții.
De start-a Putnei sîntem vinovați, de starea Albei fi-va întrebare, acestea toate neamul le-a făcut şi tot pe el mizeria îl doare.

a tuturor examenelor lumii;.
păcat că nu se prea pune,

păcat că nu se prea acceptă
această întrebare,.de ce"
tehnicieni de-o infinita subtilitate
au lucrat şi lucrează
la maşinăriile prin care
să se interzică orice răspuns
la întrebarea „de ce".
fie el şi un răspuns superficial.
fie el şi un răspuns mincinos,
şi. în general,
mie nu mi se mai pun întrebări.
eu sîm. un caz clasat.
alerg buimac prin clădiri oficiale^
unde se întîmplă
să deschid uşa,
brusc nu mai e nimeni.
ca apoi sa se desfiinţeze
şi biroul celui
pe care-l căutam.
Rudele şi cunoştinţele se uită la mine
şi nu-şi aduc aminte
de unde mă cunosc.
am un fel de vâr
care se laudă
că sîntem certaţi de la naştere.
cine mă salută
regretă că m-a salutat.
nici măcar provocări
nu mi se mai aduc,
vorbesc pur şi simplu degeaba,
vorbesc singur,
toţi îmi fac rău,
nimeni dintre ei nu ştiu de ce,

id

\

Caut interlocutor

Bărbnt matur.

singur, tată de copii.
bunic de nepoți.
totuşi, îndrăgostit
ca la vîrstele tinere,
nefumător,
nebăutor,
domiciliat ultracentral,
încălzire centrală cu gaze
(nu merge iarna).
făcut sobe pe lemne şi cărbune.
posesor de butelie,
autor de cărți
fost star de televiziune.
personaj public redus la tăcere
caut
interlocutor.
Doritorii se pot adresa la telefon 11. 55. 33, număr pentru bîlbîiți.
De ani şi ani de zile
caut interlocutor,
doresc să-mi răspundă cineva la întrebări,
doresc să răspund la întrebările cuiva,
doresc să ştiu de ce
consider întrebarea aceasta,.de. ce"
întrebarea cheie

Bărbat singur,
trist,
ostenit
nefurnător,
nebăutor,
domiciliat^ultracentral
caut i nterloeutor.
Aştept provincia.
19B6

toți sînt nişte executanți,

ordinul care li s-a dat
nu mai are autor,
ei continuă sa execute ordinul,
ordinul a devenit legendă.
Alerg pe străzi,
taîntui prin localităţi depărtate.
aştept un răspuns care nu mai vine.
mi se interzice să pun întrebări.
mi se spune
ca am o situaţie delicată.
Nimeni nu ştie
de ce e delicată situaţia mea,
dar roti sînt convinşi
că am o situaţie delicată,
în ciiníciie de psihiatrie,
în grajdurile comunale.
în cimitirele vechi
şi-n cimitirele noi.
în jurul abatoarelor
şi-n yurui azilelor de bâtrmi
caut un interlocutor,
mi-e peste puteri
să mai vorbe?.c singur.
nici măcar nu pretind
un interlocutor valabil.
nu pretind un răspuns adevărat.
vreau măcar să mi se stmu.le>:e
un răspuns.
sînt gata să dau viaţa mea
pentru un surogat.
dar nu mai pot continua aşa.
vreau un interlocutor.

Balada di tei

Noi sîntem elita cu multe relaţii,
pe noi ne cunoaşte oricine,
sîntem răsfăţaţii, sîntem potenţaţii,
ne este atîta de bine

în vile, în haine, în veac,
ne este atîta de bine,
dar omul, dar lumea, ce fac?
Noi sîntem elita, onoruri cedați-i.
la coadă nu stăm la măsline,
avem subalterni ce ne dau şi ovații,
nu doar un pîrlit kilogram de măsilne,
ne este atîta de bine
în vile, în haine, în veac.
dar omul. dar lumea, ce fac?
Noi sîntem elita cu straşnică leafă, iubim acest sfînt statu-quo, am pus piele multă şi groasă pe ceafă şi nici nu ne mai întrebăm încotro. Avem telefon la secret şi parafă şi mult ne mai place şi lumea cînd o privim dintr-o vilă cu geamul spre veac, dar omul, dar lumea, ce fac?
Noi sîntem elita ce sie-şi ajunge; avem despre toate acelaşi cuvînt, cu tuş de ştampile trăim, nu cu sînge,

53 **Scris inutil**

Scriu, dar pentru cine scriu,
oamenii zgribuliți abia mai țin
un butuc în brațe
să-l pună pe foc,
să se încălzească,
de unde să ia astăzi ei
bucuria de a citi?
Scriu inutil perfect inutil,
perfect neînțeles,
mai bine aş sparge butuci
pentru focurile comune,
decît să scriu în vreme de frig,
cînd şi mie
mîna îmi tremură
iar hîrtia se deschide înaintea
ochilor mei împăienjeniți
ca un patinoar.
Scriu, scriu,

patinez, deger, îmi încălzesc mîinile
şi scrijelez aceste cuvinte
despre care nimeni nu ştie,
toți trec spre case
cu brațele pline de lemne furate
pentru, copiii, lor
cărora le e frig
si care vor fi
posteritatea acestor cuvinte inutile.
18 noiembrie 1985

pe scări ariviste, cu grijă, urcînd. iar lumea nu rîde, iar lumea nu plînge, cînd noi apărem proletarizînd:,,Nu-i bine în vile, în haine, în veac" şi-apoi ne prefacem a şti rînd pe rînd şi omul, şi lumea, şi toate ce fac.
Dar spune, elită de mari cucuvăi, măruntule spirit posac, ştii tu măcar fiii tăi buni ce mai fac? Şi unde sînt gropile părinților tăi?
Dar lumea, dar omul, ce fac?
1979

Lumea mică
Voi scrie, deci, neînfrînat de frifă şi luminat, de ceea ce mi-ați spus. ce se întîmplă jos. în lumea mică. în care vanități absurde nu-s.
Voi scrie că există doar această cinstită lume mică pe pămînt, a celor de la şaibă, de la brazdă, din care, sus. aşa puțini mai sînt.
Voi scrie cu o literă egală ce fac egalii mei dacă-i invoc, cei care nici nu mint, nici nu înşală cei care în istorie n-au loc.
Voi scrie despre cei fără greşeală din lumea mică fără de noroc.
Iernut, 10 iunie 19&7

lntei&ctu@iul ca preş
Distrus, dezamăgit, calomniat; Ciumatul preferat al țării mele, Mă-ntorc plîngînd cu fața către stele Şi totuşi nu-nțeleg ce s~a-ntîmplat.
Sînt mecanisme care ne jertfesc îngenunehem din cînd în cînd de milăj Dar toat-această pagină umilă

Transportă-n ea ceva neomenesc.
Nu am trăit egal şi fără greş, Sînt vinovat şi eu ca fiecare, Dar m-a purtat o bucurie mare La uşa tuturora să fiu preş.
Şi-acum cînd în mizerie tresar C-am suportat să ştergeţi mii dezgheţe, Mă ţineţi în minciuni şi în anchete Şi mă-ntrebaţi de ce-s aşa murdar.
Şi, totuşi, ţara mea, rămîn al tău,
Şi de m-aş naşte mîine înc-odată
La fel aş fi, mulţimi să mă străbată,
Chiar preş murdar să*ţi fiu, de nu mai rău.
Bucureşti, 12/13 decembrie 1985

Claun la pensie

Multe lucruri am zis şi acum se-mplinesc, Eu am răni ce mă dor înainte de-a fi, Pedepsit şi rănit, cred că totu-4 firesc, Şi voi fi graţiat şi-nţeles în copii.
Am căzut, nu-i nimic, mă ridic dacă pot. Cicatrici am pe crengi, cicatrici am pe trunchi. M-au lovit peste mîini, m-au lovit peste bot, De căzut tot mai cad, însă nu în genunchi.
Uite. cel ce mi-a zis că sînt claun perfect
Mă împroaşcă acum şi mă face nebun,
Pentru el am ajuns un sărman obiect,
Nici n-am cui să răspund, de-aş putea să mai spun.
Unu-mi dă peste ochi cu un vîrf de bocanc, Altul scuipă în lut să se facă noroi, M-au iubit după rang, mă urăsc după rang, Nu pot ei fi altfel, dacă-aşa e la noi.
Eu ştiam ce va fi, mă durea mai de mult Rana grea ce-i acum subiect tuturor, De aceea, tăcut, liniştit pot s-ascult Cit de trişti o să fiţi după ce o să mor,
Eu, prea tragicul, comicul claun ocult, Jumătate-animal, jumătate actor.
9 noiembrie 1985

Ies în stradă

Eu nu mai pot. vrea cineva să creadă că nu mai pot, că-mi este prea deajuns? Aştept tăcut o vorba de răspuns şi~n iarna asta voi ieşi în stradă.
Sînt om, nu sînt o parte de cireada, voi nu vedeţi, şi voi, unde-am ajuns Cu ultimul ulei de soia uns în iarna asta voi ieşi în stradă.

Eu sînt un laş. de remuşcări pătruns,
sînt hahalera care vrea să vadă
Cu toate vorbele fără răspuns
în care de cenzură voi fi tuns,
în iarna asta voi ieşi în stradă
de ce? S-ajut la strînsul de zăpadă.
17 flecemVrie 1987

Şoferul era tînăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult şi cinstit.
După cum mergea, după cum frina.
Era fără îndoială cel mai bun şofer
Dintre toți şoferii noştri,
Asta conduce excepțional, strigam noi,
Ăsta-i omul care ne trebuie.
Şi el dădea din mînă cu modestie,
Rugindu-ne să nu-l mai lăudăm,
Că-l încurcăm la condus.
În fond e autobuzul d vs.;
Eu sînt al dvs..
M-ati ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.
Noi am aplaudat, chiar şi această lepădare, a iui, De laudele noastre.
Şi autobuzul mergea mai departe
Şi-n diverse localități, în care ne opream,
Mulți urcau
Şi nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic,
Nu mai exista aşa ceva în împrejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agățate
De rețeaua electrică
Şi lipsite de orice independență,
Tramvaiele înghesuite între şine
Şi aceeaşi rețea.

58

Şoferul şi nevastă-sa

Ne urcasem cu toții în autobuz,"
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul său,
Dar ne gîndeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezghețau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat,
Se dezghețau drumurile,
Noi cînlam cîntece de-ale noastre, vechi.
Pe care nu le mai cîntasem de multă vreme
Şi unii din cauza vitezei,
Care-i îmbăta,
Alții cu o tandră ironie.
Am început să zicem, să cîntăm,
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheață
Drumul pe care mergem.
Pe direcția aceea spre munte,
Spre marele munte.
Nu mai mersese niciodată un autobuz.
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.
Aşa că nu ne interesa destinația,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toții spre marele munte.

Pe cari* o întrerupem noi din cind în cînd Cu cintece despre el şi despre drumul nostru, Şi hai. mă, să fim atenți şi cu nevastă-sa, Că şi el e om.
În autobuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continuă,
Am început să obosim,
Nene şoferule, opreşte,

Să ne odihnim şi noi,
Să te odihneşti şi dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Şi-ntr-adevăr, conduce excepțional,
E cel mai bun, strigăm toți,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Şi-avem nevoie şi noi
De piine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l şi enervăm
Cu mofturile noastre,
Setea, foamea, somnul;
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,
Uşile au ruginit şi nu se mai deschid,
Şi şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă şi accidente,
Stau şi el şi nevastă-sa cu mîinile pe volan,
Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puțin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Şi după ce şoferul a dărîmat
Cu lovituri de autobuz

61

Autobuzul nostru se încărcase înspăimîntător.
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Şoferoi conducea excepțional.
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Şi el clădea moale din mină,
Şi noi strigam iarăşi.

Lasă frate, lasă modestia la o parte,
Dă-o dracului de modestie.
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea di um.
Ştim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru.
Eşti dintre ai noştri,
Rămii între noi,
Bravo.
Ura,
Şi el nu mai putea să ne oprească.
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulți
Şi începusem să-l incomodam.
Stăteam claie peste grămadă în autobuz.
Dar uneori îi blocam o mină sau un picior,
Pînă cînd cîțiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru cîteva minute
Ga -să-i facă o cuşcă de protecție,
Să -nu-l mai incomodăm la condus.
Dar să-şi ia şi nevasta lingă el,
Au zis alții,
Că.drumul e lung şi se plictiseşte omul.
Şi uite-l acum în cuşca lui de protecție,
În cabina lui blindată!
Ce hotărit conduce,
A dat drumul şi la muzica,
Se aude în toată maşina o muzica eroica,

Discurs de retragere

Nu facem. oare. noi. exces cumplit De tot ce am luptat şi-am împlinit? Nu e normal ca, dup-atîta vreme, Civilizația să ne mai cheme?
Nu resimțiți şi voi un pic de jale Cînd discutăm probleme sociale Şi ştim cu toții, ştim din mînă-n mina, Că-i faliment industria română?
Ca am avut pămint mănos ca untul Şi l-am falsificat cu de-amănuhtul? C-am luat cu ură, petic după petic, Modelul, calapodul sovietic.
Vai, Doamne, toate relele din lume S-au adunat aici să ne consume,
Parcă mai trec şi jefuiesc nohaii, N-avem petrol, dar am ucis şi caii.

Şi, într-o zi, nu vom avea nici sare, Decît în lacrimile seculare, Pe Olt şi Mureş plîng uleiuri moarte Şi n-avem, vai, de apa noastră parte. Toate finalurile-s provizorii, Dacă nu stau sub zodia valorii.

63

Case şi biserici,
Sate şi oraşe,
începem să coborîm,
Şi bineînțeles că viteza creşte,
Aşa e la orice cobor ir e,
Viteza creşte,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alții au fugit,
Alții ne-am uscat de foame şi de sete,
Alții am înghețat de frig,
Muntele e tot mai departe,.
Dar autobuzul coboară
Halucinînd pe linia moartă
De cale ferată,
Şi numai ei doi,
Şoferul şi nevastă-sa,
în cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc,
Şi de ce tac toți pasagerii
Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Cînd excursia începuse atît de frumos
Către marele munte.

12/13 iulie 1987

Ci de la casă pin la altă casă Ne plîngem toți. nimic să nu ne iasă. Nu. mai contează de ce neam şi sînge Este aceia ce-n necaz se fringe. Pe unguri nu-i agită-aiei tempesta, Ci libertatea de la Budapesta. Şi toate-ar fi atît de simple, iată. De-ar fi atît: valoarea respectată. Primiți o -provocare de la mine, Visez imperiul Daciei latinei Cu toți ai ei, cu nații diferite, Trăind, nu în egalități mințite.

Ci după minte, faptă şi valoare. Va fi cîndva acest pămînt sub soare Şi cei mai buni vor fi atunci mai marii, Să nu ne rîdă în obraz bulgarii. Să nu ajungă i uşii să ne-ntreacă în bunăstarea lor şi-aşa săracă. Voi nu vedeţi,că nu-i. decît o cale: Să-şi vadă fiecare -de-ale; sale? încolo, noapte buna, tuturora; Vreau să rnă culc pentru un veac, e ora. Şi ţineţi minte-această profeţie: Nimic aici nu va mai fi să fie. De nu vor fi ştiinţa, fapta, arta, De nu va fi reformulată Sparta,

Această ţară dulce şi bogata
La palmă are dreptul să ne bata.
Că ni s-a dat întreaga ei avere Şi noi ne-am învăţat pomeni a cere. Voi singera aici o altă rană. Ca-n vechea.doină eminesciană. Voi spune că.problema nu-i de rasă, Ci de valoare umilită-acasă. Ne pleacă nemţii, că aşa le vine, Se duc..şi ei. unde le e mai bine. Dar hai să facem lucrurile toate In luptă, în mister şi-n calitate. Mi-e jale. parcă, să mai spun acestea. Mi-aş scrie mai degrabă eu povestea. Dar prea sînt competiţii de cuvinte Şi prea se-nşală şi prea mult se minte, Şi prea au pus puterea lor hilară. Incompetenţii pe această ţară. Agricultura este muribundă, Substituirile de om abundă. Şi-acum. nu de la Nistru pin[1] la Tisa, Românul, cum se zice. plinsu-mi-sa.

67

Universalitate obligatoria

n

Am impresia că âtît de tare
Mă asupreşte cenzura română
încît scăpîndu-i printre degete
Voi deveni încet-încet
Poet european
întocmai, cum aluatul
Frămîntat de bunica nlea,

Scăpîndu-i printre degete
Devenea nu pîinea
Comună şi obştească a casei,
Ci acele fragmente plăcute şi dulci
Care se coceau primele pe plita încinsă
Şi care mi se părea că sînt făcute
Din alt aluat.
Atît de rău vă purtați cu mifte,
Atit de nedrept,
Atîjț de umilitor,
Atîta mă pătimiți româneşte,
încît încep să năduşesc mondial.

Breaza, 20/23 decembrie 1983

66

Compatrioți, nu şovăiți, căci toate Ce nu se fac veni-vor răzbunate.
Voi vreți ca seminția să ne piară? Un ultim tren mai fluieră în gară
Şi noi balcanizăm aici în lene Cultura prin brigăzi oligofrene.
Mi-e milă de confuzia aceasta
în care şi-a pierdut țăranul brazda,
Dar puneți mîna pe pămînt odată,
Lăsați-l peste palme să vă bată
Şi înhămațî-vă la el, la brazdă,
Să scoatem din noroaie țara noastră.

Nu-i de-nțeles de ce milos te-arăți Şi ne permiți al numelor răsfăț, Dar
dă-ne număr, ca-n maternități.
Tu, care n-ai biserici să te-nchini, Trimite-ne să ne zvîrlim în spini.
Cristosul mamii noastre de cretini.
Cum îndrăznim chiar noi s-avem păreri Cînd tu.te-ai învățat numai să
ceri Mereu mai multe, astăzi deoit
Constrînge-ne pînă cădem în brînci, Şi-aruncă-ne la bibilici pe stînci, Tu,
care ştii prea bine să arunci.
Ia cimitire, case. ia-ne tot
Şi dă-ne-n schimb o labă peste bot,
Cînd vezi că ochii noştri nu mai pot.

Şi, mai ales, lansează-ntruna legi
Cu care să ne ții şi să ne legi
Şi să ne faci mai slabi şi mai betegi.
Să-ți fini din zi în zi tot mai datori,
Dar tu pînă la noi să nu cobori,
Ci să ne scuipi, de tot mai multe ori.
O, statul nostru, te arăți prea blind
Cu cei.ce chiar.cînd dorm şi. tac, te vînd
Şi vor minqare, văi,.din cînd. în. tind.

63

Rugăciunea poporului către stat

Vinovății Ungă vinovății
Ne-ndemînateci sîntem zi de zi.
Tu, stat al nostru, cum de ne mai ții?
Nu vezi că sîntem ultimii betegi,
Comițătorii de fărădelegi,
De ce nu ne loveşti dacă-nțelegi?
Spre slava ta, muncim neîncetat, Dar alții piramide au lucrat, Ne iartă fala, dragul nostru stat.
Noi umplem forme, clase, scări şi oşti; Tu, sigur, toate astea le cunoşti, Dar pedepseşte-ne. că sîntem proşti:
Tu riu-nțelegi ca poți să iaci ce poți, Că vom tăcea cu bărbăție toți, Tu n-ai simțit că. sîntem idioți?
Beleşte-ne întruna, ca pe boi, Şi nu ne da nici pielea înapoi, Dar sprijină-te permanent pe noi:
Cind mai greşim şi scoatem un oftat; Tu spune vreunui oaspete mirat Ca sîntem cetățeanul turmentat: ". "

71

Vis cu Pcmait Istrato

Am fost o clipă obosit, şi-atunci Pe drumuri de oraşe şi de sate Mi s-a părut c-aud eum ne găsesc Greşelile lui Panait Istrate.

Şi deveneam cu toții derbedei, Metafora se colora, vulgară, Şi pe un pat de scînduri, de doi Ne aşezam şi evadam din țară.

bani,

Şi deveneam mari scriitori francezi,
Stilîştii de extracţie română, Şi la Brăila ne-ntorceam mascaţi Cu paşaportul mincinos în mînă.
Plecam înrîebumţi în Răsărit
Ca să gustăm şi noi o nouă lume,
Şi deveneam denigratorii ei
Să nu-i mai ştim de ţeluri şi de nume.
Şi-atunci Fănuş, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Şi noi pierdeam, răniţi de hazul lor, Greşelile lui Panait Istrate.
21/22 august 1988, Ciucea

70

Dar tu eşti animat de planuri mari,
Cu noi, cînd vrei, pămîntul poţi şă-l ari.
Aşa precum au hotărît cei tari.
Păstrează-ţi, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne şi mai greu,
Dar să măreşti poverile mereu.
Ne mai auzi că smiorcăim de plîns? Constrînge mai amarnic ce-ai constrîns Şi dă-ne şi-o bătaie ca răspuns.
Ia pielea de pe noi şi fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Şi bate-i pe români de cînd sînt mici.
Şi, ca să ai mereu mai mult pămînt, împuţinează-i pe acei ce sînt
Organizînd mormînt peste mormînt.
Şi, ca să fii deplin învingător,
Cînd vezi că şi bătrini şi tineri mor,
Renunţă pîn-la urmă la popor.
Rămîi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calităţi în plus, Un stat curat, de jos şi pînă sus.
Beleşte-ne întruna ca pe boi Şi nu ne da nici pielea înapoi Şi, pentru toate, iartă-ne pre noi.
16 octombrie 1986, Năsăud

71
Vis cu Pcmaît Istrate

Am fost o clipă obosit, şi-atunci Pe drumuri de oraşe şi de sate Mi s-a părut c-aud cum ne găsesc Greşelile lui Panait Istrate.

Şi deveneam cu toţii derbedei, Metafora se colora, vulgară, Şi pe un pat de scînduri, de doi Ne aşezam şi evadam din ţară.

bani,

Şi deveneam mari scriitori francezi, Stiliştii de extracţie română, Şi la Brăila ne-ntorceam mascaţi Cu paşaportul mincinos în mînă.
Plecam înrîebumţi în Răsărit
Ca să gustăm şi noi o nouă lume,
Şi deveneam denigratorii ei
Să nu-i mai ştim de ţeluri şi de nume.
Şi-atunci Fănuş, născut din pasta lui, Lua întreaga adunare-n spate Şi noi pierdeam, răniţi de hazul lor, Greşelile lui Panait Istrate.
21/22 august 1988, Ciucea

70

Dar tu eşti animat de planuri mari.
Cu noi, cînd vrei, pămîntul poţi să-l ari.
Aşa precum au hotărît cei tart
Păstrează-ţi, deci, teribilul nucleu, Ne este greu, tu dă-ne şi mai greu, Dar să măreşti poverile mereu.
Ne mai auzi că smiorcăim de plîns? Constrînge mai amarnic ce-ai constrîns Şi dă-ne şi-o bătaie ca răspuns.
Ia pielea de pe noi şi fă-o bici, Spre-a fi mai multă ordine aici Şi bate-i pe români de cînd sînt mici.
Şi, ca să ai mereu mai mult pămînt, împuţinează-i pe acei ce sînt Organizînd mormînt peste mormînt.
Şi, ca să fii deplin învingător,
Cînd vezi că şi bătrini şi tineri mor,
Renunţă pîn-la urmă la popor.
Rămîi doar tu, pe unde urme nu-s, Cu tot mai multe calităţi în plus, Un stat curat, de jos şi pînă sus.
Beleşle-ne întruna ca pe boi Şi nu ne da nici pielea înapoi Şi, pentru toate, iartă-ne pre noi.

16 octombrie 1986, Năsăud

Fişa

I pak dau ştire Aşa mi-am petrecut eu viața Intre indicații şi cozi la carne, între decrete şi tranchilizante, între ce era voie şi ce era nevoie.
Arad, 18/19 martie 1984

73

72

Spectator entuziast

Mina mea bătută bine-n cuie cere voie totuşi să cobor, să votez, cu voia tuturor, cum că nimenea pe cruce nu e.
Urc la loc. Să nu aveți probleme, Nu doresc decît şi eu să pot să-mi exercit dreptul meu la vot cind conştiința mea o să mă cheme.
Şi apoi pe cruce singur, iată, mă întorc şi mă aşez chiar eu, astăzi nu-mi mai e atît de greu, cuiele cînd vin să mi le bată, dar lăsați-mi loc în jurul meu să mai pot aplauda o dată.
4 august 1936, Sâlişte

BUIOQ nijq

nnou a şuid țdțfț 9;âasiqBțȚS

uia§utțd au p țnreaS ȚSBJBI Rnou au ap pitreuioy; țn^ujxuşd ȚIJI;SOJ JB

as nşi țaiodod aads aut; aidsuțp
ui BJ;SIBOU «a,nj ui IIUJBJ

74

Scrisoare către Mihai Eminescu

De din vale de gîndire, de din vale de simțire, îți trimit această carte, prea umil, măria-ta, Ca să-ți spun că nu e Doina nici în cartea de citire, Nici în sufletele celor care-n veac ne vor urma.
Cum cădem aşa ne lasă, cinic mod e modul vieții, Şi aşa se pare veşnic că era normal să fim. Neamul românesc nu ştie să-şi păstreze cîntăreții, Sînt vardişti care le umblă şi-n cearşaful lor intim

Doamne-al poeziei noastre, îți trimit această carte ŞT te rog să f aci. un bine celor trişti din veacul meu Să nu fie condamnată arta neamului la moarte. Roagă-te din cerul lumii, roagă-te la Dumnezeu
Fă cum ştii şi îl convinge despre cumpenele frînte Şi despre abrutizarea omului prin interes, Şi convinge-l că-i nevoie pe pămînt să se mai cînte,
Dacă toți heralzii morții înaintea noastră ies
Voievoade, toate-s bune, dacă nu cumva sînt rele, Dar s-a şubrezit şi zace azi cuvîntul românesc De atîtea boli ce urcă în limbajul vremii mele,
Pentru-a-l scoate din restrişte trebuie un eminesc.
De din vale de gîndire, de din vale de simțire, Grăim, Doamne, către tine, că ne eşti aşa de drag,

Eu n-am contract cu nimeni, decît cu-această țară, Eu îi iubesc țăranii şi casele din sate, Pe mine dărîmarea dementă mă omoară Şi cred că e absurdă şi cred că nu se poate.
Voi ştiți cu cită trudă îşi face omul casă?
El viața şi-o aşează în orice cărămidă,
Şi loc pentru ferestre şi pentru uşă lasă
Şi-un ochi măcar nu poate nici noaptea să închidă.
Ce fel de tîrîtoare v-au pus în sînge rele, De nu aveți ruşinea măcar elementară Ca lacrimile noastre, de crimă să vă spele Şi -țara românească să o lăsați în țară?
în fiecare seară simt un fior în mînă, Aş scrie şi-aş rescrie şi iarăşi aş rescrie Această luptă surdă din țară şi țărînă, Această încleştare, această tragedie.
24 august 1988, Şieu-Odorhei

Steagul de ţarina

în fiecare seară simt un fior în mină. Aş scrie şi-aş rescrie iubirea mea de țară, Şi-mbrățişînd bătrînii pe brațe simt țarină Si-n versurile mele nu i-as lăsa să moară.
li regăsesc prin sate şi nu pot recunoaşte Nicicînd şi nimănuia vreun drept să le dărîme. Mai bine mor eu însumi, în veci spre-a nu mă naşte, Decît să moară satul şi cea mai bună lume.

De ce sînteți nevolnici, de ce urîți bătrînii? De ce urîți țăranii şi v-ați pornit pe țară? Ridic spre ceruri steagul de luptă al țarinii Şi din țarina noastră eu vă invit afară.
Nu-s case ca palate şi nici nu au creneluri. Dar falsa voastră grijă în plus e inutilă, Cu sistematizare şi sate-n două feluri Noi refuzăm vreun sprijin şi orice semn de milă.
Nu v-a cerut-o nimeni, trăim precum ne place,
Nu ne luați pămînturi şi case şi morminte,
Ca, de atîta silă, noi iarbă ne vom face,
Sa nu mai aveți oameni, noi biruri spre-a pretinde.

Atît de zdrobitor victorioasă
încît a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.
Doamne, e nedrept totul,
Copiii nu mai au decît recreații şi examene,
Ore de clasă nu mai sînt,
Bătrînii sînt puşi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sînt trase din tunuri
Ale bunăvoinței generale.
în rest muncim pînă ne cad miinile din umeri
Şi nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să faeem
Lucruri pe care tot ei le consideră inutil?
Şi ne reproşează nouă
Că facem lucruri inutile.
Dar, în fine, Doamne, primeşte-mă în audiență
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mînăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fii bun şi primeşte-mn
Că, altfel, dacă întîrzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămîndă
Să mănînce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă şi ascultă-mă

La ora cînd mînăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
în clopotniță J
Breaza, 10 deeembrie 1983

78
Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă pînă la tine
Să-ți spun adevărul
Despre marele dezastru pămîntesc
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiți,
Au fost ofensați,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.
Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de răşină de brad
Care ajunge pînă la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ți spun.
Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidența primăriei din Mîneciu
O voi găsi-o după miros,
După mirosul morților
După mirosul viilor,
După mirosul de tămîie,
O voi găsi-o şi voi veni
Să-ți spun ce rău e pe pămînt
Să-ți spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit

eu însumi scriu acum la lampă mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mîine? Regăsire? N-au gîzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.
Se pregăteşte marele exemplu î Acela, zic Casandrele, sînt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu, Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.
Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cîntărețul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de şarpe, rostesc un acatist şi-un dezacord.
Ce să mai cînt? Doar calea pîn-la gîde! Ce să mai cînt? Pe voi ca pe eroi? îmi vine şi a plînge şi a rîde că nu există cale înapoi.
Voi nu vedeți că nu mai aveți țară şi că străini vi-s pruncii, cobitori^ învață ei ceva pe dinafară, dar n-au părinți, ei au meditatori.
Voi -nu simțiți că nu mai aveți ape;? V-au luat pirații tot" pe vasul lor . şi iată, din aproape în aproape, noi sîntem un pustiu nemuritor.

si

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.
Ce să mai cînt, cînd au venit pirații şi apele din matei ni le-au furat, o lacrimă ființei mele dați-i şi-o s-auziți de omul scufundat.
M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-arn dus-o pe a mea.
Eu. sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzîndu-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.
De n-aş avea puterea diavolească să înțeleg că totul a căzut, dar. vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.
Prietenii mă ocolesc de frică; probabil mă consideră ciumat,

Scrisoare de iarna

Multe aş putea să vă povestesc
Despre mine şi despre ceea ce am făcut
Eu pentru voi
în vremea în care voi mă contestați
Dar mi-e greu
Să vă vorbesc reflexiv.
Lăsați, că va veni cineva

Şi vă va spune,
Chiar dintre inamicii mei
Se va ridica unul
Mînat de rem uscare
Şi vă va spune.
Pînă atunci, nu vă cer decît âtît,
Oricît ar fi de greu
Nu plecați!
Această țară are nevoie de oameni
Cum are nevoie o față de masa
De cîteva greutăți aşezate pe ea.
Să nu o ia vmtul.
Rămîneți aici,
Mai rămîneți aici,
Şi să mai încercăm o iarnă
Vă rog,
Vă rog din tot sufletul,
Vă rog înlăcrimat şi testamentar,

Din harpa mea ridicolă şi tandră involuntar un cîntec fără rang te cheamă lîngă mine, hai Casandră, sărut£-rni gîtul gata pentru ştreang.

1981—1983

Tulbure paznic

Tulburele meu paznic,
Să nu-ți închipui
Tot păzindu-mă
Că tu eşti
Comoara pe care
O păzesc eu.
Ai şi tu rolul tău,
Ai şi tu leafa ta,
Biet delator,
Ascultărețule.
E nevoie şi de
Tulburii paznici,

Din cînd în cînd
Mai au şi ei
Ceva de făcut,
Cînd mai fuge cîte-o chitară,
Cind mai contrabandează vreunul
Aur. de exemplu.
Dar paznicul e paznic,
Paznicul nu e totuşi
Mai important decît
Averea pe care o păzeşte.
Bietul meu paznic,
Scump turnător,
Copil din fiori
Al Temnicerului cu temnița,
Mă urmăreşti toata ziua,
Te prefaci a fi
Altceva decît eşti; --,/
îmi zgîni literele,
îmz asculți cîntecul
Ca pe-un piept bolnav,

84

Mai rămîneți aici,
Nu deveniți marfa cu preț redus
A unei Europe care vă va sacrifica oricum,
Mai încercați o iarnă.
Mai încercați o iarnă,
Dragii şi pătimiții mei;
N-are rost să mă laud,
N-are rost să vă aduc argumente
Cu privire la mine.
Doar atît.vă spun:
Credeți-mă măcar ca pe flaşnetarul
Cu papagal fermecat
Care vă ghicea viitorul,

Va fi mai bine,
Sigur, mai rău nu se poate,
Sigur, e aproape tot,
Ce se putea încerca
în materie de condiție umană-limită.
Dar mai rezistați o iarnă
Va fi mai bine.
Mai rezistați o iarnă,
Dragii mei.
După aceea totul.
Tot ce veți face,
E justificat..
Breaza 22/23 decembrie 1983

8T Cineva mă asculta

în Veac cu putere oculta, din zid cineva mă ascultă, cu cît mă coboară pe mine, cu-atît el mai mare devini.
Iubirea mi-o suge prin tuburi, mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-i veghea, el trage din zid cu urechea.
Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce țin arme în liră de cei care mint şi conspiră.
Dar nu, el ascultă orbeşte, pe om cînd acasă trăieşte, ne intră-n cearşaf şi sub piele, tn creier de gînduri să-l spele.
Prin mari, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde, putere zeiască şi oarbă el scris e şi-n firul de iarbă.

Fruntea ta miroase A cătuşă, Mîinile tale Au ruginit.
Tulbure paznic paranoic, Să nu-ți închipui cumva, Tot păzindu-mă astfel, Că tu eşti comoara Pe care o păzesc eu.
1976

Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcînd în caisă, cum gîfîie-n dragoste mirii, concertul mărunt al pieirii.
în veac cu poliție multă, din zid, cineva mă ascultă.
1981

Eu te salut de-aipea Mattogrpsso
Şi aş veni la țărmul tău pe jos
Dar eu prefer să fiu bolnavul Shakespeare
Decît tembelul veşnic sănătos.

90

U prefer pe Shakespeare

Şi chiar dacă sînt insul de pe lume Cu oameni pe trei veacuri longevivi Prefer civilizația aceasta Cu oameni suferinzi şi-concesivi.
Am auzit ea sînt în Mattogrosso Un fel de indolenți nemuritori Dar Shakespeare s-a născut în Europa Cu cancere şi ciumă şi erori.
Nu mi-e destul să ştiu că sănătatea E-un fel de fiară care uită tot Aşa cum nu accept să mi se pară Că-i mai puternic al maimuței bot.
Cu dinții cariați la el în gură A scris Poetul versul genial, Colita-i zornăia stupid în burtă Cînd l-au chemat şi premiat la bal.
În însăşi imperfecțiunea noastră In însuşi trunchiul nostru pururi frînt In înseşi bolile ce ne încearcă Se află hazul vieții pe pămînt.

Am ris de alții şi de lume, Acum y or ride ei de noi, Nu mai avem măcar un nume Ni se iau toate înapoi.
Am asistat cu ochiul rece La tragedii şi împilări, Acum prin carnea noastră trece Un şir de pacienți călări.
Nu poate nimeni să ne lase Să fim o zi independenți, Salonului numărul 6 îi vom rămîne pacienți,
Şi, vai, tîrziu veți înțelege Doar ajungînd şi voi aici Că totul e o fărdelege în mîinile unor mujici.
Ne ducem gratiile-n oase, De care-am rîs indiferenți, Acest salon.numărul. K Căruia-i sîntem pacienți.
Cit nu sîntem în el ne pare Şi acceptabil-şi normal, Dar dinăuntru e-nchisoare,. Salonul 6 din spital.

93

92

Acelaşi Salon nr. 6

Cu vieți urîte şi frumoase Mai liniştiți, mai turbulenți, Salonului numărul 6 îi sîntem totuşi pacienți.

Şi-aşa cum ne-am născut aiurea Vom şi înnebuni pe rînd Atunci cînd va cădea securea între realităţi şi gînd.
Vom conversa filozofie, Vom şti de toate şi nimic Şi într-o zi care-o să fie Vom încăpea în patul mic.
Halat şi pijama şi pernă Şi alte drepturi, alţi colegi, Doar nebunia ni-i eternă In bruma celorlalte legi.
Şi paznicul o să ne bată\ Cu pumnul mare cît un kil Ce-a fost o palmă încordată Cînd el ne saluta umil.

Refugiul
Cu vîrsta în spate grăriiâdă Cu drumul în faţă o aţă Dau ochilor dreptul să creadă Că asta e singura viaţă
La toţi vă trimit o scrisoare Abia ticluită din frunze Să v-o însuşiţi fiecare Că-n ea un acelaşi răspuns e
Sătul sînt de tââte acestea De bîlciuri şi notariate îmi trebuie numai povestea De cum le-aş distruge pe toate.
Sînt frate cu caii din hamuri Ca ei să nechez parcă-m i vifte Cînd biciul se-aude pe neamiii i Şi hamul e-ntreg şi pe mine
De-aceea îmi place o cale Mereu mai ascunsă-n natură De-aceea cu mîinile goale Mă-nlănţui în apa cea pură.

Deodată, toţi se depărtează Şi ne privesc cumva cumplit, Cu-n fel de milă şi de groază Crezînd că am înnebunit.
Şi trece-un timp cînd pe aceştia Ce ne-au legat cu-n gest brutal Ceilalţi cu toată deznădejdea îi vor trimite în spital.
Şi generaţii numeroase Vor tot rîvni o sfîntă zi. Dar un salon-numărul G Mereu va fi, mereu va i i
1986

— Poezii cenzurate.

Strigoiul care sînt
Sînt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare, şi doar penumbra mă îndură în cîte-o casă de cultură.
Cu guler ridicat de grijă, mă mai preumblu prin cetatea pe unde pot primi o schijă, c-a triumfat securitatea.
Poporul meu nu e acasă; e sau la fabrici sau la coasă, şi nu mai am măcar o rudă căderea mea să o audă.

Mă mai opresc la vreo fîntînă şi capu-mi bag în apă rece, singurătatea mă îngînă şi niciodată nu-mi mai trece.
Sînt un strigoi vînat într-una de cei ce vor stîrni furtuna, vin nişte potere pe-aicea, vînîndu-ne zelos cerbicea.

96

Atît nu-s stăpîne pe toate Industrii, chimie şi farduri Şi, vai, cea dintîi libertate E-o zdreanță întinsă pe garduri
Aveți planuri mari de robie Tembele proiecte severe Nimic n-ați mai vrea să mai f ie Dar n-aveti destulă putere.
Din cifrele cinicei creşteri Se-aude un plînset de mumă Dar încă vi-i frică de peşteri Plecarea în cer va rezumă.
Eu-contra pornirilor voastre Am numai pornire curată De-a scoate natura din glastre Şi de-a mai gusta-o o dată.
Cu virsta în spate grămadă Cu drumul în față o ață Las ochilor dreptul să creadă Că sîntem, mai sîntem în viață.
9 iunie 1989, Năsăud-Horclou

Spovedanie fie ce-o fi

Uite, aceasta e spovedania mea,
M-aşe z în genunchi
Şi-o scriu cu lacrimi
Pe piatra menită ultimei oficieri.
Dac-aş mai putea să trăiesc
N-aş scrie-o,
Aceasta e cutia neagră
A bordului meu,
S-o parcurgeți cîndva, după moarte.
Am fost un om cu bune şi rele
Am crezut în poporul meu,
Şi-n umanitate,
Mi-am iubit țara,
Părinții şi cultura națională,
Din cînd în cînd am greşit,
Alteori n-am greşit,
Fusesem condamnat să mor
Ca un borfaş,

Ceea ce era nedrept,
Acum, printr-o neaşteptată
Reacție majoritară
Mă simt destinat
Unei morți de martir,
Ceea ce iarăşi nu e drept,
Considerați moartea mea
Ca un indigo prost
între ce s-a dorit de la mine
Şi ceea ce am simțit
Că se doreşte de la mine
În plină putere de muncă,
în plină putere de creație
Am fost umilit

99

Strigoiul țării şi-al urgenții mai calcă pe bocanci agenții şi ştie bine, simte bine, că moartea lui deja e-n sine.
Şi cred c-aş mai muri o dată, definitiv de-această dată, de n-aş vedea, prin triste danturi, copiii mei intrînd în lanțuri.
Sînt un strigoi ce mai apare pe la petreceri populare, mai căutînd, de n-ar găsi-o. îmbrățişarea de a"dio.
Buzău 8 aprilie 1933

într-un noroi prefabricat
Pentru ca tot zi de zi
Să se dezvinovățească.
Nu v-acuz,
Nu vă cert,
Nu vă iert,
Vă informez, doar atît.
Oricum, chiar dacă n-am murit
Din cauza voastră
Sau pentru voi,
Am murit fără voi.,
Continuați să vorbiți limba română
Şi gîndiți-vă la ceea ce vă spun

în limba română.
Aceasta a fost
Spovedania mea,
Cu genunchii pe piatra
Ultimei oficieri.
Adio!
Spovedania mea
Se încheie aici
Unde lăcrâmînd
Aştept să înţeleg
De ce a fost nevoie
Să mor.
30/31 ianuarie 1988

în ţara mea,
Şi nimeni n-a sărit
Să mă apere,
Veţi căuta poate mîine
în biografia voastră
Gesturi prin care veţi zice
Că aţi încercat
Să mă recuperaţi,
Dar ca un criminal
Am fost izolat
Şi ca un ciumat
Am trăit după cum au considerat
Că trebuie să fiu înjosit
Cei mai abjecţi dintre oameni,
Pompierii care
Pentru a-şi dovedi utilitatea,
Aprind noaptea incendii
Pe care să le stingă ziua,
Dragii mei,
Contemporanii mei,

Atît de ocupați,
Care nu mă mai auziți,
Care mă minimalizați,
Mare părere de rău
Vă va încerca
în postumitatea mea,
Spovedania aceasta
Nu e decît începutul
Unui testament cu care sînt dator
Celor ce ar trebui să învețe
Că nu există justificare
Pentru a confisca,
Pentru a aresta,
Viața, poezia şi casa unui poet.
Dacă vor mai fi
Poeți de limbă română.pe lume
Ajutați-i să se ocupe de poezia lor,
Şi nu-i mai pătimiți ca pe mine
Să se scufunde zi de zi

A fost ca moartea sensului din verbe Această vreme fără nici un sens, In care voi m-ați ofensat imens, Dacă şi astăzi sîngele-mi mai fierbe. lncrederea-n cuvînt îmi e deplină Eu bestiilor nu le dau nimic, Iar dacă tac, nu-nseamnă că abdic, Ci las ca sensu-n verbe să revină.
Un lexic obosit şi fără vlagă,
Ca o armată în prizonierat
Spre care veşti de-acasă nu răzbat
Şi nici conştiința nu mai e întreagă.

Iar eu, ştiindu-le cum se-ntîmplară, Nu cred pierdut nimic din ce a fost, Ci mă aplec spre cel mai tainic rost Să regăsesc tăcuta noastră țară.
Să mai aveți curaj să vi se nască. Atunci cînd voi veți mai uita de ea,
Poeți ca mine, care-şi vor păstra Credința sfîntă-n limba românească.
Atît vă rog şi nu plec nicăierea, Dar intru în pămînt cîte puțin, în sanctuarul nostru arhiplin, Să vă arăt că ştiu ce e tăcerea.
Eu nu v-am spus nimic din limbuție," N-am vrut să fiu prezent la vreun concert; Ci ca să mă inculp şi să vă cert Că ați uitat ce şi uitarea ştie.
23/24 martie 1987

Crainicul tăcut

Dar nebunia mea de a mai spune, Cînd voi atîția ați tăcut umil, Să-mi
dea măcar un drept la un azil Şi şansa unei morți nițel mai bune.
Cum am putea să fim egali la urmă, Cînd eu am sîngerat, iar voi
rîdeați? Fără-ndoială că rămînem frați, Dar eu sînt singur şi vă văd în
turmă.
Nu mi-am dorit vreo unanimitate
Şi nici majorități în săli de vot,
Eu pentru cauză murind de tot,
La ea gîndeam, nu mai gîndeam la toate.
Un joc absurd de-a viața şi de-a moartea
în care mulți trăiesc şi alții mor,
Dar eu prin calomnia tuturor
Aş vrea ca nimeni să nu-mi țină partea.
Am fost nebun că v-am mai spus cuvinte, Cînd voi treceați cu ceară în
urechi Strîmtorile unei legende vechi, Suind pe punți pe cel care vă
minte.

Chemați zidarii, astăzi fac donații, Dau gratis marea mea melancolie, la-ți,
lume, epoleții, uite, ia-ți-i, Mă degradez cu voia. să se ştie.
Din mine, faceți, buni prieteni minimi, Din al meu sînge şi-ale mele oase,
Două spitale: unul pentru inimi Şi celălalt spital, de boli nervoase.
Dau totul pentr-o singură plăcere, Căreia toată viața îmi consacru:. Să
aruncați în aer cu putere Al judecătoriei duhnet acru.
Mi-e trist şi nii-e leşin şi mi-e şi scîrbă, Mi-e asfințit, mi-e doliu, mi-e nevroză,
întreaga schelărie-a mea se surpă, Sub împuşcata mea apoteoză.
După atîtea drumuri între vîrfuri, Alunec într-un smîrc cu delatorii, Dosarele
plutesc ca nişte stîrvuri, Prin rîuri reci de lacrimi provizorii.
Oho, ce lume, fără de ruşine, Ce negustori, ce multă tîrguială, De-atîta rău,
aproape că mi-e bine, Şi iată-mă la.baia comunală, Unde un important congres
se ține Şi văd justiția în pielea goală.

Cîntec despre mine însumi

Simt sîngele în aripile rupte,
Cum cade pe pămînt şi cum îngheață..
De-atîtea ori învingător în lupte,
Eu rana-mi ling, învins ce sînt în viață.
Vă dau tristețea mea, chemați zidarii,]
Din ea, cu toții, sa vă faceți case, j
Să stea mai micii şi să stea mai marii:
Şi-rx pace toate rănile să-rhi laşe.
Oho, ce lume, ce sfîrşit de eră, Ce lupi cinstiți purtînd căciuli de oaie,
Este de rîsul lumii cel ce speră, Rotund pamîntul e, cînd se-nconvqaie.
Aşa să faci, să iei din mahalale, De unde stă noroiul să te muşte, Pe cea care va cere să te-mpuşte Apoi, plutonul curții marțiale.
Şi dumnezeul mamii ei de viață, Şi mama ei de inimă bolnavă,* Degeaba eşti conştiință îndrăzneață, Cînd ai biografia încă sclavă.

Şi vă voi aminti atunci de mine^ Cel umilit prin triste tribunale, Cel întrebat, cîndva, fără ruşine Despre cearceaful pasiunii sale.
Eu sînt! Priviți-mă şi țineți minte Că m-ați pierdut încetul cu încetul, Azi am ajuns constructor de cuvinte, Eu ce puteam să vă rămîn poetul.
Aveați şi voi nevoie să-i rămînă Din toată limba voastră ce oftează Viitorimii, cel puțin o frază, Ea îmi stătea în inimă şi-n mînă.
Şi-acum vă spun că încă mai sînt gata, Fac dotă la săracii din cetate, Mutați-mi voi tristețea cu lopata, La temelii de căşi neterminate.
Mai trebuie şi-un dram de omenie, Oriunde se fac case, țineți seamă, Luați bătrîna mea melancolie, Făceți-i poză şi-agățați-o-n ramă.
Acum, că sînt atît de trist, văd bine Justiția dansînd în pielea goală, Prin aburii de baie comunală Ai iadului ce poartă băi pe sine.
Mă uit la voi şi-ntorc priviri încete,
Pe care-abia de le mai spăl cu plînsu-mi,
într-o mitologie de regrete
Şi ochii mi-s sătui de mime însumi.

Simt umilință, nu simt sacrificiu, Ceva mă înrăieşte şi m-apasă, Tristețea mea-i femeia de serviciu Care v-aprinde focurile-n casă, Care vă face şi curat în casă Şi voi îi mulțumiți, atent, cu biciul.

O sa mă scol într-o cumplită noapte Şi-am să v-arăt, la toţi, cum vă e felul. Cînd inima nemaiputînd să rabde Va face ea, de voia ei, apelul.
Atunci să mi te ţii, să mi te saturi, Cum vei sări ca la război, o, lume, Cum vei sări din ale tale paturi Ca la-ncarnarea unei triste glume.
O să vă scot de boturi ca pe boii -Cu care brazdele vă mai sînt brazde, Şi-am să v-arăt ce-aproape-mi sînt strigoii Pîlpîitoari ai tinereţii voastre. -
O să vă bat la tălpi cu calapodul în care-aţi vrut să aşezaţi Fiinţa, Vă voi chema-n morminte cu aprodul, Vă voi batjocori cu neputinţa.
Şi vă voi spune vorbe de mirare, Ciudate vorbe, provocări şi chinuri, N-am să v-ascult, spunîndu-mi ce vă doare, Sîngele vostru-l voi preface-n vinuri.

Rugaţi şi sculptorul să mă mai ierte, Vreau să revin la ciumă şi nevroză. Simt că mi-au luat măsură de coperte, Vor să mă dea exemplu într-o poză.
Ce oameni vreţi să faceţi voi din oameni? Ce monstruoase oale de cuvinte? Ce tot supuneţi lumea la examen? Voi nu vedeţi că fiecare minte?
Voi v-aţi făcut un stas, o formă strîmbă, Un calapod cu marginile şchioape, Şi marea plînge, trîmbă după trîmbă, Că Venus în tipar la voi nu-ncape.
Eu ştiu că vi-i mai mică oboseala Cu-un singur fel de om şi-un singur verde, Dar n-aţi făcut voi, oare, socoteala în acest fel ce multe se vor pierde?
Cînd vă vorbesc, pe limbă simt nisipul Condiţiei în care m-aşezarăţi: Al pietrei confident şi sclav şi stareţ.. Ce talisman de gheaţă îmi e chipul!
Nu mai alegeţi mai nimic din mine, Rămîn atît: o piatră de doi metri, Cu sufletul în zgrunţuri pe ruine, Nevrînd să se închirieze pietrei.
Mai e puţină vreme, ţineţi minte,
Eu încă vă pot da melancolie,
Nu vreau destin de piatră pe morminte,
~~a. dau tristeţea mea, cu bucurie.

109

Nu mai culege cel care cultivă, Eu văd nomazii în succesiune, Dresorul lor cuvinte rele-mi spune Şi simt că mi-e şi drumul împotrivă.
Pierd sînge prin aceste aripi rupte Şi văd şi sîngele: pe tălpi mi-ngheaţă, De-atîtea ori învingător în lupte, Mă las învins de Nimenea în viaţă.
O mînă-aş vrea să mai ridic şi, iată, E rece, ca o groasă codirişcă, Asemeni şi piciorul, fiinţa toată..: Cînd le comand să mişte, nu se mişcă.

Nici inima nu mi-o mai simt, cedează, E-un gol în ea, de parcă urlă greieri, Nici mintea parcă nu-mi mai este trează, Şi nu mai am nici amintiri în creieri.
Mă văd în luciul unei baionete, Văd şi un paznic care e şi nu e Şi cînd răstorn privirile-mi încete Abia atunci observ că sînt statuie.
Voi m-ați făcut statuie fără voie, M-ați operat de firea omenească, De milă, de dureri, de paranoe, Ați pus şi inima să se răcească.
Ce-aveți cu mine de ați pus să toarne In piatră ce a fost ființă caldă?
Restituiți-mi trecătoarea carne Ce-n dorul de a nu mai fi se sealdă,

Totuşi omul

Ce fel de lume,
ce fel de om,
arătăm altfel decît strămoşii,
ne-am îndepărtat
de modelul aprobat,
am înlocuit simțurile
cu tehnologiile,
ne-am vîndut confortului,
ultima furnică de pe muşuroi
e mai puternică decît noi,
chiar şi greierele
ar putea deveni halterofil
mai degrabă decît copiii noştri
vlăguiți încă de la naştere.
Nu e nici o cucerire
pierderea de către om
a instinctului său de supraviețuire.
Nu s-a realizat
nici un progres,
prin chimizarea
care măreşte producția agricolă,
dacă datorită chimizării
murim mai repede.
Mi-e silă de paradoxurile menite să dezvinovățească exact acolo unde, ar trebui învinovățit. Nu cred în industrie

HO

Luați-o deci, furați-o cu încetul, E din acelea ce-n temei se-aşază, încă mai pot să vă mai fiu poetul, în zori, cînd toată lumea va fi Şi vă vor cere autoportretul Poate aveți nevoie de o frază.

trează.

Luați-mă, cît nu se-nnegurează!
1976

dar vrem să le fie caid copiilor noştri
şi să aibă tot ce le trebuie, încă de pe acum.
Ce fel de oameni,
ce fel de lume,
aceasta e în permanentă problema
şi, mai ales,
strictul necesar.
Poate că e trist c-am ajuns
să nu ne mai gîndim
la nici un lux
ci doar atît, la strictul necesar,
dar aceasta e
situația noastră psihică,
în clipa de față
ne limităm la strictul necesar,
punem umărul
la dezvoltarea economică a României
cu mica rugăminte
ca țara să fie lăsată
să pună şi dînsa umărul
la dezvoltarea noastră socială,
nu ne trebuie perfecțiunea,
dar o imperfecțiune serviabilă
p imperfecțiune pe potriva noastră.
o imperfecțiune intrinsecă nouă,
căutăm.

Ne-am schimbat şi noi, aşa e, ne-am schimbat, ne-am depărtat de natură
şi nu înţelegem,

113

112

decît în măsura
în care nu lezează omul,
aşa cum nu cred nici că
problema fundamentală a socialismului
e să depăşească
prin nivel de dezvoltare economică
iadul capitalist,
şi să obţină ce,
iadul socialist?
Asta parcă pretinsesem noi,
o societate fundamental socială,
iar nu economică,
de fapt, mutarea luptei
din plan social
în plan economic
este o diversiune
apărută ca să acopere
marile stîngăcii, numeroasele minciuni
şi dramaticile neîmpliniri sociale
ale socialismului.
Nici o generaţie umană
nu poate fi sacrificată
de dragul viitoarelor
generaţii umane,
mai ales că toate făgăduinţele
se uită de pe o zi pe alta,
şi mai avem dreptul la pîine
şi mai avem dreptul la căldură iarna,
şi mai avem dreptul
de a nu retrograda fără luptă
din domeniul social

în domeniul economic,
nu ne e nimic mai drag
decît să participăm
la dezvoltarea României

Dulce armă mortaiă
au răspîndit peste lume roboții,
magnetică himeră automatizarea,
salt înainte computerizarea
şi, totuşi,
omul râmîrie în defect.
omul iese păgubaş,
copiii nu mai ştiu să meargă
pentru că au calculatoare de buzunar,
copiii nu mai ştiu să meargă
pentru că au tot felul de roți la îndemînă,
copiii nu mai ştiu să facă dragoste
pentru că
mecanizarea,
automatizarea
robotizarea.
cibernetizarea,
le țin loc de buze palide
şi de lacrimi fierbinți
şi de sexe aprinse
şi de melancolie
şi de cheful de fapte mari
pe care ți-l dă
nemecanizată,
neautomatizată,
nerobotizată,
necomputerizată
necibernetizată, dragostea proprîu-zisă,
dragostea aceasta,
la fel de cretină şi
la fel de genială,
ca la începutul lumii,
această neruşinată minciună pentru toți

de dragul unui sfînt adevăr pentru doi,
dragostea,
această nenorocire plină de noroc,
dragostea,
feminitatea intrinsecă a instinctului,

de ce palizi şi nevrotici
aducem pe lume copii
despre care nu ştim
dacă nu cumva
sint condamnați
să îmbătrînească înaintea noastră,
un frig.cosmic
circulă insinuant
prin oasele păsărilor,
noi boli apocaliptice
aşteaptă clipa.
în biziitu l adormitor al tehnologiilor,
sîntem străini de apa
pe care am băut-o în copilărie,
sîntem străini față de copiii
care am fost
iar în anumite zile
parcă amurgul cade încă din zori,
parcă nimic n-are rost
şi, cu atît mai mult,
încrederea că va fi mai bine.

Doamne, neinspirată a fost
trecerea la producția de serie a oamenilor,
astfel şi noi facem fiecare lucru
şi lucrurile ne lucrează pe noi,
tehnologiile nu sînt partea noastră
cea mai durabilă,
ci cir j ele noastre

după întoarcerea din frontul insesizabil
al luptei pentru identitate
în care ne-am pierdut picioarele,
vai, cîrjele noastre,
astea sînt tehnologiile.

1

ci pentru că mistrețul
este iluminat permanent de instinct,
iar porcii sînt bolnavi
de savoarea tehnologiilor.
Dacă o pasăre călătoare
se întoarce primăvara
exact în locul de unde-a plecat
şi-şi regăseşte cuibul,
înseamnă că
necunoscute căi de comunicare
străbat natura,
înseamnă că noi, oamenii,
comunicăm pe căi existente,
între noi,
înseamnă că singurătatea
e imposibilă,
înseamnă că omul rămîne-
cea mai înaltă tehnologie a naturii,
făcut cu cele mai scumpe
şi mai rare materiale,
dotat cu feed-back
cu butoane pentru repede-înainte,
încet şi repede înapoi,
cu de toate,
absolut cu de toate,
chiar şi cu strălucirea
de-a crede prosteşte ani în şir
că maşinile sînt mai importante decît el,
că vor face ei, ceilalți oameni,
un computer superior omului,

ce nerozie!
Şi, totuşi, dincolo de industrie şi agricultură,

117

dragostea,
această tandră legitimitate universală, dragostea, acest salt mortal fără termen de garanție, această dovadă,.această lipsă de dovezi, această cascadorie care se încarcă de conținut şi devine tragedie în sine,
dragostea, această negare a tehnologiilor.
Ce fel de lume,
ce fel de om?
Ne aflăm în fața unei dilemş fundamentale,"
va trebui
să redezgropăm fintînile vechi,
simpla continuare a cursei tehnologiilor
ne va conduce către pierzare,
fabricăm natură la comandă,
însă natura nu se mai produce
prin sine însăşi
răsadurile de pătlăgele roşii
mor în fiecare an,
ca să se nască altele
peste iarnă,
în serele artificiale.
natura stagnează,
natura e în pericol de a bălti
un singur mistreț sălbatic
e mai puternic
decît o întreagă
crescătorie de porci,
şi nu numsi pentru că
mistrețul e flămînd
şi porcii sînt şătuîe

Vremea scenariile

Ascultați ce vă spun,
Ascultați sfatul meu.

Lăsați armele jos
Şi culcați-vă.
N-are nici un rost,
Totul e pierdut,
Scenariul nostru a fost aprobat
Tocmai în acest sens
Ascultați-mă,
Dragii mei, ascultați-mă,
Nici un eroism nu e necesar
în această etapă în care
Eroii nu apar decît ca
Echilibru
Pentru lipsurile celorlalți.
Eroii sînt cumpănirea erorilor celor laşi,
Ceea ce nu fac cîteva mii de leneşi
Trebuie să facă un harnic
Şi-acela se cheamă erou.
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Am încercat toate căile,
Am bătut la toate porțile,
Am muşcat cu poftă toate lacătele,
M-am rugat de toți paharnicii.

mai important decît ele
pentru că le poate părăsi
ori le poate însoți,
mai durabil decît cultura,
mai adînc decît demersul ştiințific,
este el,
omul,
el, amărîtul,
mereu în bătălie,
el, omul,

totuşi, omul.
11/12 octombrie 1988, Năsâud

Pledoaria mea. Dar n-a fost aşa, Dar nu-i aşa.
Nu vă faceți iluzii,
Scaunele sînt ocupate în acest cinematograî
Pentru toate spectacolele.
De acum.
Şi pînă la
Demolarea cinematografului.
Dar nu vă faceți iluzii,
E păcat de dumneavoastră toți,
E păcat,
E păcat şi de mine,
E păcat şi de copiii mei
Ascultați-ma,
Credeți-mă,
Lăsați armele jos,
Nu mai trageți unii într-alții,
Orice-ați întreprinde,
Scenariul e scris cu de-amănuntul,
Nu urmează decît micile nuanțe ale regiei.
Uite, de exemplu, şi eu acum
Nu fac decît să umplu de realitate
Un rol existent,
Rolul celui ce se căieşte.
Atîta tot.
Dar vă spun drept,
Dar vă jur cinstit,
Şi eu am dat cota mea
De încredere
Acestei cauze.
Şi, chiar şi acum,
Cînd îmi dau seama
Ca totul e zadarnic,

Ascultaţî-mă,
Credeţi-mă,
Am fost şi la răsărit şi la apus..
Şi la sud şi la nord
Şi la mijloc.
Am fost şi către puncte cardinale
încă nenumite.
Am fost şi unde nu a fost ntineni
Şi am fost unde este nimeni.
Am fost,
Am întrebat,
Am rugat,
Am plîns,
Am implorat,
Am fost gata să-mi dau viaţa.
Aseultaţi-mă,
Credeţi-mă,
Nu se poate fa<?e mmîe,
Dar nu se poate face chiar nimic:
Unul şi cu unul nu numai că *t*
Nu mai vor să facă doi,
.Dar unul şi cu unul
Nu mai cunosc operaţia adunării}
Iluziile dumneavoastră
Sînt cu atît mai triste
Cu cît le-am avut şi eu,
Şi eu rni-am închipuit
Că de voi apuca
Să spun ceva adevărat
Măcar de voi putea
Să-mi termin fraza
Şi judecătorii vor aprecia
La justa ei valoare

îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştivi de ce, pe cît m-afund în viaţă mă simt atras de fleacuri omeneşti, şi-mi place-n anotimpul de vacanţă să-ntlrai, să rămîn în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag,
şi-acum, cînd sînt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodată
drag.
Pe piatra lui am tot bătut cadența şi-am s-o mai bat atît cît voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.
Aici m-au sufocat cu dulce teii şi au trecut aiurea anii mei, aici copiii
mi-au venit la viață şi am născut şi-am îngropat idei.
La Bucureşti, copilăria toată, visam s-ajung să pot şi eu vedea celebrii
cîini ce au covrigi în coadă / şi să-ntîlnesc şi eu pe mama mea.

123

22

Tot mai aştept acel miracol
Care sa facă sa înflorească
Grădinile țării mele
Şi să scoată de pe frunțile oamenilor
Acel Omega depresiv
Răsărit ca un al treilea ochi
într-o epocă în care
Nu se putea trăi
Decît în scenarii aprobate
Şi nu se.putea vorbi
Decît prin texte cu apostilă,
Ascultați-mă,
Credeți-mă,
Haideți înapoi la plante
Să ne cerem iertare
Şi să ne retragem în ele
Mineralizîndu-ne treptat şi definitiv
Biografia prea încărcată
De păcat capital
1984
Breaza, 21/22 mai
Şi de abur animal.

însemnări de campanie

Poetn de stări de veghe, poem de somn mişcat», poem de mine însumi, poem de nu ştiu ciîie, cînd mările de apă de-atîta ploaie bat şi veste despre toate printr-o nălucă vine.

- -. ^

De pildă, au turniruri mistreţii de la nord. o floare otrăveşte o nuntă prin mireasma, sinucigaşi rechinii bat ultimul record, în amintire maica îmi face pîine azmă,

Poem de voie bună, poem obligator, şi dacă nu mai sîntem de mîine dimineaţă şi daca mor şi-ai noştri, nu mor numai ai *Idt]* şi dacă n-avem dreptul nici la această viaţă?

Grăbit vă par probabil scriind aşa de mult, dar cum vă par probabil scriind aşa de bine, cu versuri nemaîscrise, cultura o insult. dragi salutări civile şi astăzi de la mine.

Nu se mai fac înscrieri la benevole morţi. dar se mai fac înscrieri la nişte paşapoarte , poem de bună voie am să vă scriu pe porţi, ca să vă fac să-l cereţi pe cruce după moarte.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-i anotimpul meu, cînd frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Cînd pe terase se mai bea o bere
şi oamenii romanţe triste vor,
şi-n curţi se face vin din must de struguri
şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întotdeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz,.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să cîştig aripi dumnezeieşti, să. pot gusta melancolia toamnei îri: fiecare colţ de Bucureşti.

3 august 1989, Bucureşti

aş vrea să pot renaşte cumva Imperiul Dac, să văd vecinii noştri cat ar putea să rabde.

Poem de bunăvoie, poem obligator, lumina din lumină şi noaptea dintr-o seară, de nu va fi nimica, mai bine-ar fi să mor şi să cobor din lacrimi în seceta din ţară.

Păstrează-mă pe mine, întreg, precum am fost, poemul meu de viaţă, poemul meu de moarte, la ultimul asediu să ies din adăpost cu plumbul tras scriindu-mi cea de pe urmă carte.

23/24 august 1988, Parva

Eu nu sînt literatul ce caută un loc
pe care să-l fixeze cu-un gest oficialii.
eu nu-rm încerc pe vulturi obştescul meu noroc
să văd cum ştiu să facă şi ei pe papagalii.
Eu cred în om şi-n fructe şi-n specii şi-n ce vad şi-n bioenergia ce pururi ne transcede, eu mai despart ce este în şansă şi-n prăpăd şi nu accept că omul e-o zare de monede.
Salut ca pe-o noblețe şi ca pe un stigmat, salut ca pe o moarte în stare să renască, ideea fără seamăn în care m-am scăldat că-ți aparțin cu totul, ființă românească.
Nu caut noi soluții pentru destinul meu Germania şi Franța nu mă cuprind pe mine, în Anglia m-aş duce din cînd în cînd şi eu, America mi-e haina ce-mi vine cel mai bine.
Dar să mă-ntorc în țară de-ndată aş dori
nu pot să stau departe, concepția mi-e toantă,
eu numai România în fiecare zi *
aş consuma cu-această gîndire emigrantă.
În rest, regret că-i soare mai mult decît normal, şi ca o paparudă alerg prin trei provincii, renaşterea legînd-o de-acelaşi ideal al speciei umane, cum o lega da Vinci.
Aş vrea să fac mai multe decît mi-e dat să fac, vreau să stochez lumina de ziua peste noapte,

t — poezii cenzurate

vorbim în numele poporului,
guvernăm în numele poporului,
construim socialismul
cu oamenii şi pentru oameni;
este adevărată,
nu e corect
să-i distrugi omului
casa, oraşul sau satul,
fără să-l întrebi pe om;
zece elevi au declarat la şcoala,

cind i-a întrebat, dirigintele
ce fapte bune au săvîrşit,
în ziua aceea,
că «u ajutat o bătrînă
să treacă strada,
dar de ce aşa de mulți,
s-a mirat dirigintele,
pentru că bătrînă
nu voia să treacă strada,
au răspuns ei.
Cam asta ar fi situația,
sînt radical
şi o privesc în față,
dacă bătrînă nu vrea să treacă strada,
"e greu să te lauzi
că eşti cel mai bun dintre oameni
pentru că o obligi
să traverseze,
şi lucrurile stau chiar aşa,
bătrînă nu vrea
să treacă strada,
bătrînă nu se află pe stradă,
nici nu există strada,
şi bătrînă nici nu e bătrînă,
ci o țară emoționată

Sînt radical I

t

Sînt radical,
mai precis,
sînt pentru păstrarea
unui just raport
între minciună şi adevăr,
între erori şi eroi,
între plus şi minus,

sînt radical,
mai precis,
mi-e silă de demagogia socialistă
mai tare decît de
demagogia burgheză
pentru că o simt
apăsîndu-mă cu mult mai de aproape.
Sînt radical,
cred că nu e bună legea
care te condamnă mai grav
dacă ucizi un urs
decît dacă ucizi un om,
ba mai mult,
te condamnă mai grav
dacă vorbeşti,
dacă ai opinii,
decît dacă ucizi.
Sînt radical, adică îmi închipui că dacă ecuația „poporul ne-a ales.

Sînt radical,
cred în valoarea frunzei de varză aplicată pe locurile dureroase ale corpului.
Sînt radical,
nu cred să existe
înger mai urît
şi demon mai frumos
decît omul,
şi, mai mult decît atît,
nu cred să existe
accident mai rodnic
şi lege mai contrariată
decît omul.
Din mine însumi
şi din ceilalți
extrag rădăcina pătrată
şi observ că nu e decît apă,
apă în stare de gîndire,
apă cu suflet şi cu vîrtejuri,

apă într-o nevindecabilă formulă chimică.
Sînt radical,
cînd plouă
şi cînd ninge
ştiu că e vorba
despre mine,
despre apa care sînt,
despre apa care "sînt.
l august 1988, Mîzgana

L30

că va trebui să traverseze.
Sînt radical,
adică mi-e groază
de remuşcările
care nu mai pot salva nimic,
mai ales viața
care şi aşa se încăpățînează
de cîteva generații încoace
să se ducă în pastele mă-sii.
Sînt radical,
îmi plac prunele, piersicile, merele văratice, libertatea, femeia, granițele
istorice, şi strugurii tămîioşi.
Sînt radical,
aş putea dicta un poem
şi de la un telefon public,
dar tot radical sînt
şi menționînd
că n-aş putea face aceasta
decît dacă şi cea
căreia îi dictez
ar avea telefon.
Sînt radical,
cred că Mareşalul Ion Antonescu,
dacă ar fi rejudecat

de un tribunal imparțial,
ar putea fi declarat
fără rezerve,
erou al României post-mortem
şi martir universal,
măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov

PROBLEMA ȚĂRĂNEASCĂ

.i,v

135 Țârqni cu coatele pe garduri

Țărani mai stau cu mîinile pe gard Privind departe, într-un punct ce nu e,
Furnicile pe glezne li se suie Şi frunzele sub pomi s-au strîns şi ard.
Sînt jnai puțini decît,au fost puțini Şi de pe ulița cu dor de ducă Par,
precum stau fixați lîngă ulucă, Copaci fără tulpini şi rădăcini.
De fapt n-aşteaptă de mult timp nimic Mai află cin-se naşte, cine moare, Şi
îşi cunoaşte rîndul fiecare De zeci şi zeci de ani ei au un tic,
Ziarele şi oamenii ce zic
Şi dacă a venit vreo uşurare.
24 august H)88, Şieu-Odorhei

r

137 In nurriele **văduvelor**

Dm literele mele
scrisorile
desenate liniar pe cărțile poştale
plecau la rugămintea văduvelor
să caute prin țări străine
să caute prin închisori româneşti
pe românii
despre care nu se ştia
dacă mai sînt vii sau nu.,
în numele lacrimii, în numele.văduvelor
în numele neamului
scriam scrisori

şi căutam români
cîteodată venea şi răspunsul,
în cîteva cazuri
soldații români
s-au întors din prizonierat
ca urmare a cărților poştale
dar niciodată din puşcării.
Au trecut ani,
în cicatricele neamului nostru
mai sînt rării,
nici un război al lumii
nu e definitiv încheiat,
țara îşi are propriile ei războaie lăuntrice,
fiecare carte a mea

Hoţii de lemne

învăluiți în pîclă şi minciună, cu cai mascați în fugă pe şosele în grupuri
de tăcere se adună văzuți numai de fiare şi de stele.
îşi trag căruțele lîngă pădure, îşi fac cu noaptea fel de fel de semne, de
vremea nouă învățați să fure, țăranii României fură lemne.
Nu-i nici o lege care să-i ajute să le obțină drepturi, pe măsură, şi-atunci
cu ochii mari şi buze mute s-au închegat în grupuri mici şi fură.
Li-i groază cînd de ger trozneşte hățul, de farurile de maşini li-i teamă, şi-
atîta de puternic e învățul că nu mai.ştiu de tată şi de mamă.
Doar ochii \or semnalizînd în noapte răspunsuri dau la cer şi la morminte
nu judecați greşit aceste fapte, copiilor li-i frig, luați aminte l
30 octombrie 1988, Schitu-Goleşti

ţărani ia secerat

Peste țăranii-aduşi la secerat
Ce nu mai au nici forța să mai spere
Civilizația, emancipat,
Nu mai permite nici o adiere,
E numai soare, neînduplecat,
Şi paznici vin cu ordine severe
Şi uneori iubitul nostru stat
Trimite peste ei helicoptere. »
2 octombrie 1987, Bucureşti-Odobeştî

139

138

e un mănunchi de cărți poştale
pe care în numele lacrimii,
în numele văduvelor,
în numele neamului meu,
le trimit
şi aştept să se întoarcă
de pe toate fronturile
din toate timpurile,
românii.
1987

Măicuţa

Măicuță, fără margini şi fără supărare; mai odihneşte-ți fiii din mila ta cea mare, mai plînge-ntr-o icoană, mai cazi în calendare, şi ține seama veşnic de ceea ce ne doare.

Eu te-am văzut odată ca. pe un fum, subțire ieşind din hornul lumii, de dincolo de fire, Şi jos lăsai credință şi sus năşteai iutflre, şi înflorea privirea la morți în cimitire.

Puțin te şi rănise materia vulgară,;.au un zăvor credinței în trista noastră țară; dar te-ntremai din alții ca fulgerul din ceară ri ne dădeai puterea de-a fi şi-a doua oară.

Măicuță, ia aminte că noi sîntem ca tine, la fel de trişti, de singuri, în milă şi ruşine, şi sf ărîmat e podul şi apei nu-i e bine, că vestea de la tine de-atîta timp nu vine.

2n --ueust 1988, B11 u Marc

141

Satul sărac

Iar astăzi satul lui e mai sărac decît a fost cînd lancea a luat-o, ascultă-i pasul, lume, deşănțate, trecînd din Fericet către Albac.

Va merge la-mpâratul în zadar, va şi muri pe roată pentru țară, a doua oară şi a mia oară, va fi urcat, cîndva. în calendar.

Dar satul lui va sărăci-mereu, nu va avea spital, cămin şi şcoală, nemilostiva moară infernală o să-i zdrobească oasele din greu, şi cum e Horea pururi în răscoală, nu-l va avea decîţ pe Dumnezeu.
1 august 1987. Albac

Scrisoare către Niculaie
Foaie verde, brad de moarte, Pleacă veste, vine carte, De aici, pînă departe, Şapte poşte, şapte arte.
Foaie verde prag de iarbă, Luminiş în ţara oarbă, Neamul a-nceput să fiarbă, Marx şi-a mai tăiat din barbă.
Foaie verde de foioase, Umblă moartea pe la case. Toată jalea într-un glas e: Să ne lase, să ne lase!
Foaie verde flori de toate, Zodii spun că nu se poate, Dar auzi că vîntul bate, Cineva mănîncă sate.
Foaie verde iod de-al nucii, Ţipă buhe, cîntă cucii, Urlă lemnele ulucii Şi-şi fac morţii semnul crucii
Foaie verde umbră verde, Dacă satul ni-l vom pierde,

Moartea unui sat
Sat de mineri şi crescători de vite Şi munte dur cu aur la carîmb, Ti-s casele atît de obosite, Tu te găteşti de moarte, Săcărîmb.
Şi totuşi în bătrînii fără teamă, Ce mai aprind lumini sub turla ta, încrederea deloc nu se destramă, Ei cred că tu vei mai reînvia.
Vei trece-aceste vînturi agresive Ce mătură cu gheaţă şi cu foc Şi la recurs, din lipsă de motive, Ne vom reface patria la loc.
Tu vei veni, atunci, din nou acasă, Şi martor viu renaşterii vei fi, în munţii tăi ne vei chema la masă Să-ţi luminăm pădurea cu copii.
Acum, dintr-o poruncă de departe, Cu toate satele prin ordin strîmb, Nemotivat eşti condamnat la moarte, Dar şi la înviere, Săcărîmb.
24/25 **aprilie 1988**

Temei vremelniciei
Un oraş românesc
Fără biserică

Pare mai degrabă
Un şir de vehicole de ciment
Aşteptind la p barieră.
Care nu se mai ridică.
24/25 martie 1987

145

Țara noastră ne-o vom pierde; Roagă-o mamă să ne ierte.
Foaie verde care moare; Dă-ne Doamne, milă Să ne ținem pe picioare Cînd ne taie cu topoare.
Foaie, foaie, foaie, foaie, Frunțile ni se-ncovoaie. Nu-i aşa tot ce aşa e, Niculaie. Niculaie.
19/20 august 1988, Boiu Mare

Proprietarul de munţi
La Şarul Dornei, într-o dulce zi, l-am întîlnit pe omul de la munte. are un semn. ca de baltag pe frunte şi ar vorbi şi parcă ar izbi.
S-a săturat de-atîtea rele veşti şi de nesiguranță şi minciună, el n-ar munci cu nimeni împreună, ca păzitor, al soartei omeneşti.
Atîta vrea, să se sfîrşească-o dată acest coşmar, cu legi şi fărdelegi, din care munții ies mai neîntregi şi oamenii mai mult nici n-au să poată.
Muntean măreț: de plată şi răsplată, e timpul să izbeşti, nu înțelegi?
28/29 august 1983, Vatra Dornei

. 14-

146
Ecou
Miroase în oraş a pîine calda E semn de prospețime şi noroc, Dar capul meu în lacrimă se scaldă Țăranii plinea n-o mai au deloc.
E vai de viața lor în miez de vară, Cîți au rămas pe vetrele pustii, Mănîncă biscuiți şi turtă-amară Şi tot făgăduiesc: vom depăşi.
Şi se usucă oasele în carne, l
Nu țin de sete rarele fîntîni, l
Şi văd, nici apă-n cap nu pot să-şi toarne 1
Se stinge-n ei sămînța de români. l

Miroase în oraş a pîine nouă Eu totuşi cu efort o mai găsesc, Dar la țărani n-ajunge decît rouă Şi vai de ei şi traiul lor cîinesc.
Ce minți ar mai putea să se-ntîlnească Spre a le da ce ei produc trudiți, O pîine pentru clasa țărănească Şi care azi mănîncă biscuiți.

19B6

Oberul ids vite

Ni-i comunitatea foarte fericită? 1; ne certăm din ce în ce mai rar, i. dar ca să mai fie şi comunitatea noastră fericită,? foarte fericită,
doar atîta e necazul, domnule veterinar;
nu cabrează taurul pe vită.
Nu mai urcă el s-o-nsămînțeze,
s-q. fixeze,
sîntem veseli noi întregul sat,
monta artificială este una dintre ipoteze
dar vițeii ni se nasc cu bot legat.
Şi cu ce să intre şi vițeiî-n iarbă,
jos în iarbă,
dacă boturile li s-au şters,
şi nici apa nu mai au pe unde s-o mai soarbă?
mor vițeii, mor vițeii, se usucă-n univers..
Taurul nu mai cabrează sus pe vită,
el, care în tîrguri era taurul — erou,
în comunitatea noastră fericită, foarte fericită,
jumătate este taur, jumătate este" bou.
Ne-am gîndit şi noi la criza mondială
şi-n această nobilă idee, jumătate l-am scopit,
ca să mai şi are. ca să mai şi aibă activitate sexuală,
dar să nu râmînă profesionist al procreației la nesfîrşitl

Zi de piaţa

A murit magnetismul din țarina, La piață e un apocalitic tablou. Nişte morcovi, nişte prune uscate Şi-o țărancă bătrînă, Şi asta în fiecare an se petrece din nou.
Satele au ieşit la cerşit prin oraşe, Nişte legi sistematice le-au sărăcit, Şi-acum ce eforturi uriaşe Pentru reîntflnirea dintre pîine şi cuțit.

Cei mai buni dintre oameni, care au fost țărann, S-au scufundat în salopete şi-n mantăi. I-au castrat doctori în drept şi istorice zîzanii, y or deveni, şi ei, nişte oameni răi.
O tristă scleroză de noi înşine ne. dezvață, Pe dinafară goi şi pe dinăuntru goi.
A venit o țărancă bătrînă-n piață Şi nu ştie de ce, Şi nu ştie drumul înapoi.
1985

Iubire şi pîine

Spune-mi dacă vii cu mine într-un sat ce n-are pîine Să ne raportăm iubirea la nivelul cel mai jos, Unde anual se-amînă porția de zahăr tos Şi porumbul pentru vite li se dă într-una miine.
.Purgatoriul despre care spun că zi de zi mă cheamă Crucea grea a umilinței şi-a tristeții omeneşti, Ne va spune dacă totuşi te iubesc şi mă iubeşti Sau a fost uşurătate şi nu e decît reclamă.
Trenul foametei coboară cu țăranii spre cîmpie Saci de pîine şi valize pentru cei rămaşi în sat, Pîinea se va-ntoarce totuşi de pe unde a plecat Ce va fi cu pîinea noastră, vezi şi tu că nu se ştie.
Dar iubirea despre care am vorbit neîncetat Trebuie să se confrunte cu această tragedie,
Bucureşti, 17/18 decembrie 1985

Nu cabrează taurul, nu mai cabrează taurul pe vită, fabricăm vițeii, ne-angajăm să-facem tot, dar ca să mai fie şi comunitatea noastră fericită foarte fericită, faceți-le ochi, picioare, coarne, nări şi bot.
Monta-i cea mai bună dintre ipoteze,
vitele o altfel de împreunare vor,
taurul acesta nu mai poate să cabreze;
nici măcar să se mai urce-n camion, să-i ia la abator!
Decembrie 1981

153 Arestați țăranii
în anul Domnului 1984,
în județul Dolj
au fost.închişi 2 000 de tirani
pentru că au delapidat circa 20 ştiuleți de porumb,

în alte județe nu ştiu.
Totuşi, în județul Dolj
2 000 de țărani, capi
a 2 000 de familii au fost închişi
pentru că au furat din cîmpul lor -
cîte 20 ştiuleți de porumb.
2 000 de familii din județul Dolj.
cel puțin 2 000 de copii din județul Dolj
atîrnă de mila judecătorului,
atîrnă de mila primului secretar,.
atîrnă de mila milițianului.
Lupta hotărîtă şi organizată
a partidului nostru
împotriva gravelor consecințe
ale nrezehței țăranilor în agricultură
continuă.
Dacă vom fi cu toții lucizi şi cinstiți
şi ne vom înhăma la treabă,
a;ît apariția cazurilor izolate de țărani
care lucrează în agricultură,
cît şi pofta lor nesăbuită de a mînca
împreună cu ai lor porumb copt sau fieri
vor deveni imposibile
şi cea mai mare molimă a agriculturii
care sînt țăranii *
va fi stîrpită.
Tovarăşi, prin eforturi unite
să debarasăm satele de țărani.
să scăpăm agricultura de agricultori.
să dăm o lovitură de moarte nivelului de trai!

Aşa trecu viata noastră.
Aşa se duse ea în pastele mă-sii
Şi tot dădurăm şi dădurăm
Şi tot ramaserăm datori
Şi tot plătirăm şi plătirăm
Şi crescură impozitele
Şi^acum veniră

Să ne numere poamele din pom
Şi făgăduințele din gură
Şi aşa trecu viata noastră
Ca un recensămint falsificat,
Ca un glonte prin capul unui sinucigaş,
Aşa trecu viața noastră,
Fără nici o adresă
La post-restant undeva
în haos.

155 A venit aseară mama

\ venit aseară mama, ca-n romanța populară, Oare te-a găsit acasă, oare mai ştiai că-i ea, A^T-a venit ca să-ți aducă, a venit.ca să îți ceară, A venit aseară mama cu broboada ei cea grea.
A venit aseară mama şi-i atîta de-nstărită, tncît nici nu poate spune tot ce are-ntr-adevăr, A-re astm, contracte, noră, pensie, nepoți, flebită, Şi argint din cel mai straşnic în sprîncene şi în păr.
A venit aseară mama, bună seara, sărutmîna, A simțit că nu te doare şi că te-a şi indispus, îi citeai în ochi căderea şi-i vedeai în trup țărîna, A venit aseară mama, s-o ajute cel de>sus.
A venit aseară mama, n-a mai apucat să-ți spună, Dacă vrei s-o iei la tine, pentru cît va mai trăi, Că o dau afar-din casă, că la dînşii în comună Fac curat, dărîmă totul, lasă brazdele pustii.
A venit aseară mama, a plecat în zori la gară, Cu broboada ca un plînset, peste ultimul temei, Hotărîtă să te uite şi în casa ei să moară, Cînd or omorî cu fierul, cei ca tine, casa ei.
19/20 august 1988, Boiu Mare

rmînd minunatul exemplu al județului Dolj
. depunem eforturi sporite
întru a se termina o dată
i această faună rurală,
tît de costisitoare,
tît de încăpățînată!
ovarăşi, loviți fără milă în țărani,
ovarăşi, dărîmați-le casele,
.stupați-le fîntînile
i înstrăinați-le copiii.

ia nu mai rămînă sămînță de țăran
n tot satul românesc
să vină numai partidul nostru în inspecție
şi să stea de vorbă cu atelajele,
cu animalele, cu conducerile
şi să se înțeleagă odată pentru totdeauna
că hpsa avîntului real în agricultură
se datorează în exclusivitate țăranilor.
Izbăvirea noastră este omul de tuci,
dînsul care destituie, arestează
şi ordonă împuşcarea,
fie de-a pururi slăvit.,
Coruri de îngeri
de pînă mai ieri erau țărani români
care cîntau în Cîntarea României
apleacă-se blind la fereastra
unde tovarăşul şi tovarăşa meditează
cu capetele răzimate de calendarul ortodox
ai anului 1907.
în județul Dolj
2 000 de țărani au fost arestați.
Tovarăşi din celelalte județe,
urmați-le exemplul.
Pentru binele agriculturii româneşti
arestați țăranii. |
Hai la lupta cea mare!
Hai mai repede!
martie 1084

Pîndarii

Aveam pîndaii în sat ca din poveste, erau puternici, pregătiți de luptă, voința lor, rămasă necoruptă, şi astăzi un exemplu viu ne este.
Hău, hău!" strigau,,,Hep. hep!" ziceau cu toții/
enind din sat, din vii şi de pe arii,. păzea şi fii atent că vin pîndarii, se scuturau cuminții, ca şi hoții.
Dar ei, pîndarii, ei. cu bîta-n mînă, n-ar filovit pe nimeni niciodată, de nec0rupt, în viața lor curată, mai adormeau la umbră, într-o rînă.
Şi ei ştiau că nu primesc ca plată mai mult decît țăranul din comună.

8/9 decembrie 1986

^"

M

Haita

O simplă-nțelepciune țărănească arată că-i normai şi pe cinstite să ai şi cîini,
dar nu mai mulți ca vite, că altfel n-au pe cine să păzească.
Iar dacă-nlănțui cîine lîngă eîine
de unde bani să-ți faci gospodărie?
Curînd, în bătătura ta* pustie,
n-ai să mai ai nici cal, nici pom, nici pîine.
Doar un bătrîn, crezînd mai mult în pază decît în casări decît în turmă,
convins că hoții şi în ziduri scurmă î.şi înmulțeşte haita rea şi trează.
Dar caii mor şi vitele turbează şi cîinii îl mănîncă, pîn-la urmă.
8/9 decembrie 1986

159 Acasă

Ce mai face mama, ce mai face tata? Ce se mai aude pe la noi prin sat?
Sistematizarea a dat totul gata? A rămas vreo casă cum s-a ridicat?
Ce mai faceți, totuşi, ce mai e pe-acasă? Cîinii mămăligă nu mai au la stîni,
Foamea strigă-n hornuri, setea nu ne lasă,[1] A fugit şi fuge apa din fîntîni.
Au venit izvoare nemaiîntîlnite, Nu mai sînt nici lemne pentru un sicriu, N-au
ce să mai taie, ruginesc cuțite, Pentru toată lumea s-a făcut tîrziu.
Cade drumu-n brazdă, pivnița-n țărînă, Prin clădiri ciudate rătăcesc țărani,
Tractoriştii înşişi mari absențe-ngînă, Nu au motorină, dorm pe bolovani.
Nici un fel de şanse, doar recensăminte, Mai frauduloase ca un pact străin,
Mint oficialii, toată lumea minte, Numai din minciună oamenii se țin.

jâranii **şi mvâţâmîntul politic**

Dacă n-ar fi lecțiile
de învățămînt politic
din ziua de astăzi,
eu nici nu ştiu
cum ar fi reuşit
țăranii români
de-a lungul veacurilor
să facă agricultura,

să crească vite,
să facă nunți,
să crească nepoți,
şi să moară
cu luminarea aprinsă la cap.
Pentru țărani
învățămintul politic reprezintă
totul,
inclusiv restul.
Numai prin învățămînt politic
a put ut înțelege
şi ultimul tovarăş din agricultură
prioritatea ciocanului
în raport *c**I*secera.
lată de ce,
la bisericile ortodoxe române,
au început să apară acatiste
în care țăranii se roagă la Dumne?.eu
să le dea lor şi copiilor lor
măcar un pic de pîine
şi cît mai mult învățâmînt politic.
21/22 mlxe 1980

161
Doamne, ține-i bine echilibrul minții. Că murim de silă şi de viată grea.
Sistematizarea ne-a ucis părinții. Dar măcar copiii să-i salvăm de ea.
l apriue 198s

U. — Poezii cenzurate

Cui să le mai spună, cui să se mai plîngă? Toți își simt ființa dusă în sistem,
învățațusă tragă înspre partea stingă, Toți de toți cu milă nemilos seˣtem.
Ce mai face mama. ce mai face tata? Cum mai poartă dînşii vîrstele compact,
Dacă le vînează statul beregata Şi îi fură cinic fiece contract?
Ce mai face satul, moare fără urme . Mama şi tăticul unde-s chiriaşi? Am aflat că-
ai noştri vin lunar în turme Ca, pe bani. sa fure pîine la oraş.
Sistematizarea ne-a ucis strămoşii, Urmele din sate cîinii ni le-au şters. N-avem
nici morminte, numai steaguri roşii Către celălalte fluturînd invers.

Ce rriai fac părinții, Dumnezu să-i ierte? Ce mai face satul? A murit de tot? Foaie veştejită dintr-o foaie verde Că țăranii țării totuşi nu mai pot.
Pentru totdeauna,, vouă. sărutrnîna. Sistematizarea ne-a şî scos din minți. Nu ne mai rămîne azi decît țarina Şi nesistematic dorul de părinți.

163
.-.iii educați ca în străinătate în satele lor?
.-*i* dramele veacului douăzeci
; u există o singură cheie franceză.
>
;i deşi poate că aici, în țara mea, Lăcătuşi de o infinită subtilitate Au lucrat o cheie curată. Valabilă pentru mult mai multe uşi Decît alte chei, Doar pentru a fi drept cu voi Sînț aspru cu mine şi reiau:
lai să zicem că noi nu putem avea decît cheia uşii noastre. *Vi* eu merg şi mai departe şi spun Ta această cheie a marii noastre uşi spre lume Această cheie a situației Mu trebuie uzată la uşi mici, La case de bani, la serviete diplomat Şi că şi ea are.nevoie de cheile, ei Pentru ca țăranul să- facă agricultură. Cit vom mai suporta noi pare Tirania unei gîndiri geniale. Din alt veac
Semanînd strîmb ogoarele veacului nostru?
Cunosc conceptele de largă circulație %
Ale lumii mele.
Cunqsc deştalinizarea, demaoizarea,
Eu îndrăznesc să vă propun demarxizarea.
Adică eliberarea de Marx prin Marx însuşi,
însuşirea dialecticii şi renunțarea la canon.
Ştiu că vorbele mele nu sînt poezie,
Nici aici şi nici în alte împrejurări,
Dar prefer adevărul crud,
Prefer licărirea rece a cuțitului care taie pîinea
Şî-o dă copiilor f lămînzi v
Oricărei străluciri calde, oricărei poezii ornamentale °a spunem adevărul!

162

Marx şf muncile agricole

Nu există, vă spun asta precis,
O cheie franceză pentru toate uşile.
Nici Marx nu mai e o asemenea cheie franceză.

De la caz la caz, uşile se deschid
Cu chei potrivite numai lor.
Nici Lenin nu e o asemnea cheie franceză.
M-am gîndit mult la diferența"
Dintre ce vorbim noi, şi ce facem noi,
Nu mă mai ocup aici de minciunile altora.
Ele sînt incluse în prețul numelui lor.
Mă ocup de noi înşine
Pentru că noi înşine am propus
Analiza lumii.
Uite, de exemplu, situația agriculturii.
Ea este excelentă, ea este din ce în ce mai bună, j
Atîta doar că grîu mai mult produc americanii.
Atîta doar că şi carne mai multă e dincolo.
A spune că agricultura trebuie să fie socialistă e una
Şi a. arăta ce se cuvine agriculturii
Balta;
Şi mai vin şi zic:
Bine, bine, facem noi agricultură socialistă,
împrumutăm noi grîu de la americani,
Sînt cozi cît străzile cînd este carne la alimentară,
Dar unde sînt țăranii-țărani?
Cu ce ajută ideile teoretice ale lui Marx
Agricultura?
Pe țăranii fugiți pe şantiere ?
Femeile neiubite cu anii?

T« face casă. *după* legea sistematizam,
Pune merge să-şi ia de la o brutărie comunala;,
Arolo nu găseşte şi pleacă tîrîş pe bicicletă la oraş,
Si nu ştiu dacă însuşi Marx, de-ar fi țăran roman,
Ar prefera să-şi cumpere o carte a sa
Sau pîinea respectivă, «
S-o pună grijuliu pe port-bagaj
Şi să o ducă-n sat familiei şi sieşi.
1979

i 64

De la Marx şi pînă la satele iertate de datorii
E *o* distanță de guri flămînde.:
De la Marx
Şi pînă la părăsirea Munților Apuseni de către țărani
E p distanță fierbinte, pavată
Cu capete tăiate de țărani români.

Karl Marx şi-a făbut datoria, Marele lui impuls, a clătinat lumea. Multe gratii s-au îndoit din dorul de Marx., Multe închisori s-au prăbuşit din ideea de Marx Şi alte închisori au apărut din ideea de Marx, Şi alte gratii au izvorît Peste lume şi peste om. Nu-l acuz, îl citez. Nu-l minimalizez, îl salut.

"Nu-l defăimez,. ci-l invit la muncile agricole, Odată cu studenții şi militarii români. Din Marx nu creşte pîimea, cresc idei. Superba lui trufie de-a răsturna o lume ş*a-mplinit, Orgoliul lui că lumea poate fi schimbată Pornind de la un gînd -Fie slăvit.

Dar Marx arată chiar prin fapta lui Că însuşi poate fi o victimă; a descoperirii sale, Marx victimă a marxismului.

Căci de îndată ce mecanismul istoriei este dezlănțuit Cine l-ar putea opri? Agricultori, iubfți-l pe Marx Şi arătați-i cheia voastră La uşa altui veac Unde zăvoare încă Se opintesc să țină Suflul vital, nebun, al revoluției.

Pe 250 de. metri maximum
Umbra lui Marx, ca un țăran batrm,

De parcă muntele în ea se. roagă, Plecîndu-şi blînd genunchiul nendoit.

Isus să se ridice pe pereți
Şi noi, văzîndu-i luminata frunte,
Să ne simțim un fel de munte-n munte
Pentru poporul nes tru de Râmeți.

Măicuță, adă-rni apă de izvor, Că altceva nu îndrăznesc a-ți cere, Toți Apusenii şl un pic de miere, Şi-ncolo * simt că aş putea să mor.

16 .

Icoană

Măicuța pune sfinții pe pereți Şi coasa în păşunea de pe munte Şi, împotriva x dogmei noastre crunte, Păstrează creştinismul la Râmeți.

Cînd te întreabă sumbri polițiști, Răspunde-le cu milă, fără nume, Că nu doar Marx şi Lenin vin pe lume, Şi că în asta sîntem optimişti.
Tot ce e strîmb şi silnic va cădea Şi vor intra deplin în întunerici Dărîmătorii cinici de biserici, Dar la Râmeți va fi mereu ceva.
Că v-ați cărat pămîntul de la şes Să faceți piatra aspră să rodească Şi ați crezut în Țara Românească Atunci cînd ea n-avea un înțeles.
Măicuță, învierea la Râmeți M-a retrimis ca pe-un copil acasă; O vorbă de întoarcere îmi lasă Şi spune-mi ce necazuri mai aveți.
Biserica pe care-o ați clădit îmi e aşa de sfîntă şi de dragă,

-l69

"um nu a fost nici fericirea elorlaîte categorii sociale. Mici o dictatură miri buna, nici ^ bună numai libertatea.

a valorilor,

Uite. i-u plouă
,;He, nu ninge
uite, seacă fîntinile..
„n Le, nu mai merg nidi hidrocentr)l>
-A toate pleacă de la întîrzierea
r! acțiunea de reînființare. chilibrului lumii.- -
;.iose numeşte.țăran.
...Re-l ui e coada la alimentara.
1383

Pledoarie pentru reînființarea talanului

Mi-am dat seama tot mai mult, trăind în mizerabila situație a pieții alimentare române că singura soluție[1]. - -este reînființarea țăranului.

Liniştea muncitorului
nu se poateJpaza
decît pe reînființarea țăranului,
cumpăna oraşului se va fringe
fără cumpăna satului,
în fiecare an fericirea se amînă
şi mi-a spus un om
că seacă fîntînile,

apa fuge de la noi,
unde fuge apa de la noi?
întrebaţi-mă şi căutaţi-o!
E secetă dintr-un exces industrial
e secetă dintr-o nejustă desconsiderare
a problemelor pămîntului,
e secetă şi vva fi moarte,
mi-am dat seama şi vă spun aceasta,
a mai cîrpi societatea
<HI mici rezolvări parţiale
e inutil
între dictatura proletariatului şi secetă
este o strînsă legătură; "~
dar vai, nici dictatura proletariatului nu a fost fericirea proletariatului,

171 Cose în munţi

Deodată drunum munte şi caii pe cdîine, cinci cai de-un alb năprasnic ca o ninsoare-n şei şi-a tot stăpînitoarea senzaţie de bine şi casele spre munte cu uşi fără de chei
Vechime românească, mai mare decît ceasul, nemăsurare sacră, într-un recurs la munţi, pe-aici pe unde laşii nu-şi pot întinde pasul, şi civilizatorii nu pot întinde punţi.
Cresc pilcuri mari de bivoli din vale către creastă, păşunea le ajunge, cer uneori noroi, nu vînd pe cinci Austrii priveliştea aceastã, că-i jumătate-afară, că-i jumătate-n noi.
Natura este astăzi ca niciodată verde şi lăstăreşte totul, masacru vegetal, măcar acostă vară nebună n-o Vom pierde şi să ne fie viaţa cît fuga unul cal.
Cai albi ca nicăierea spre Vîrciorog, pe pante, şi bivoli negri urcă în tandru contrapunct, spre taurul de smoală ce-nghesuie amante, dar totul, şi la ele, e un amor defunct.
La trebi utilitare sîntem chjemaţi cu toţii daţi dracu procreerea băgaţi-vă în jug,

170

Moment

M-am întors cu faţa spre lună sîngele căprioarei strălucea pe botul fiarei
21 august 1988, Blidari

L

Contrar ideii triste că se vor stinge sate, ca munții vor râmine pe totdeauna goi,!a Vîrciorog ideea aceasta nu se poate >i prin zădărnicie şi peste nedreptate u prețul vieții urcă din munte case noi.
arue 1989 Vîrciorog

soțiile să-şi.tmă cu bici de glezne soții, aceia care încă mai au un fier de plug Dantot natura vine şi le rezolvă toate, amurgul face pace şi zgomote se şterg, se-ntoarce către casă. spuzit de libertate, copilul ce fugise în lume cu un cerc.
Aici, în sat. de munte aş vrea să dorm o moarte şi să mă scol cu milă în veacul următor. sa văd cît veți ajunge de-aproape sau departe, să dau o fugă-n munte şi-apoi din nou să mor.
Dar caii albi" probabil că-s raportați ca negri
şi bivo!ii-n registre s în t poate dați cu var. atît mințim cu toții şi-atîta de integri am devenit în ziua cu stil reglementar.
Deocamdată trecem rîzînd din stare-n stare,
şi verde este iarba întinselor păşuni,
a nins în caii aceştia zăpezi scînteietoare,
iar bivolii țin noaptea sub piei, masivi şi bruni,
Rînt bune-rele toate, dar cel mai mult contează nn/receren dreptății prin furci de paradox, ci fapHil că în munte mâi este tara trează. şi că se niai aude un clopot ortodox.
Vechime românească plătită chiar cu mersul.
Definitiv *al* nostru, de scîrba lor, în munți ici unde contactul direct ru rjnr prsu]? simte ia botezuri, la moarte şija ntmțî.

Dar ei cu toate astea s-au-deprins.
„Salut, mă, vere!" „Hai noroc, măi Ioane ."
Vor mai veni de-acasă vreodată, Cu sacii plini de pîine vor pleca, Vor spune toți că da, va fi ceva, Şi-o să se-ntîmple cînd o să se poată.
Şi vor îmbătrîni şi dînşi mîine
Şi iiii, care-atît de multe fac, \

li vor zvîrli mai mulți în cîte-un sac Şi-i vor trimite-n sate ca pe pîine.

1986

11*O*

174

Peroanele cu pune

Peronu-i plin de pîine care pleacă, Sînt saci de pîine care se întorc Spre-a fi-mpărțiți între țăran şi porc Şi cumpăna e, tristă şi săracă.
Mereu « o-ntîmplare excesivă, Mereu e un acord şi-un dezacord, Pe tot peronul Gărilor de Nord Țărani " cumpără ce ei cultivă.
Plecați de ieri or să ajunsă mîine
Şi drumul pîinii iar va fi pe drum,
Ce bine le miroase lor acum,
Cînd dorm trîntiți pe-un relief de pîine!
Se va găsi.şi-o cale mult mai dreaptă, Cum stau acum, departe de pămînt, Şi-atît da reci şi de străini îşi sînt! Degeaba creşte grîul şi-i aşteaptă.
în ei tresare inima infirmă Cînd pleacă mulțumiți din Btjcureşti, Purtînd fantoma pîinii strămoşeşti, Precum şi ea e scrisă strîns pe-o firmă.
îi fluieră inspectori de persoane, Le mai confiscă punea cîte-un ins,

l? - P-e-jr

Dumnezeii mamii lor Celor ce pe noi ne vor.
Uite» veacu-i pe final, ^Mai renaşte-un ideal, i cu rost şî fără rost, Noi mai credem în ce-a fost.
[Noi mai crederrHn copii i în ceea ce vom fi,
că omul — om va fi într-o zi, ce sfîntă zi.
Tot ce-i vraişte pe la noi JPunem grabnic înapoi. Tot ce-a fost colhoz hilar a fi braț de gospodar.
Tot ce au stricat cei proşti Mîine n-ai să mai cunoşti, Vindecăm din rădăcini Instituții şi grădini.
Facem stat cum altul nu-i, Om stăpîn pe casa lui Fii ai muncii uriaşi, Nu popor de chiriaşi.
Şi cînd ceasul va bătea Să putem şi noi striga, S-aveți grijă de Carpați Şi de patria de frați.
23 august 1983. Parvg

176

^ *n* veni o zi

Nu-i o *zi ca* altă *zi,*

Din ce-am fost, noi tot vom fi, Şi-ntr-o clipă *de* noroc Punem patria la loc..

Iar vor fi țărani pe cîmp. Va fi drept tot ce e strîmb, Iar vor fi români în munți, Vor fi tineri cei cărunți.

Va fi sfînt tot ce-a fost sfînt, Şi iar vom avea pămînt, Cale bună, venetici, Qu-te, Lenine, de-aici.

Du-te, dragă, la calmuci Unde-ai vrea tu să te duci, Du-te, Stalin, unde-oi vrea Şi mai bine-n mumă-ta.

Prea ne-ati omorît pe noi Şi ne darăți înapoi, Prea e neamul nostru trist Sub bolnavul steag țarist.

Noi avem popor — popor Şi nu stat multicolor,

O ceață se ridică din cîmpul otrăvit Ca dintr-ifn porc de rasă avind pneumonie. Minciuna — adevăruri pe dinafară ştie. La plugul vechi se află o cruce, nu cuțit.

Iar eu la toate-acestea nu m-aş gîndi deloc De n-ai fi tu. aceasta, ce mi-ai intrat în soartă, Privesc cu două lacrimi iluzia mea moartă Aceste triste sate iernînd f ară,noroc.

Mi se sfîrşeşte gîndul, mă pierd în propriul glas, Simt în urechi vuire de sînge-n fel şi feluri Cînd mtru-n sat ca într-o zidire de bordeluri.,. Din visul purității doar tu mi-ai mai rămas.

Mă uit la tot ce trece şi-mi vine-atît de greu Să văd pierzîndu-şi drumul sfioasele virgine Şi mă gîndesc la tine, iubita mea, la tine, Ce-ai fi de n-ai fi astăzi zidită-n trunchiul meu?

1972

178

Coşmar cu un sat

Copii de întuneric ai unei lumi de somn, Aqum vă poartă jalea de-a vă fi dor prin sate; Fecioare dulci, vulgare, eu pulpele umflate, Băieți care au jaful în inimă ca domn.

Copii de întuneric ai unei foste lumi, Fecioare pervertite, băieți dospind în vicii, Cu toții dînd tîrcoale, mormînt sub steaua fricii, Cînd epoca se-ncheie la nasturii postumi.
Acum, cînd merg pe drumul spre fostul sat al meu, Văd pilcuri noroioase tălăzuind pe cale, Mînjite şi trădate cortegii nupțiale La pîinea otrăvită hrănindu-se mereu.
^
Mi-e dor de o poveste cu doi iubiți curați în care ea nu-ți joacă plăcerea ca pe-o minge, De-un sat al amintirii în care parcă ninge, -De o inexistență, mi-e dor fără de saț.
Prea des se-aude ritmul urîtului coşmar, Cu tîrfe terfelite şi cu băieți de silă, De-rm*vine să-mi tai capul cu secera umilă Ce-o regăsesc la lumea de azi atît de rar.

Țăranul faeonii

Are aproape o sută de arii,[1]
E bătrîn şi e chior,
Face parte dintre milioanele de țăranf
Care-au luptat pentru tricolor.
fn primul război mondial, în al doilea război mondial, A dat tot ce-a avut Acum nu mai are decît trecut;
Pămîntul 1l-au luat La cooperativizat, -Copiii i i-au luat La industrializat.
Merge în baston,
Priveşte cu jumătate de privire uimit,
îl cheamă Ion
Si-şi întreabă rudele
Ce are de mințit
începe să spună
Că rînduiala e bună
Că bravii conducători sînt bum
Din moment ce pensia
El nu şi-a primit-o de şase luni.

Şi asta se uită, nu se mai ştie, Cu pensia lui Şi-a celorlalți nenorociți Dacă mai pui şî mai pui Poți un cadou să-ți trimiți.

Cînd va muri, într-o *7,1,* Țăranul veteran şi chior Statul nostru mîndru va fi Şi-î va rămîne dator, De şase luni nu are Nici măcar, Mizeria strălucitoare Făgăduită lunar.
Adevărul e
Că şi el s-a cam îăcomit Şi nu se ştie *de ce A* trăit aşa, la nesfîrşit,
Moartea i-a făcut oferte I-a arătat cărărui, Dumnezeu să-i ierte Pe toți hoții vieții lui.
Nâswud, 5 iunie 1987

183

,,Noi credem în ei
Ca în cel mai mare dar"
Zice el, din moment ce are
(Şi țara îi rămîne mereu datoare)
O sută treizeci lei pensie lunar.
N-are lemne pentru la iarnă,
Dar nu poate vorbi,
Nu ştie cine-l toarnă,
Dintre strănepoți, dintre nepoți şi copii.
Că mdşul înțelege
Că dacă ai rude multe
E o lege,
Măcar unele să te asculte
Dar nu în sensul tradițional
Ci în sensul securist.
Să te asculte
în ce hal
Eşti tu de anticomunist.
Are o sută de ani
Şi o sută şi ceva de lei pensie lunar E unul dintre numeroşii țărani, De care n-are nimeni habar.
Un grangure mare mi-a spus Descărcîndu-şi guşa de venin:,,De-aia nu i-o dăm, fiindcă în plus Ce să facă el cu-atît de puțin?"
Dintr-un front A plecat pe-al doilea front C-aşa e viața țăranului tont, El e mereu la datorie

Spre-a *ne fi cu* forța confiscate, Actele țăranilor români.

N-avem pîine. lemne şi bucate." Iar..Flăminxi şi goi" ca nişte dini. Țineți minte, oameni cu lacăte. -Că mai mult de-atît nu *se* mai poate, Stingerea țăranilor romani!

Nu veți mai avea pe cine ba.lt[j], Nu veți avea aer în plamîni, Vom intra-n părnînt. cu tot cu şa.țe, Să vă dăm şi pensii şi bucate, Patria țăranilor români.

Nâsâud, 5 inuie 19Ş7

185

Cerfere

Am voi şi ribi dacă se poate Să-i rugăm pe-ai noştri noi gtâpîni Să ne d»a. eventual, în rate. Pensia de patru poli jumate, Pensia țăranilor români.

Frate nu mai crede către frate, Ne purtăm şi noi ca nişte. ciini. Şi milițianul bine bate Spatele şi palmele crăpate Oasele țăranilor rofnăni.

Prin legende trist falsificate, Pe minciuni nevoia ți-o ingîni. Doamne, dă-ne totuşi ee?e poate. Dreptul de-a trai la noi în sate, Satele țăranilor români.

Ne-ați luat pămmtul pe furate. Ne-ați legat de glezne şi de rniim, Ceapeuri sărăcite toate. Tot ce-am dat pe totdeauna dat e, Viețile țăranilor români.

Noi am dus războaiele în s
Şi-am venit, dac-am veni[1]:, bătrini.
Actele ne-au fost eliberate

Dar e tot alb
Bivolii niciodată nu se revoltă
Niciodată nu vor alte condiții
Decît cele pe care le au
Ba chiar de multe ori
Cînd au ceva
Doresc mult mai puțin decît au
Ca dovadă plăcerea de a se înnămoli.
Şoseaua de pe malul Someşului
E plină de căruțe trase de[4] bivoli
Bivolii sînt la modă.
Mai înceți, mai greoi
Ar fi poate vremea
Ca şoseaua aceasta. *
Să urce de-a dreptul în societate,

Instaurarea acolo
A bivolilor în locul oamenilor
Ar rezolva radical situația.
Cu simpli boi
Nu se poate face mare lucru Trebuie bivoli adevărați Injectați de plăcerea noroiului.
15 octombrie 1988, Năsăud — llva Mică

Nevoia de bivoli
Căruțe cu bivoli
Nenumărați
Trec pe şoseaua de lîngă Someş
Mai sînt şi vaci
Mai sînt şi cai
Mai sînt şi bătrînii țărani
Cu frunțile lor încrețite
Şi mîinile lor
încă neunite pe -hartă
Dar mai ales bivoli
Animale semnificative
Ale perioadei istorice
Pe care o trăim.
Nu bat din picioare
Nu merg repede
Le place noroiul
Nu provoacă milă
Şi anunță în permanență
Venirea nopții
Nouă nu ne trebuie
Caii care- se pot ridica în picioare
în hamuri şi care
Sînt o adevărată primejdie
Pentru siguranța circulației rutiere.
Bivolițele şi bivolii
îşi înțeleg menirea
Laptele de bivoliță e cel mai gras

I

puteau şi ei prielnic recunoaşte că pot J u era pe orişice ogor,

18J

Ţăranii sînt problema capitală, prin fabrici, prin uzine şi prin oşti. acum în salopetele de gală nici nu mai poţi deloc sa-i
Dar ultima şi groaznică-ntîmphuv e că aceşti scaieţi de bolovani, mascaţi urban acuzărn gura mare ţăranii care nu mai sînt ţărani.
1982

188
Jâranii vinovaţi
Ţăranii nu au ţinere de minte, ţăranii n-au pămînt şi n-au cuvînt, ei au lăsat şi case şi morminte,.,. şi-aeum în-slujba amneziei sînt.;f
Ţăranii poartă vina pentru toate, că n-au rămas să dîrdîie de frig, să n-ai6ă nici lumină, nici bucate, Să nici să se gîndească la cîştig.
Ei trebuiau să fie ca-n legende, să şadă în picturi mîncînd vopsea, şi cînd i-ntreabă inşi din parlamente să tacă sfiicios, aşa se vrea,
De ce-au plecat cind li s-a spus să plece 9 De ce n-au stat deşi au fost goniţi? Ţăranii poartă-n ei fără-de-lege, ei trebuie.; găsiţi şi-apoi scopiţf,
Să li se piardă urmă şi sămînţă, să nu mai dea vreunor copii nărav, să-nveţe cum la toate se renunţă cînd vrei să fii un mort. curat şi brav.
Ţăranii şi-au lăsat, pămîntul vraişte,1^ deşi ştiau că nu mai e al lor,

Aţi fost şi concesivi şi buni şi darnici,.Dar v-am avut aici, la noi în mîini.
Am construit şi noi o lume nouă, Dar noi în ea n-avem măcar un loc,
Aşa că nevoind s-o dăm prin două Şi nici să-i punem ţării noastre foc,
Minţit; şi înşelaţi, depunem acte, Depunem salopete şi ce vreţi, Carnete, buletine şi "contracte Şi pensia întregii noastre vieţi,
Ca mîine-n zori,,cînd rouă blînd se lasă, Uitînd tot ce-am făcut şi tot ce-am frînt, Cu primul tren luînd-o către cqsă Aminte să ne-aducem de pămînt.
1982

Demisie

Sintem ţărani şi ne e dor de casă, Destul am pribegit şi-am pătimit.
Vrem să ne-ntoarcem mîine-n zori acasă Cu primul tren şi cel mai prăpădit.
Cu mîna noastră ce plîngea în brazdă Şi-n salopete fără ecuson Noi am făcut oraşul dumneavoastră Şi v-am închis în case de beton.
Ne-am prăpădit vieți pe şantiere, în fabrici am muncit ca nişte robi;.
Acum pămîntul ajutor ne cere, Că e bătrîn şi nu va- mar da snopi.
J
Ne e destul, v-am construit oraşe, V-am aşezat cum am putut sub scut,
Am ridicat uzine şi baraje, Murind şi noi precum ne-am priceput.
Am rezistat pe fulger şi pe moină. Ne-au cotropit păduchii prin barăci,
Acum ni-i dor de tindă şi de doină, De azima natalei noastre păci.
Rămîneți sănătoşi, stăpîni slugarnici, Ne-am săturat de viețile de cîini,

Să strice lucrarea noastră
N-ar fi reuşit cum au reuşit
G în du rile noastre bune conduse rău:
Victoria suprarealismului
A corcit toate ființele,
Un zoolog schizofren a confiscat
Caracteristicile
Şi ne-a făcut pe toți să aparținem
Unui animal unificator,
Un singur altoi s-a dovedit suficient
Pentru a veşteji toată botanica Universului:
Primeam cărți poştale din secolul 19 Despre cum trebuie să trăim noi, în secolul 20.
Dintr-un taur şi dintr-un toreador
Un ideolog versatil
A construit o dialectică,,
Iar din ideea de egalitate
Perceptori- ireductibili au jefuit satele
Ca să ne facă[1] egali de săraci.
Am: fost duşi tot dintr-o aceeaşi Participare la funeraliile logicii Pe o bucata de pămînt Sa o săpăm.
Pe-acolo rîul trebuia sa meargă Spre mare.,
Şi după ce am- murit cu zeicile de -mii, Cineva a văzut marea venind

192

Suprareolism

Aici şezum şi plînsem
Căderea în desuetudine a logicii.
Degradarea ei,
Demodarea ei,
Demonetizarea judecăţilor drepte,
Aici petrecurăm pe ultimul lui drum
Raţionamentul
Şi dus a fost.
Aici învăţară copiii noştri Că nu e moral ce e moral Ci e moral ce le serveşfe Intr-o clipă oarecare.
Aici petrecurăm eu hohote de rîs *Pe* ultimul lor drum Pe ultimii noştri clasici.
Aici şezurn şi plînsem.
Aici ne şterserâm de laerirm
Şi -mersem mai departe.

>

A urmat coborîrea suprarealismului In realitate. Dacă Luciferi geniali Ar-fi voit cu tot dinadinsul

195 **Ţăranul chiriaş din Măldâieni**

Cu trupul ca un rug de carne vie în care lanţuri roşii au pătruns, Ţăranul s-a întors din puşcărie Şi bărbierit şi îmbăiat şi tuns.
La şaizeci şi doi de ani uimit priveşte, Pe cei ce l-au bătut şi l-au închis Şi-ntreabă speriat şi româneşte: De ce pămîntul lui i-e interzis?
Cu un buldozer i-au venit la poartă Şi i-a primit istoric şi tăcut Şi, fără martori, cu-o subtilă artă, Apoi, miliţianul l-a bătut.
Şi ca să scape dînşii de osîndă Tot lui, pe loc, i-au întocmit dosar Şi-acea comună tristă şi flămîndă A mirosit a lacrimă de var.
Aşa a pătimit ţăranul Ciucă Neprotejat de mila nimănui, Un om, cu trupul mare cît o nucă, Atunci cînd apăra pămîntul lui.
Şi-apoi, cînd, tuns chilug, îl întrebară Ce-ar face dacă un servici i-ar da,

Asupra uscatului,
Căci nimeni nu se gîndise la asta.
Am măcelărit caii
Şi azi avem nevoie de cai.
Am părăsit vitele
Şi astăzi nu mai avem lapte.
Am dispreţuit ciobanii Şi astăzi nu mai avem oi. Am uşuit ţăranii din sate Şi astăzi pieţele sînt pustii.
Am ars cărţile
Şi astăzi nu le mai putem tipări;
Am murit aiurea
Şi azi nu mai putem reînvia.
Aici şezum şi plînsem O lacrimă convenţională în prima dimineaţă ilogică A Universului.
1979

197 Problema ţărănească

Poate că, pină ia ora Cind veţi desface plicul Cu această scrisoare, Problema ţărănească Va fi soluţionată într-un fel sau altul: Ori nici nu veţi mai şti -Ce sînt aceia ţărani, Ori veţi fi ţărani şi voi Si vă *veţi* bucura: Că vorbim aceeaşi limbă.
Aflaţi, dragii mei-,
Că problema ţărănească
A fost la fel de gravă
Ca şi problema atomică..
Pentru noi, românii,
Dar nu numai pentru noi, românii,
Ci Şî pentru toţi. vecinii noştri
De pe acest pămint
Căruia ne-a fost ruşine
Să-i spunem pămînt,
Dar el tot pămînt a rămas,"
Problema ţărănească
A fost cea mai grea,
De cîte ori a căzut Acest subiect Pe tezele liderilor, De tot atîtea ori

El a răspuns că ar voi să moară Acolo unde e moşia sa.
1 Dar dacă țara te-ar chema ia oaste
2 Te-ai duce, infr^actorule infrînt?
3 Cum m-am hiai dus, iertați de vorbe proaste.
4 M-aş înrola pentru al ei pămint.
Şi taîă-său care-a luptat în Primul Şi el care-a luptat apoi în Doi, A.U fost întotdeauna anonimul Chemat urgent în vreme de război.
Apoi îşi infloreşte pacea anii, Ies în lumină marii.precupeți Şi-ntr-un abuz istoric pierd țăranii Pămintul pentru care-au dat şi vieți.
Dar Ciucă-i liniştit, țăranul ştie Că or să-i dea pămîntul înapoi. Cînd, neavînd soldați în bătălie, îl vor trimite iarăşi în război.
1354

în baia de ulei ă armelor politice Şi în epoleții tuturor polițiştilor Se află sudoarea de țărari Şi cel mai adesea Şi sîngele de țăran,
Şi nu s-ar fi lipit filă de filă;
Ca să iasă o carte de istorie;
Dacă nu ar fi fost sudoarea țăranului
Şi sîngele țăranului.
Toate locomotivele merg cu sînge de țăran
Cînd nu merg,
Maşinile nu merg e u benzină.
Cînd merg,
Merg du lăcrima de țăranca -
Pe care-au părăsit-o copiii.
între Dumnezeu şi demon
Recunosc o singură treaptă ierarhică —
Țăranul.
L-am văzut cînd erarn mic
Plecînd cu calul la cîmp
La trei dimineața.
Mi-a năzărit toată copilăria
Fața lui nebărbierită
Şi preatimpuriu săpată
Pentru seninele morții,
Cum bea în capul locului
Apă caldă din boată

Şi cum mînca nişte ciorbă de dragavei
încălzită la soare
Şi mămăligă vîrtoasă.
îl ştiu intorcîndu-s^ seara âcâsă.
Şi mai oprindu-se cu oamenii,
Cu ăi bătrînî,
Care rămăseseră în sat,
Să întrebe ce mai e,
Cum mai e cu politica,

Nota lor a scăzut.
Pentru țărani n-au existat
Decît două şanse:
Ori să tacă,
Să facă,
Să fie umiliți
Şi să moară de foame,
Ori să se revolte,
Să fie însîngerați
Şi să moară de pedeapsă.
Problema țărănească
E singura problemă nerezolvată
De la începutul lumii
Şi pînă azi.
Niciodată țăranii n-au trăit,
Aşa cum meritau să trăiască.
Totdeauna țăranii
Au fost considerați
Mai ieftini
Decît produsele muncii lor,
Rareori țăranii
Au avut alt destin
Decît cerealele,
Altă viața
Şi alt ritm de supraviețuire.
Ei au murit repede, -

Ei s-au consumat repede,
Dar în toate cotloanele civilizației,
în toate articulațiile saltului înainte,
în toate arcurile maşinilor luxoase,
în structura rachetei continentale
Şi în retorta farmacistului,
în industria electronică
Şi în comerțul cu cosmeticale,

Orice-ar fi.
Orice s-ar intimpîa, Nimic nu e rezol vat defmitiv Dacă nu e rezolvată Problema țărănească.
Mihai Viteazul n-aremormînt -
Pentru că n-a avut țăranul român r
Pămînt.
Problema țărănească
E problema celor mai cuminți
Dintre oameni,
Care nici după ce au trecut.
Prin tot felul deşcoli ale hoției, -
N-au învățat să fure. -
Şi aii fâmas la cheremul forțelor naturi./
Şi al comitetelor de stat pentru planificare.
Această primă scrisoare
Pe care v-o scriu.
Dragii mei,
E o rugăminte:
Nu uitați problema țărănească.
Ştiu că nu se va rezolva niciodată.
Ştiu că ea va părea mereu
O chestiune minoră. -
Breaza 7/8 martie 1985

200

Dac-a mai venit -vreo uşurare
De Ja Bucureşti
Şi afJind în fiecare seară

Că nu a venit nici o uşurare
Şi aşteptînd limpeziri
Asupra cauzei Iui
Dinspre norii politicii internaționale.
Şi amăgindu-se cu o geneva
Care nu mai tei inina
De împrăştiat amăgiri.
Şi l-am văzut încărcat
în gazuri infecte,
Cu cătuşe la miini,
Plecind spre puşcării necunoscute
Ca să i se piardă urma.
Să se distrugă aluatul satului românesc;
L-am văzut pe acest țăran
Care murea aproape în fiecare sâptămînă
De sînge râu,
De încurcătură de mațe sau,
După perioada cu puşcăriile.
De plămini.
Au trecut peste el
Toate reformele
L-au călit
Toate reformele.
L-au făcut impenetrabil
Toate \7estile noi
L-am iubit
Şi am scris despre el
Instanțelor care pot face zei,
Că e o zeitate.
Şi că ar trebui să ne închinăm
Acestei zeități!
Şi problema țărănească rămine De s-ar răsuci pămintul Si în sens invers în jurul axei sale;

Spre voi, într-un ceas, peste fire,
cu-un gros uruit de țărînă
se vor înălța cimitire
si morții cu crucile-n mînă.

Voi nu înțelegeți că țară nu faci din porunci blestemate? Voi n-aveți nimic să vă doară, sădind tragedia în sate?
O marfă-am ajuns în vitrină, şi-n mîinile voastre murdare, dar morții-n morminte se-nchină, să nu vină clipa cea mare.
Voi nu veți găsi nici o urnă modest adăpost să vă fie, în toată demența nocturnă, fugind urmăriți de sicrie.
Ați pus număr tragic şi porții şi noi n-avem nici o putere, atenție, însă, vin morții, ei nu au nimic să mai spere.
A cui este țara aceasta? Ce monştri voiesc să o vîndă? Strămoşii, copiii, nevasta, sînt ultima noastră izbîndă.
Cu ochii în lacrimi şi sînge, cu mîinile strînse-ntr-o rugă,

Rugăciune pentru satul românesc

Strămoşii, copiii, nevasta, eu nu-i dau pe nici o avere, a cui este țara aceasta cind moartea, cu sila o cere?
Ai cui sînt Carpații aceştia, cu sufletul nostru în piatră, a cui este toată nădejdea că noi vom rămîne pe vatră?
Al nostru, ai noştri, a noastră!. Şi nu le avem cu chirie. Deschidem în cer o fereastră, să poți să respiri, Românie!
Cînd fiii te uită nemernic, privindu-te ca pe-o străină, va şti Dumnezeu cel puternic asupra greşelii să vină.
Să nu vă atingeți de case, să nu vă atingeți de sate, că ete nu sînt doar frumoase, ci sînt- mai frumoase ca toate.

Trenurile foametei

Gări moderne, semafoare stranii, electronici trase peste tot, neschimbați nu sînt decît țăranii, pe peroane adormiți cu anii şi simțind şi ei că nu mai pot.
Vin de prea demult şi prea departe, cu desagi şi plase mari în mîini, ei, prin foame, condamnați la moarte, ei, clăcaşii nemiloasei soarte, vin în Capitală după pîini.
Consolați şi plini de jale, parcă, vlăguiți, dar mai scuipînd ades, au uitat pe unde să se-ntoarcă, trenurile foametei i-ncarcă şi-i aruncă-n gări fâră-nțeles.

Nu sînt mii, sînt poate milioane, care n-au făină de ajuns, dorm fără speranță pe peroane, scoală-te şi ia-ți pămîntul, Ioane, ca să-i dăm şi foametei răspuns.

la porțile voastre vom plînge ca țara să nu se distrugă.
Există şi lucruri frumoase, sînt încă posibile toate, dar nu vă atingeți de case. dar nu vă atingeți de sate.
19/20 august 1983, Boiu Mare

207 Episod dintr-o curte

S-a născut un vițel într-un grajd de țărani Are botul curat, ochişorii-i sînt căşti, Şi țăranul bătrîn ține minte că-n ani, Cînd avea un vițel era ziua de Paşti.
S-a născut un vițel, vaca-l linge plîngînd,, Tata nu e aici, are-n grijă un sat, E un bic comunal, nici nu-i trece prin gînd Ce urmaş minunat vaca lui i-a fătat.
Şi țăranul bătrîn plînge fără-nțeles îl priveşte ca-n vis şi se uită la fîn Socotelile strîmb se combină şi-ues, N-avem ce să mîncăm, zice omul bătrîn.
Şi în brațe l-ar lua şi să-l ducă pe el Undeva, în trecut, ea pe-un mugure sfînt, Unde bietul țăran, unde bietul vițel Aveau şi ce mînca şi aveau şi pâmînt.
Vaca" mamă e doar o privire şi-un plîns Şi la uger îl dă pentru-o oră de supt Dar din tot cera văzut, ea-nțelege de-ajuns Sub ce groase poveri ne aflăm dedesupt.

Uite, vin să-i scoată şi din gară, nu mai e guvernul de acord, tot ce e-ntr-un fel, la fel să pară, clasa țărănească dați-o-afară din cuprinsul gărilor de nord, Trenurile foametei într-una îi aduc şi-i duc la casa lor, îi va omorî de tot minciuna, vor muri şi ei pe totdeauna precum peştii fără apă mor.
Ne va omorî pe toți mîndfia c-am îngăduit acest desfrîu, de-a plăti cu oameni nerozia cum că nu e pîine-n România, iartă-ne, popor străvechi de grîu.
20 august 1988, Baia *Mare* — Blidari

u spre oraş

Şi au urcat țăranii în oraşe Plini de-ntrebări ca şi de mari nădejdi; S-au angajat pe şantier şi-n fabrici. Dorm în căminele muncitoreşti.
Şi nimeni, iată, nu se mai întreabă; în acest tulbure sfîrşit de veac, Ce mai fac ei şi cine va răspunde De toate crimele ce ei le fac.

Că au urcat țăranii în oraşe Şi nimeni nu le-a dat nici un răspuns; Ei au ajuns bețivi, în vremea-n care Tărăncile pe drumuri au ajuns.
Că au urcat cu toții în oraşe Cum ar pleca livada de cais, Şi au visat un trai de pricopseală Şi pînă azi nu s-au trezit din vis.
Nu-i mai cunoaşte nimeni prin cămine," Fac tot ce vor, mai mult decît ce vor, Se-mbată şi nu-i văd decît străinii Şi totul pare în puterea lor.

208

Limba ei de lumini nu-l termină de lins Şi-un mai tînăr țăran intră-n grajd, fluierînd Spre țăranul bătrîn el un sac a întins. Sac de plastic albiu. *vai,* țăranul flămînd.
Uite, tată, aici, am făcut rost de sac, -E-aşa bun că nici eu n-aş putea să mai scap Am aflat de la toți, ştiu şi eu ce să fac. l-l.voi strînge pe gît, i-l voi trage pe cap.
Şi țăranul bătrîn n-are timp de răspuns, Vaca plînge urît, ce să-i ceri unei vaci, Şi afară din grajd, alți săteni au ajuns, Ei au ochii pierduți şi în brațe au saci.
Şi pe bietul vițel leagă sacul.curînd, Ce să facem şi noi, dacă nu avem fîn. Şi el moare în sac, ochii mari ridicînd Către aerul sfînt, spre țăranul bătrîn.
Sînt acum liniştiți, au r&mas fără el, Pîn-la noul necaz, va mai trece un an.
Doar că vaca sterpi, după bietul vițel. [5] Şi spre sear-ă muri şi bătrînul țăran.
23 august 1938, Parva

Nu oboseşte nimeni să le spună Că nuri normal sa crezi în Necurat, Umblați prin tribunalele din Vremea In care promiteați pe omul nou Şi veți găsi prea mulți țărani acolo Părea purtind în frunte ochi de bou.
Uitîndu-se cu milă şi mirare La ceea ce nu înțeleg în veci, La legi pe care nu le cunoscură, Decît prin sunet de cătuşe reci.
Degeaba află ei ce este legea Cînd nu mai pot salva prin ea nimic.
Descumpăniți au fpst de la plecare Cînd au trimis în sat un ultim plic.
Priviți la ei cu-atenție cînd pleacă, Atunci cînd despărțirea şi-o bocesc, Cînd au cămăşi curate şi au suflet Şi mai vorbesc cuvîntul părintesc.
Uitați-vă la tînăra țărancă
Venită ca o piatră de altar,
Şi care-i curvă într-uri bar de noapte
în vreme ce părinții n-au habar.
Şi ea le scrie că e inginera
Şi că va merge în străinătăți

O, monstruoasă crimă de-a întoarce
Destinul unui om! Cum te arăţi!

Pe urmă, fac ce fac, şi li se-ntîmplă La unul, sau la altul într-o zi,;. Şi-ajung martiri prin monstruoasa crimă Ce-s parcă programaţi a o-mplini.
Gîndiţi-vă ce vă mai fac ţăranii Ajunşi într-un cămin, cît li-i de greu, Şi ce pustiu le e, cît sînt de singuri, Şi fără sat şi fără Dumnezeu,
Mai daţi-le din cînd în cînd, povestea,[1] Mai învăţaţi-i că există sfinţi, Că înşişi ei pot fi martirii muncii, Mai amintiţi-le despre părinţi.
Ei inima o au falsificată în drumul de la sat către "cămin. Ei nu mai sînt acuma nici ţăranii, Nici orăşenii din beton străin.
De Ia comunitatea lor rurală
Pîn-la acest cămin, aşa străin,
E-un drum ca drumul fiarei prin pădure
E-un drum pe care satele mal vin.
Se duc la baruri şi-mprumută boala Animatoarelor, pe cîţix^a bani, Fac cearcăne, li se usucă mintea, O, bieţii noştri muncitori-ţărani f
Aflînd că Dumnezeu nici nu se vede, Cum nu ştiau precis la ei în sat,

Tu ţi-ai pierdut ţăranii. Românie; Degeaba unde sînt, te mai întrebi:
Părinţii lor şi-au aruncat sămînţa In utere curate ca de Paşti, însă apoi cei ce-au ieşit plecară Plecară încă fragezi, buni şi căşti,
Şi nimeni nu le-a mai ştiut de urma Nehotărîţi între oraş şi sat, Vai, unde-ţl sînt ţăranii, Românie, Şi unde au ajuns dac-au plecat?
Să dăm un Dumnezeu acestei clase De tranzit de la sat către oraş, Un Dumnezeu al muncii şi-al ruşinii Un Dumnezeu de milă şi curaj.
Tu. Patrie, ce ţi-ai pierdut ţăranii, De ce n-ai angaja şi n-ai plăti Să le păzească sufletul pe-aceia Ce-i duc de lanţ la judecătorii?
Sustrage-i crimei, mută-le din satul Din care au plecat, cu mari nădejdi, Şi legea cinstei şi-a înţelepciunii Tot codul cuviinţei ţărăneşti.
lată-i în boxele din care pleacă Spre puşcării, că au făcut ceva, Şi noi rămînem toţi în libertate Noi vinovaţi de vina. cea mai grea:

Şi cum era ţăranca de curată

Cum cuvîntă şi surîdea prudent;
Şi.cum se vinde-acum la toți străinii
Pentru un Dress sau un pachet de Kent.
Ai noştri sînt şi vor rămîne-ai noştri, Bolnavi şi umiliți, cu suflet mic.
Aceşti țărani ce ni s-au dat cu totul Şi cărora noi nu le-am dat nimic.
I-am aruncat într-un puhoi de lume. Să fie cerşetori, să fie regi. Să nu-nțeleagă mai nimic din toate Decît finalul unei triste legi.
în boxe stau prea mulți țărani ai țării. în vreme ce plătim aceasta scump, Că ne-au rămas numai bătrînii-n sate Şi de Crăciun culegem la porumb.
Şi de-i întreabă el, judecătorul,
Ce meserie au. ce loc, ce ani.
Ei nici nu ştiu prea bine să răspundă,
Că nu-s nici muncitori şi nici țărani.
Că au rămas cumva între prăpăstii. Stau între clase spînzurați ca-n vid.
Şi uşa uneia li se închide Si uşa celeilalte n-o deschid-
În groaznice closete de cămine., Ei hohotesc de păcătoase,trebi,.

Gît ei avură-n grijă România, S-a¥em şi noi în grijă pe țărani.
Să nu-i lăsăm s-ajungă pîn-la urmă Să-nchirieze crime din nădejdi, Să nu ajungă pătura din boxe Şi din căminele muncitoreşti.
Această clasă fără nici o pată Şi căreia îi sîntem toți copii Decît să se păteze, azi prin Mai bine ar tăcea şi ar pieri.
Nu fac elogiul purității false$_s$ Idilice, a clasei țărăneşti, di plîng de mila fiilor pe care Tu, tîrgoveț oraş, nu ştii să-i creşti
Mai e nevoie şi de omenie,
Nu doar de oameni pe acest pămînt,
Intoarceti-i cu fața către sate
Ca să-şi audă maicile plîngînd.
Ca să-şi audă pomii de acasă Tăiați şi ei, nu-i vorbă, murmurînd, Ca să-şi audă urmele din brazdă Şi tuşea tatălui, ce piînge-n gînd.
O lege pentru cinstea unei clase
Ce spînzură haotic între legi!
Q lege o dreptății şi a cinstei
Nici pentru cerşştori, nici pentru regi.

Noi vinovați că i-am făcut să facă Tot răul infernal pe care-l fac, Că i-am lăsat să creadă că ***e* voie** Pe ei copiii satului sărac.
Şi cîti făptaşi nu ies dintre țăranii Ce în oraşul unde au venit Aud un vuiet care-i însoțeşte Pîn-la căderea lor în infinit.
Nu vă-ntrebați de unde-atîtea sate In harurile cu străini bogați? De unde-atîția criminali, de unde? Absența lor în sat o numărați!
Pe cîmp ne putrezeşte iar porumbul, Bătrînilor 1H greu şi nefiresc, în vreme ce-n ungherele urbane Fiii şi fiicele ne putrezesc.
Cînd îi luăm de-acasă s-avem grijă Să le mai dăm şi lor, dacă li-i greu, Un ajutor de rudă, o simțire, O lege şi părinți şi Dumnezeu,
Eu nu vorbesc cuvintele acestea Din simplul chef de a ne acuza. Dar simt vinovăția pînă-n unghii Țăranii mor, aici, în carnea mea,
în nuniele a douzeci de veacuri în numele a două mii de ani.

Către oraşele necunoscute
Pe triştii, deznădăjduiții copii;
Ei s-au trezit; cam pe la miezul nopții," S-au bărbierit şi s-au spălat pe cap, Şi-au pus cămaşă nouă şi izmene Au plins cu fața în ştergarul alb, Şi le~au promis părinților că, miine, Chiar miine, or să. le trimită bani Să scape de necazuri şi de lipsuri Aceşti bătrini şi prea creduli țărani,
li văd în gară, ştiu că-i string pantofii; Ştiu că şi buzele li-s amărui,
Unde vă duceți, stilpi curați ai țării, Unde-ați plecat, copii ai nimănui?
Şi ei n-aud, abia aşteaptă trenul, -Aprinşii ochi, din frunți parcă le ies Şi pleacă spre-o precisă condamnare Şi spre o țintă fără de-nțeles.
1371

217

Să *nu* se-ntîmple monstruoasa crimă De-a transforma țâraniL, în cobai. Intre ce -a fost şi ce-ar urma să.fie între condiția de iad şi rai.
Noi ne nutrim şi astăzi din puterea Acestor aspre două mii de ani. Dar grjju- să avem să nu se piardă Prin bar şi boxă spița de țărani.
Mă-nchin acestui Dumnezeu al-pîinii Şî-amihte vi[1]! "aduc, să-l dați şi lor, Nu trageți voi de funie-țăranii -Cum-duceți-boii-către abator!
Că dacă nu ne punem s-avem grijă De viața lor, în cinicul cămin. Eu şi aud cum peste veacuri umbre Răzbunătoare spre oraşe vin.
Se vor scula din somn toți răzvrătiții. Toți. umiliții care-au dus-o greu, De partea lor va trece şi pâmintul". Şi-l vor avea cu ei pe Dumnezeu.

învață tu orașule. o școală, Să-i faci să fie proaspeți și frumoși Că, dacă nu. îți vor lua temeiul De piatră furioșii lor strămoși.
777 Și-acum din nou mă uit și-i văd în gară Plecînd din sat spre a se pricopsi.

. l

NEVOIA DE PURIFICARE

22 Felinarele răsăritene

Prin Estul Europei, bolnav de felinare.. Cum se aprinde unul, cum toți tresar și-l vad Și negura de-alături cu cît este mai mare Cu ați t lumina crește mai duice în prăpăd,
Aceste felinare aproape dizidente Sint importante numai că-n noapte se aprind, Se văd din adîncime de alte continente, Halou, subversiune, curaj, apel și jind.
De mult prea multă vreme, o cinică seringă Le injectează noapte și moarte în fitil Și-apoi le internează în cîte un azil Să-nvețe de la sine-n tăcere să se stingă:
Ci eu mai Văd o șansă mai dreaptă și neroadă Să facem zi pe ele, să nici nu se mai vadă.
1073

223

Pisica vigilenta

i

De cîte ori vine Ia noi un musafir,
Apare și pisica ținînd un șoarece în gură;
Ea e mîndră de realizările ei,
Ea parcă ar vrea să ne spună
Că-și exprimă în acest fel recunoștința
Pentru căldura cu care am primit-o la noi în casă.
însă musafirii sînt indispuși,
Chiar șl noi sîntem indispuși
Ce dracu vrea pisica asta să arate lumii?

Ce şoareci mulți sînt în casa asta!
Pentru că, pînă la urmă, asta reiese.
Un şoarece azi,
Un şoarece mîine,
S-a terminat reputația noastră.
în fond, pisica a devenit
Cea mai importantă prezență a casei,
Ce vrea ea să arate?
Că, dacă n-ar fi ea,
Ne-ar mînca şoarecii.
Ea de mult nu-i mai vînează din vocație,"
Din cabotism!
Ați vedea voi ce-ați păți
Dacă n-aş fi eu!
De cîte ori avem o masă în familie,
Cu invitați,
Vine pisica şi ne dă exemplul ei
De loialitate,
De perseverență
Şi de entuziasm sanitar:
Ține cîte un şoarece în gură,
Păşeşte solemn,
Parcă ar auzi::

Trebuie

Nu-i destul că ne gîndim la toate, nici că tie-am înscris într-uh partid,
hici că mai vorbim de libertate, nici că răul îl privim lucid.
Nu-i destul că a țipat cocoşul şi-au venit şi zorile de zi, că vopsim
întreaga țară-n roşu, că ne credem mari prin ce va fi.
Nu-i destul nici că avem o țară şi că mai clădim maternități, şi că tot
ce-i vechi e scris să moară după ce-a trăit în alte dați.
Nu-i deştul c-avem şi gânduri ÎSuhe hici că pierdem timp mai rhult iri
şcoli, nici că vîrsta însăşi ne mai spune să fim aprigi, sau să fim domoli.
Trebuie schimbat ceva la bază, trebuie să fim cu viața chit, trebuie văzut
ce ne urmează, trebuie din cînd în cînd trăit.
4 august 1989, spre Rîmnîcu Vîlcea

Au început să deprindă
Obiceiul pisicii,
Promenada cu şoarecii în gură,
Exact cind musafirii încep să laude
Curățenia din această casă,
Deşi vin musafiri tot mai puțini
La castelul cu şoareci,
Iar pisica, după cum v-am spus,
Nu lucrează decît în funcție de musafiri:
Nu vin musafiri —
Nu mănîncă nici ea şoareci.
Şi, aşa cum ne mărturiseau vecinii,
în fiecare casă
Există o pisică,
Adevărată şi monumentală expresie
A vigilenței interioare,
În raport cu toți şoarecii,
Cu toți musafirii
Şi cu toți membrii
Familiei.
Ei şi, ce dacă nu mai vin musafiri?
Ne distrăm educînd, dresind puii de şoareci,
Ca să-i intrăm în voie pisicii,
Căci noi credem în rolul ei
Şi vrem şi noi să invățam de la ea
Cum se cade
întotdeauna
în picioare.

aprilie 1989

l

ÎS —Poezii cenzurat»

O neauzită de noi fanfară.

Nu țopăie.
Nu se zbenguie.
3 în exercițiul funcțiunii
Si mîrîie.
Nimeni.nu mai are chef să mănince nimic
La masă,
Oaspeții îşi aprind pe rînd țigările,
Copiii îşi rod unghiile.
Unele doamne cu sfincterele mai slabe
Vomită discret.
De unde o fi găsit
Nenorocita asta de pisică
Atîția şoareci într-o casă i
în care pînă mai ieri \
Şi şoarecii şi pisicile
Şi chiar şi oamenii
Erau într-o proporție firească?
Şoarecii se înmulțesc,
Sau vigilența pisicii
îi scoate în evidență
Tocmai cînd ne uităm noi la ea?
Iar priveliştea macabră
Cu pisica trosnind oasele şoarecelui,
Ne face să ne-simțim mai puțin importanți decît ea.
Pentru că ne e ruşine.
Doamna doctor veterinar ne-a spus
Că nici nu e bine
^Ca pisica să mănmce numai şoareci,
Că din cauza lor
Se otrăveşte lent,
începe să miroasă a şoarece,
Şi va termina prin a fi
Cel mai mare şoarece al casei noastre.
Fapt e că pisica îşi continuă
Lucrarea ei tainică,
De curind a şi fătat, .
Iar ăia micii,
După cîteva săptămînî de la naştere.

Vreau o seară pe măsura mea,
Mi-o veți da, sau însumi mi-o voi face,
Va veni, sau mi-o voi inventa,
Şi pe urmă pot să mor în pace.
Nu vreau nici concediu medical, Nu vreau nici concediu fără plată,
Vreau atît, să o trăiesc real, Vreau atît, o seară-adevărată.

22"

226
Dreptul la o seara **unica**
Vreau o seară fără conținut
Fără vorbe, fără ştiri grozave;
Conferințe nu s-au mai ținut
N-au fost morți şi nici ciocniri de nave:
Vreau o seară ca un dor ceresc. Dată muritorilor anume, Cind şi ei de ea se pregătesc, Ca de-o nuntă de-nceput de lurne
Vreau o seară fără vreun război, Dar şi fără vorbe despre pace, Şi să cadă stelele pe noi, Cind caisa-n palmă ni se coace.
Vreau o seară fără de orar Ca o veşnicie-ntîmplătoare, Unde, vai, se moare-atît de rar, Că la urmă, nici nu se mai moare.
Vreau o seară dată pentru om, Să o guste el aşa cum ştie, După-atîta vreme de sindrom, Un mileniu de zădărnicie.

229 Bolnavii de putere
Cînd s-au auzit prin somnuri vorbind muții,
dnd au cintat popeşte intiii cocoşi,
neputincioşi, am inventat instituții
ale puterii noastre de neputincioşi,
noi, singuri, şi tot noi. puzderii,
am dezlegat imnuri ale puterii,
sub stelele care n-au mai apus,
în noaptea care nu ni s-a mai opus,
neputincioşi, ne-am uitat în jos,
neputincioşi, ne-am uitat în sus,
noi, bietele caricaturi ale puterii,
noi, cimitirul cel mai neputincios,

din cite populează pămîntul
noi cimitirul Iară iarbă, Iară pic de os,
noi, sicrie în care nu se ai lă decît vintul,
noi, îmbolnăviți! de boala puterii,
noi, neputincioşii, noi nenorociții,
noi, libidinoasele" ini anterii
ale Tamisei. ale Senei, ale Dîmboviței,
noi am ținut neapărat
la ierarhii şi la respectul pentru ele.
şi-acum plingem pe înfundate că ne-am săturat
că ne-a ieşit miros de cătuşe prin piele.
Noi ne-am făcut-o, noi ne sîntem părinții, de la noi au plecat mai toate, noi l-am făcut mai mare peste cetate pe dentistul cinic care ne rupe dinții.

1978

228

Teze şi legi

Va ieşi o lege după nişte teze, Va ieşi o lege. să ne anuleze, Va ieşi o lege, plină de contraste," Să incinereze fapta tagmei noastre.

Va ieşi o lege sar ne interzică Şi să ne ofere preț de tîrfă mică; Va ieşi o lege care să ne lege, Va ieşi o lege, prea fărădelege.

Va ieşi o lege să consacre biciul, Va ieşi o lege să ne tragă-n urmă," Să se interzică vis şi sacrificiu, Va ieşi o lege să intrăm în turmă:

Salutăm această lege care vine -Cu condoleanțe şi urări de bine."

Iulie 1971

231 **Cenzori amatori**

Tot mai mulți cenzori
Țin loc de instituția cenzurii.
Am crezut cu sinceritate
Acum cîțiva ani
Că putem sărbători moartea cenzurii.
Dar a murit cenzura
Şi s-au născut cenzorii.
Niciun gînd nu mai poate circula
între oameni
Dacă nu-l falsifică impetuos

Cenzorii.
Dintr-o instituție specializată şi rea,
Cenzura a devenit o formație de amatori
Care fac şi mai rău.
Şi, vai. cite vise îmi făcusem
Şi. vai, mă pregăteam
De-a nu.ştiu cita aniversare
A desfiinţării cenzurii
Cinei veniră* cenzorii
Poşte casa mea
Şi peste creierul meu
Să hotărască ei

230

Partidul

Dacă o iei la stînga, dacă o iei la dreapta, dacă mergi înainte, sau dacă mergi înapoi, tot pe el îl găseşti, dacă spui „da", dacă spui „nu", tot pe el îl alegi, dacă faci parte din el, dacă nu faci parte din el, tot faci parte din el, el este
partidul nostru inevitabil.
21 august 198Ş, Blidari

«e; ****. *-we*

Ce pot zice eu
Şi ce trebuie să tac eu
În legătură cu desfiinţarea cenzurii.
Şi, vai. în numele libertăţii îmi e din ce în ce mai greu Să cînt librrtaloa.
Breaza, 22 decembrie 1!)H

Etcetera

Sîntem slabi şi mărunţi, nu ne leagă nimic, catastrofele fac ciulama din spinări, omul viu în orar e mai mic, tot mai mic, cineva cu-un belciug îl tot poartă de nări
Multe fire s-au rupt, multe fire se ţes, dar trăim un coşmar de creduli dependenţi, pe pămînt premianţi cu coroană cînd ies pe pămînt tot atunci ies prea mulţi repetenţi.

Vom muri făr-a şti cine-am fost cînd am fost, servitori pe la curți cu stăpînii plecați, ne-am făcut în ficatul de om adăpost semnul nostru sub cer e-o statuie de zaț.
Ducem lanțuri la mîini şi aripi la picior sîntem trişti cu folos, dăm impozit pe plîns. devin răi cei ce cad, devin mari cei de mor populari mai mereu, iubim cercul restrîns.
Baricadelor vechi le-am fost fragezi gavroşi, baricadele noi le ia casnicul uz, cînd eram furioşi, eram cei mai frumoşi, dar prielnicul vînt ne-a uscat, ne-a răpus.
Am deprins un nărav, cu plăcere şi zel, sîntem bine dresați în manej de idei,

Distantă

Fenomenala deosebire
dintre
ce e voie
şi ce e nevoie.
14 septembrie 1988

237

Conversaţie cu un clasic

în noaptea asta neagră, în noaptea asta tristă;
Ca o măcelărie ce vinde patrafire,
Simt iarăşi că întreaga tristețe ce rezistă
în dogma care-şi zice idee comunistă
Ne vine de la tine, Vladimire.
Zadarnic grănicerii ne apără hotarul, Tu ne-ai pătruns în fire prin nevăzute fire Şi ne-ai lăsat stigmatul şi ne-ai lăsat tiparul, Cunoaşte, deci, că nouă, măreț şi strîmb, amarul Ne vine de la tine, Vladimire.
La tine este uşa, la tine este cheia, Ne-ai dat pe totdeauna o carte de citire, Ne-ai ordonat simțirea, ne-ai ordonat ideea, Şi falimentul lumii şi-al nostru, de aceea, Ne vine de la tine, Vladimire.
Ai fost un om de treabă, ai răscolit popoare, Dar grîul nu mai poate din brazdă să respire, Acum. cînd pîinea-i mică şi gura este mare, Fii bun şi recunoaşte că rana ce ne doare Ne vine de la tine, Vladimire.
Cum tu pe Karl făcîndu-l, l-ai transformat la bază Şi noi te vom preface, din stimă şi iubire, Ideea că se poate trăi cu minte trează Schimbîndu-ți chiar şi ție idei ce vegetează, Ne vine de la tine, Vladimire.

1979

să vedem într-un fel, să vorbim în alt fel, două fețe aveam şi acum avem trei.
Ne grăbim spre nimic, omul viu e cu noi, degradat şi suspect, negustor de cafea, spre natura de rînd o luăm înapoi noi de astăzi vom fi numai etcetera.
1973

Şi nici mersul nostru nu-i marşul forțat Ci visul în care de voie-am intrat, în lături, dogmatici din cinicul rond, Natura umană e liberă-n fond.
Noi credem în drumul pe care am mers Un om al renaşterii în univers, Iubim disciplina, rigorile reci, Dar sufletu-n noi este liber pe veci.
1983, **Breaza**

239

Omul liber

Sfidam violența şi tot ce-i urît De proşti sîntem astăzi sătui pînă-n gît, Nimic nu se face cu omul ca rol, Iubirea cu forța se cheamă viol.
Sînt creşteri forțate plătite cumplit De cei ce natura o udă cu flit, Se simte oricum parafina în sîn, Copiii miresei rahitici rămîn.
Răbdare, răbdare, grăbiților, voi, Că tot ce forțați va veni înapoi Natura întreagă un ritm are-n ea, Sfidăm violența de glonț <:au curea.
Prostia îi e violenței motiv, Dar biciul pe lume nu-i educativ, Cum creşte altoiul cu grijă pe pom, Trăiască puterea de-a crede în om.
Noi nu vom trăi niciodată cum vor Dogmaticii proşti după dogmele lor, Cu lanțuri la gură, la suflet şi mîini, Noi credem real că ne sîntem stăpîni.

At it a a rămas, nu-i îndoială, S-au mai schimbat şi munți, şi bălți, şi vai, Dar ne putem păstra nealterată încrederea deplină în călăi,
1984

240

Către călăi

Aceloraşi calai din toată vremea Le sîntem astăzi victime şi noi Şi ni se pare ca mereu sînt alții, Că nu se-ntoarce vremea înapoi.
Dar ei, orice ar fi rămîn aceiaşi,
Mimînd frumos acelaşi fapt urît
Şi au apucătura curioasă
De-a ne privi nu-n ochi, ci mai spre gît.
Acolo vor izbi fără de milă, Ca să despartă capul viu de corp Şi-apoi să-şi spele mîinile bolnave, Spre alte victime privind ca orb.
Nu s-a schimbat nimic de cînd e lumea, Tot ce a fost vreodată rău. e rău, Şi binele e fugărit într-una In victima dorită de călău.
Dar fix aceiaşi oameni fac într-una Ce au făcut de alte mii de ori Şi fix aceiaşi proşti îi cred mai tandri Dacă le duc vagoane mari de flori.

Cauza naţională

Cauza națională merită totul inclusiv lupta pentru prosperitatea națională.
Prea mulți au luat cauza națională, drept pavăză împotriva nevoilor fireşti ale cetățeanului.
Cauza națională a fost şi este folosită ca o diversiune împotriva adevăratei cauze naționale.
Nu poți dori binele național făcînd rău național, poporul acesta are nevoie tocmai de ce are^nevoie, de nimic mai mult, de nimic altceva.
A invoca armonia
cînd tu calci în picioare oamenii
e prea mult.
Cauza națională merită absolut totul, inclusiv înțelegerea justă a cauzei naționale:

243

O mînă grea dărimă

Distinşi colocatari, puternici meşteri, această casă este condamnată a nu fi terminată niciodată
aşa că eu, ca unul dintre meşteri,
îmi las ciocanul vechi în piept să bată spre năzăririle străvechi din peşteri
şi astă seară plec de tot în peşteri nemaidorindu-mi cea din urmă plată.
Voi nu vedeți că totul e degeaba? O mînă grea dărîmă zi şi noapte, aceste ziduri şi aceste fapte, *e* cineva care ne strică treaba.

Eu nu-i mai pot vedea prin pîrghii laba fără să-ntreb, pe toți, cît vor să-l rabde?
10 decembrie 1987

245 Instructor cultural

Se va aproba pentru fiecare erou Cantitatea de aplauze necesara Pentru a nu se stîrni Dezordine în interior Şi neplăcute reacții afară:
Nu e de dorit nici o inițiativă; Mai bine stați şi munciți îndesat, Nu-l mai aplaudați atîta pe Avram lancu Că se supără primarul de la el din sat.
Să fie oprite pe Feleac carele lancului
Umbrei lui să-i fie confiscat
Neseriosul caval.
Trebuie puțină disciplină
Şi puțină maturitate,
Să nu mai tot umble Avram lancu acesta
Prin Ardeal.
într-adevăr, se impunea o reglementare
Se cheltuiau aplauze inutile
Pentru eroi,
Ni se umflau mîinile
Şi nu mai avem nici o poftă să aplaudăm
Cînd ajungeam şi noi la noi.

Iar cauza națională
e, în primul rînd,
cauza nevoiaşilor, nenorociților,
săracilor acestei națiuni.
Pentru cauza naționala
trebuie făcut totul,
chiar şi ceva pentru națiune.
1983

247 Popor pe şosea

Sărac popor pe margini de şosele, unei bucăți de pîine te închini, copiii tăi s-au învățat la rele cu mîinile întinse spre maşini.
Maşini cu polonezi, maşini modeste;
copiii stau în drum şi se hlizesc,
şi ce le-aruncă ei abia un rest e

prin geam deschis, ca spre un bot cîinesc.
S-au pervertit copiii noştri bieții, pentru o gumă şi un staniol, şi-aşa vor fi mereu, de-a lungul vie ții, cu mîini de-apucători şi suflet gol.
Prea sărăciți cu fiecare clipă, prea dezvățați de traiul cel normal, cînd văd o simplă ciocolată, țipă şi sînt perverşi în cel din urmă hal.
Sărac popor pe margini de şosele, au nu cumva chiar tu-ți îndemni tacit copiii în aceste clipe grele să iasă în parcare la cerşit?

Trecutul trebuie preluat în mod critic;
Să se aplaude în funcție de obiect
Iar dscă vă apucați să cîntăriți lucrurile,
Să nu uitați
Că numai prezentul este perfect,
Dragi instructori întunecați.

249 **Puşculiţele**

Nouă ne-a plăcut puterea, pe noi ne doare
puterea cea oarbă, puterea cea mare,
puterea care sperie pe fiecare,
puşculița în care am tot pus
monezi ale puterii, plus după plus,
puşculița aceasta s-a umflat de-atîtea monezi,
de nici marginile nu i le mai vezi.
Puşculița aceasta e astăzi un om mai bogat
decît toți cei care i-au dat,
şi nu mai ascultă de niciunul dintre noi,
şi ne azvîiie cu portmoneiele goale în noroi,
nouă ne-a plăcut să-i dăm, pe noi ne doare,
puşculița cea oarbă, puşculița cea mare,
iepurele acesta de plastic prost
care n-avea aproape nici un rost,
puterea, aceasta, fără de moarte,
care se compune din cîte o parte
a tuturor puterilor noastre fărâmițate
şi care acum le domină pe toate
şi se uită la ele ca la nişte mărunțiş,
sfidîndu-le neomenesc şi pieptiş.
Nouă ne-a plăcut puterea, neputincioşi cum am fost,

noi am căutat pentru ea adăpost,
nu mai e nimic de făcut, suflă pustiu-n catarge,
pînă cînd puşculița singură se va sparge
dar şi atunci, să fim atenți să nu prindă putere
cel care va strînge cioburile, cum i se va cere,
şi să ne pomenim că ne domină fără sfială,
altă puşculiță care azi e modestă, curată şi goală.
1974

Eveniment al zilei — o bomboană, o gumă — sărbătoare de Crăciun! E-atît de
jos condiția umană, că de-aş pricepe-o, n-aş putea s-o spun.
încă de-aseară s-au făcut scenarii de felul cum vor sta copiii-n drum,
supravegheați în taină de mai marii ce plini de grijă se arată-acum.
Vor saluta maşinile străine. se vor uita cu jale la turişti, vor exersa
nenorocirea bine pentru-a putea convinge că sînt trişti.
Sărac popor la margini de şosele, la un coltuc de pîine te mai rogi şi fiii tăi în
vremurile grele. ai învățat să ți-i proclami milogi.
4 august 1989, Piteşti — Vîlcea

251
Sînt scrise toate în natură în modul lor original,
şi nu e fruct ca să miroase mai bine-n vers decît pe creangă
şi nu e păstrăv să trăiască mai bine-n vers decît în val,
dar Miorița e mai vie în cîntece ca sub talangă.
Aici e poate, pentru mine, justificarea că mai scriu
să fiu în stare de-a mai scrie cînd rana lumii mă reclamă,
să fiu de gardă prin cuvinte la tot ce este încă viu,
să intervin cînd prin natură se zvîrcoîesc fiori de dramă.
Atît cît toate sînt la locuri, aşa precum li s-a menit, excedentară-i poezia şi
fără rost le va cuprinde, dar cînd natura dă semnale că s-a rănit, c-a suferit,
eu o repar cu-o elegie şi-i dau speranțe cu colinde.
Ceva se-ntîmplă şi în locul în care scriu ce-i bun şi rău
şi rana cea îngrozitoare e lipsa omului din munte,
îngenunchez în pîcîa serii cu ochii mari către Ceahlău,"
să încercăm să-ntindem totuşi, spre oameni, cea din urmă punte:
24 august 1989, Potoci

Nevoia de oameni

îscriu pădurile din preajmă şi mi se pare prea puțin mine-n pagină lăstarii mai au cuvînt încă o dată, iătorim, şi noi. şi ele, mai în amonte de destin lu-i cuvînt să le încapă şi nu e gînd să le străbată.

sacrificiu geologic legenda lacului Bicaz îurile de pe munte primite-n el, să se exprime, lorii risipiți pe ceruri ca nişte lacrimi pe obraz,;eu atîta adîncime pe cită este înălțime.

iecare fir de iarbă e-un pic de lacrimă din lac, urile în împletirea cu piatră, cale şi păşune >ate-acestea în cuvinte la mine-n versuri se prefac ii, realitatea scrie nişte cuvinte mult mai bune.

concurență neloială între artist şi Dumnezeu, Dî stricăm întreaga viață ce el făcu în prima clipă, m să dovedească lumii prin simple vorbe, versul meu, m văzut un cîrd de rațe cu toată toamna în aripă?

im să-rnbrac în versuri grija că viața moare pe pămînt, iul zi de zi consumă, domesticeşte şi ucide, -ară milă radiații atomice în aer sînt pădurile jertfite la ora ploilor acide?

i Bolnavi de întunericul din minte,
Pe mimi, de crimele recente arşi,
în ei dm nou s-a-ntruehipat fierbinte
Estetica urîtului în marş.
Şi chipul lor pare-un trăgaci de armă, Şi ei pe tălpi au sînge de martiri, N-au clopotele lumii timp să doarmă De vîntul trist al marilor jigniri.
Industrii mincinoase şi abjecte Dau cîte-un colț de pîine-ntregii lumi Şi-un glob c-un cortex plin de obiecte Dă naştere unor copii postumi.
Cîndva, demult, a existat natura, Apoi au existat duşmanii ei De reparat, numai atît, cultura Ar mai putea salva-o de idei.
Voi nu vedeți că fără monumente Oraşele par bunkere pustii? Muzeele țineau priviri atente, Din visul lor vă-mprumutaseți fii.
Eroii, orice glorie încarce-i,
Ei vin dintr-o voință şi un trunchi,
Nu Hamlet, prințul trist al Danemarcei, ,
Ci Shakespeare ne aşază în genunchi.

Cu!ti$_{jrn}$ condamnată

Viorile îngheață în concerte Şi ninge vinovat pe dirijori, Inchizitorii nu mai vor să ierte Pe nimeni, dintre cei nemuritori.
Ei văruiesc cu clar de ghiață gura Şi mîinile le-mbrobodesc cu ger, Un criminal de rind pare cultura, Ei plusvaloare şi tăcere cer.
Concerte va transmite telegraful, Analfabeții cărți vor scrie deci, Din sculptori, pictori să se-aleagă praful Şi teatrele să fie grajduri reci.
Pragmaticii pun mina pe planetă Şi o mai iartă, dar pun mîna iar, Cind spirit ei ucid, nici nu regretă Că arta-i ceasul lor de buzunar.
Dezbracă-ți zaua, lumea mea, profano; Trezeşte-te din drogul mohorît, Ce-ar vrea siloz la Scala din Milano Şi Shakespeare însuşi lor le stă în gît.

Să fie frig în sălile de artă,
Să înființăm violoncele mici;
Că poate ne mai uită, ne mai iartă
Frumoşii surzi ce ne-au adus aici.

1933

255

Chiar voi, analfabeți luați aminte, Eternitatea v-a şi prins în laț, In muzică, pictură şi cuvinte, Prin arta contra căreia luptați.
Sinteți pozați, aveți identitate, „Aceştia sînt!" vor spune despre voi Copiii unor vremuri mai curate Şi vă vor da uitării înapoi.
Viorile îngheață în concerte, E chiciură albastră pe pian, Din clopot aliajele sînt fierte Şi date unui scop mai pămîntean.
Hirtia cuvenită poeziei Devine capăt de metabolism Cînd numele, păzit de crimă, fie-i, Că-i acuzată ea de pesimism.
Mai vine primăria prin muzee Şi le transformă-n holuri de hotel, Noi mai avem o onomatopee Ce ține loc de artă şi drapel.
încolo, trecem toți la alte fapte,
Prea ne costase domnul Shakespeare seump,
Cultura, deci, mai are timp să rabde,
Să trecem la cultura ^le porumb.

Dar suspiciunea generala e încă de preferat informației unilaterale.
Mereu cineva are dreptul

să hotărască
destinul altora.
Mereu cineva, din umbră,
plătit din sudoarea
celor pe care-i suspectează,
poate hotărî
cît de buni
sau de răi
sint cei pe care-i suspectează.
Mereu cineva din umbră
confiscă dreptul celorlalți
de-a se apăra
imprumutindu-le imaginare infirmități:
ăla a zis,
ăla a făcut,
ăla a gindit,
ala e periculos,
ala e foarte periculos,
ăla e duşman.
Informația unilaterală acționează ca o boală incurabilă în clipa în care se declanşează nu mai poate fi oprită.
Mereu poporul trebuie
să-şi ceară scuze,
mereu poporul trebuie
să producă dovezi,
mereu poporul trebuie să vehiculeze
17 — Poezii cenzurate

Informaţia unilaterală

Toți se suspectează pe toți;
toți se falsifică,
se machiază,
se fugăresc,
dar dreptul la distrugerea vieților,
dreptul la falsificarea biografiilor

ii au numai unii.
Aceştia dețin monopolul
informației unilaterale,
puterea aberantă
de-a spune orice despre ceilalți
fără ca aceştia să ştie vreodată
ceea ce s-a spus despre ei
şi fără să poată controla vreodată
şi fără ca vreodată
cineva să poată controla
dacă este adevărat sau nu [1]
ce s-a spus despre oameni.
Nu-i vorba, suspiciunea
a devenit o armă
de valoarea armei a tomice^
De la suspiciunea planetară
la suspiciunea individuală
nu-i nici un pas,
ele sînt una şi aceeaşi
suspiciune în anotimpuri diferite
ale creşterii. \

şi țărănimea muncitoare
şi intelectualitatea muncitoare
nu produc, .
nu conservă
şi nu iubesc
informația unilaterală.
În numele ideii de vigilență, în numele ideii de puritate, informația unilaterală, informația secretă, informația tendențioasă infectează întreaga noastră societate
şi îmbolnăvesc pe fiecare om.
În numele sfîntului drept
la adevăr şi democrație,
în numele atîtor martiri
care au căzut
pentru măreția omului,
opriți odată cursa înarmărilor
şi cursa aberantă

a informației unilaterale
care duce în mod definitiv la pieire şi lumea şi omul.
Opriți informația unilaterală, cancerul societății socialiste multilateral dezvoltate!
Eforie Nord, 29/30 iulie 1984

259

ideea de devotament
şi de ataşament,
în vreme ce inițiatorii
şi propagatorii
informației unilaterale
dezertează cu primul prilej
şi abia atunci
află poporul
numele celor care
l-au pătat
şi l-au pîndit
din umbră.
Nu există
informație unilaterală bună.
Orice informație unilaterală —
fie ea şi electronică —
este eronată.
Nu se poate şti nimic
despre nimeni,
cu adevărat,
decît dacă şi acela ştie
ceea ce se ştie despre el.
A privi din întuneric
pe cei din lumină
nu înseamnă a-i vedea
ci înseamnă a-i omorî.
Pînda nu face parte
din strategia clasei muncitoare.
Clasa muncitoare
este clasa care munceşte,
nu clasa care pîndeşte.

Clasa muncitoare

f

Sintem mulţi şi sîntem gata
Pentru fapte glorioase,
Nu e mare lucru pîinea
însă e. dacă n-o ai,
Şi plecăm cu cîte-o piine,
împreună, pe la case,
Să ne-o punem în mincare,
Sau să ne-o impărţim în ceai.
Şi latră în piaţă un cime
Şi vine maşina de piine,
Hai, pregătiţi-vă,
Hai, mulţumiţi-vă,
Că vine maşina de piine.

Şi, din nou, la rind la piine In miros de foc şi moară, în miros de coajă dulce Coaptă bine în cuptor, Şi, din nou, maşina vine Pentru oamenii de-afară Ce-şi plătesc cinstita piine Cu întreagă viaţa lor.

Şi latră în piaţă un cîine
Şi vine maşina cu piine,
Hai, pregătiţi-vă,
Hai, mulţumiţi-vă,
Că vine maşina de piine.
7/8 ianuarie 19C8

Maşina de piine

Aşteptam pe patru rindun Sărbătoarea care vine, Aşteptăm pe patru rindun, într-un şir-nervos şi lung, O să fie-atît de bine, O să fie-atit de bine, Dacă da doar cite doua, Ne ajung, da, ne ajung.

Şi latră în piaţa un cîme
Şi vine maşina de pîine,
Hai, pregătiţi-vă,
Hai, mulţumiţi-vă,
Că vine maşina de pîine.

Şi miroase-a piine calda, Parcă sîntem intr-o moară, Parcă sîntem. pe o vatră Cu bunica la colaci, Bun băiat mai e şoferul, Vînzătoarea e sprințară,.,Dumneata ce faci, vecine?" „Bine, dumneata ce faci?"
Şi latră în piață un cîine
Şi vine maşina de piine,
Hai, pregătiți-vă,
Hai, mulțumiți-vă,
Că vine maşina de piine.

I

S-a cheltuit ovăz degeaba Cu amantele lor manie, Ale acelor ce se joacă, De-a deputații populari Şi fac rabat tendinței triste De-a asculta dureri şi drame. Aceştia-n numele credinței, Nu merită să fie mari.
Că noi o i singură credință Şi o religie avem: Să nu asculți nicicind poporul, Să-l laşi să moară ca un cîine! Aceasta-i prima prevedere Dintr-un regulament suprem Ce va organiza pămîntul, Dacă nu astăzi, totuşi nruine.
Intrăm şi noi în rindul lumii S-o punem să se umilească, Ieşim din calendar în strada Atunci cind nu mai este loc,, Vom sfărîma şi om şi toată Organizarea omenească, Feriți-vă că n-avem milă Iar voi nu mai aveți noroc.
Noi n-avem nici o slăbiciune, Venim ca dintr-un alt tărîm Pe-acesta, unde se mai poarta Şi calități nu doar defecte. Le.vom elimina cu timpul, Atit de sincer le urim, Spre-a fi cît mai puține ființe Şi cît mai mult obiect p.

Marşul cinicilor

Nu încăpem în calendare
Şi coborîm în stradă goi
Să facem țara fericită
Printr-o prezență agresivă
Şi cine-n timpul vieții noastre
Este mai mare decît noi,
Cit bob de grîu cu chipul nostru
Țăranii în pâmînt cultivă?

Decit un dialog cu neamul Ce ne-a adus cindva pe lume, Cum forța noastră e plăcerea îmblînzitorului ocult Ce ştie circul şi mormîntul în pălării să le rezume, O convorbire cu neantul Ne-ar satisface mult mai mult.
Am fost şi noi normali o vreme Dar după-aceea, ca aleşi, Pierzînd coloana vertebrală Ne-am cîştigat-o scut, în față; Pe noi, în muncă, ne conduce O suspiciune fără greş Şi a dispreţul poporul Ne este călăuză-n viață.

263 Apel către deputaţi

Țineți seama, deputați
Că drumul multora dintre alegătorii voştri
E -scurt prin viață şi că ei,
în afara fabricii şi-a casei.
Nu cunosc decît două instituții:
Bodega şi farmacia.
Țineți seama, deputați.
În numele cui vorbiți!
Mizeria e boală incurabilă
Dacă a apucat să ajungă şi-n suflete.
De sărăcie nu ne plîngem pentru că ne prisoseşte,[1]
Mijloace de transport avem, din moşi strămoşi,
Picioarele încărcate de f lebită,
Cultura noastră e orală:
..Mai dă, bă, o sută de grame de coniac trei stele"
..Pe bărbatu-meu îl doare burta, doamnă farmacista"
..Scobutiliul e bun sau Lizadonul?" .
,,Şi cică şi capul..."
Aceştia sînt alegătorii voştri, deputați.
Ei, nişte voci răguşite,
Care n-au mai cerut drepturi
De la ultimele mari drepturi pierdute încoace,
Ei, nişte oameni care nici nu vă țin minte
Pe voi, deputații.
Ei, nişte simpli muncitori ai unei cauze
De care nici nu se interesează,
Aveți-i în vedere,
Măcar aranjați să fie destulă cherestea
La cea de-a treia instituție

Pe care-o cunosc săracii,
Aceea care închiriază cai mascați

Exterminați progres şi cinste
Şi omenie şi iubire!
Ce este mila, ce-i iubirea?
Sint numai două slăbiciuni
Care distrug substanța însăşi
A omului în omenire,
Cei răi sînt obligați să lupte
Mereu în contra celor buni.
Dar, iată. coburim.in strada
Şi vă promitem carnaval,
Va fi. o neasemuită
Şi sîngeroasă sărbătoare,
Vom hăcui pe toți aceia
Care mai au un ideal.
Nu vom nedreptății pe nimeni,
îndoliind pe fiecare.
De. unde-atita jaf în lume? Maternități, spitale, clinici! Să facem case de tortură Ne-ntiraat în locul lor. Dorim să se-nțeleagă bine Ce mare-i forța unor cinici Ce vor să schimbe felul lumii Şi-un om fără ruşine vor.
Vom pune mina pe putere Şi nici nu vom cruța nimic Iertarea nu ne şade-n fire Şi ni se pare o greşeală. Contați pe nesimțirea noastră Şi, de la mare pîn-la mic, Veți asista cum vă cuprinde In ea, distrugerea totală.
16 decembrie 19b7

267 **Vremea** scuzelor
Pe unde mergi se simte pretutindeni Impulsul permanent al unor pinteni, De sus în jos prudența face semne, Pe cînd săracii stau la cozi la lemne. Latinitatea pleacă de la masă Că-n pace influențele n-o lasă Şi în Ardeal e iarăşi multă jale, Că Horia-i tras pe roata scîrbei sale.
O doină cîntă lancu dar impură, Cu-n fluier de miliție în gură, Dar, tu, îndureratule Sâtmare, Pe popa Lucaci ține-l la-nchisoâre
Ca să-şi conserve-n acest fel ființa, Că-n libertate mare-i umilința, Că vin din Bucureşti ucazuri clare Să ne retragem toți în apărare
Şi să ne cerem respectuos iertare, Cu morți cu tot, invaziei barbare. Lui Bela Kun să-i mîngîiem şi calul Cum plănuia sa fure el Ardealul,

266

/\veți-i în vedere, deputați,
Pe-alegâtorii voştri
Şi, din cînd în cînd,
Mai duceți-vă pe la Parlament,
Măcar aşa de formă,
Şi nu uitați,
Din ce mizerie se-ntîmplă
Sa vă vină frații,
Din ce noroi ireductibil.
O, deputați cu gulerele apretate Şi cu dispensă de mizerie, Iertați, de toate viciile lor, Pe cei pe *care îi reprezentați, Fiți înțelegători cu ei Iertați, iertați Poporul care v-a ales.
1979

ii.cine n-a murii do moarto buna Sa aibă cu călăul împreună Acelaşi pat într-o aceeaşi casă, Să-i ceară scuze permanent la masă,
Călăii să-şi păstreze pururi rangul, Lui Hatvani să-i fie slugă lancu Şi noi să stăm prostiți, prudenți, siniştri Sub pleava trecătorilpr miniştri,
(Sub ordinele jalei şi-ale fricii, Să suportăm prostie şi- capricii, Impozitele zi de zi să crească, Să fie frig în țara românească,
.Să facem noi pentru export de toate Şi-acasă să trăim din surogate, Sa ni se piardă sub chimie vița, Să trecem la şeptel şi Miorița,
Ca pe-o urgență care ne îmbie
Să declarăm în țară amnezie,
Să nu mai ştim nimic pînă la Noe,
Chiar pentru gînduri să ne cerem voie.
Aşa te văd, tăcuta noastră tară, Ca pe-o bătrînă care stă să moară, Cînd fiii spun şi vrute şi nevrute Din testamente nerecuhoscute.

268

Pe morți la Ip să-i scoatem din morminte, Să ceara scuze Crimei celei sfinte. Să n-avem voie nici să ținem minte C-avem un neam, o limbă, un părinte,

Eroii să-i jucăm de-a baba oarba. Guvernul spune cum să crească iarba, Mai înapoi, spre Sarmizegetuse, Barbarilor să le tot cerem scuze. Ce trist popor, ce rînduieli strîmbate, Le mai plătim o dată astăzi toate, Dobînzi halucinante ne-ncovoaie, în ochii țării se-nnorează-a ploaie. Ce idealuri iar şi iar defuncte Şi-avem un Dumnezeu luat pe puncte, Un Dumnezeu seral ce nici nu ştie Ce-i Atlantida şi ce-i Românie. Ne-a pus a scrie şi-apoi a rescrie Mereu istorie şi geografie, N-avem nimic statornic, nici pămîntul, Sîhtem şi noi aşa cum bate vîntul. Cînd liberali ai clipei provizorii, Cînd trup şi suflet cu conservatorii; Cei de la cadre au intenții clare: Să, ia şi morții la verificare.

Acum ori niciodată

Acum-cînd e luptă, aeuni cînd e greu, Acum cînd sînt cozi la benzină şi toate, Acum cînd şi ochiul planetei se zbate Eu cred în puterea poporului meu. Problemele țării sînt multe şi mari Şi-ntîia problemă rămîn tot țăranii Dar tot ce-au stricat în derîdere anii

Tu, om necăjit, eşti chemat, să repari.

Cînd-nu-i prea tîrziu (şi nu-i încă tîrziu!) Repară istorica patriei brazdă, N-ai viața-n trei schimburi şi nu stai în gazdă, Dă viața ta țării, atît cît eşti viu. Puterea aceasta-i făcută din noi Ea nu-i o instanță abstractă şi vagă, Credințele noastre, de țară o leagă, Nu-i corul apatic al pumnilor goi. Nu-i țara în slujba acestui partid Ci el se cuvine să fie al țării, Să fie nucleul atent al schimbării Şi trebuie zilnic să fie lucid.

Degeaba rîuri ai şi munți şi oameni, Minciuna este singurul examen, Ori ai să-l treci şi ai să fii o alta, Ori te vom sparge noi încet cu dalta. Reînvâțați minunea cea mai mare, Că ne retragem toți în apărare. Adepți ai aşteptatei ipoteze Ca neamul nostru să se desființeze.

Oradea, 1981

Mugetul universal

Şi cum se înțeleg ei între ei.
Ei care fac mereu dezacorduri.
Ei care nu ştiu sensul cuvintelor.

În fiecare limbă în care se exprimă.
Ei. nenorociții plini de noroc,
Ei. pomădații şi mincinoşii,
Ei. care de oriunde ar veni,
Fac nu numai eroarea cea mare,
Dar şi greşeli dialectale, J
Gafe de grai,
Ei. care s-au născut greşit,
Ei. care au destinul ca o deviație de sept
Şi gura ca o deviație a cefei.
Cum se înțeleg ei între ei.
Semănînd în noi dezastrul lumii,
Cum cad ei de acord
Pe ce parte să atace.
Pe ce parte să dezbrace.
Pe ce parte să jefuiască
Şi cum cad ei de acord
Dacă nu se înțeleg cuvintele lor,
Cum cad ei de acord.
Ei. care mai mult decît vorbe
Scot nişte sunete nearticulate pe bot,
Ei. care în loc să vorbească, mugesc.
O. Doamne. Doamne al grajdurilor.
Aceştia sînt vorbitorii limbii esperanto a vitelor,
Aceştia sînt neisprăviții care ne isprăvesc.
Aceştia sînt inventatorii, posesorii şi crainicii
Mugetului universal.
Prin muget se înțeleg ei
Şi de aceea le merge lor aşa de bine.
De aceea.

27J

272

Acum cînd e greu. mă frămînt şi mă rog
Ca neamul acesta să afle o cale.
Un drum pe potriva simțirilor tale

Că nu e nici orb. nu-i nici surd, nici olog
Nu-i pîine destulă şi nici nu-i petrol Curentul electric puțin ne rămîne E
greu pe întinderea Țării Române Hambarele-n sate răsună a gol.
Sistemul întreg s-a-nvechit. o simțim, Motorul întreg o schimbare ne cere,
Ne stă în simțire, ne stă în putere Degeaba-l votăm, pe cel vechi, unanim.
Dar trebuie-acum. se cuvine un drum, Al marii salvări, a ființei ce moare. Şi
n-o s.ă existe de-a pururi salvare De nu e acum, doar acum, doar acum.

De atîtea acte eroice dedicate diverselor zile festive
Industria noastră abia se mai ține pe picioare
Pe toate cele patru picioare
Hei rup-urile sînt menite să acopere
Motoarele stinse ale haleloY industriale
Din lipsă de combustibil şi de curent electric
În schimb lucrează în plin
Fabricile de fard şi de vopsea
Atelierele de pancarte şi lozinci
Prosperă spoitorii de fațade
Trăiesc glorioasele noastre cosmeticiene
Care ştiu să rujeze bine buzele
Dacă-se dracului toți radiologii care
Arată starea rea a plămmilor
Noi nu vrem adevăruri,
Noi vrem festivități —
Aşa s-a hotărît, mi-a zis redactorul,
Să fie o emisiune festivă —
Şi iarăşi ascultătorii posturilor noastre ele radio
Au ascultat în acea zi
Cel puțin Radio Monte Carlo.
Şi nu urmează decît
Să se facă pentru săptămîna viitoare
O emisiune cu ecouri
La emisiunile festive ale săptămînii acesteia,
Aici Bucureşti, România,
Dăm ora exactă:
La al şaselea semnal va fi anul 1000 înaintea erei noastre
Transmitem emisiunea:
Versuri şi cîntece festive

în întîmpinarea glorioasei aniversări
A eoborîrii omului din maimuță.
1983

275

Emisiune festivă

Mța sunat redactorul de la radio Să-mi spună că tovarăşii Şi cînd zice tovarăşii, îi îngheață buzele. îmi cer să fac o-emisiune festivă.
Nu, am zis
Nu am de ce să fac o emisiune festivă
Toate emisiunile pe care le fac eu în restul anului
Sînt şi festive şi intime şi mărețe şi minuscule.
La ce vă foloseşte o emisiune festivă? Indicații, mi-au răspuns, o emisiune festivă.
A fost cîndva, probabil, indicația vreunui mujic Care vroia să aşeze Pămîntul în poziție de drepți Că nu îl ducea mintea Şi a rămas indicația pe tot sistemul socialist.
Nimeni nu mai iese din indicația asta —
De sărbători — emisiuni festive
Rubrici „în întîmpinarea...",
Marşuri pe care nu mărşăluieşte nimeni
Cîntece de masă pe care nu le cîntă niciodată masele
Iată operetă castrată
Surogat al unui spirit căruia îi e scîrbă
Să se uite în oglindă
De atîtea fapte festive
Mor vitele de foame

Industria minciunii fură sațiu îmi toacă zilnic rezistentul os. Dar eu regenerez spectaculos Pierzînd în timp ce mai cîştig în spațiu.
Mi-au colectivizat şi nervi şi singe. Doar noaptea-n felul meu dacă tresar.
Visînd să pot să mor particular Precum şi dreptul simplu de-a mai plînge.
Cînd unul şi cînd altul mă reclamă Incît te rog acum, cînd mi-este greu Să mă primeşti de tot, mormîntul meu, Să nu mă mai renaşti, de-a pururi, mamă.
Mai părăsit decît un om cu ciumă, Mai trist ca un spital de suferinzi, Mă strig pe mine însumi în oglinzi în spate, dincolo de umbre, du-mă.

București 1985

277

Arest

Nu știu de ce și nimenea nu știe M-au părăsit cu toții, rînd pe rînd. Ca să mă simt. ca să mă simt curînd Un fel de crivăț la benzinărie.

De astă toamnă și de astă vară Nu mi-a trecut prieten peste prag, Un glonte de-aș putea în cap să-mi trag Să văd cu ce transplanturi mă repară.

Sînt interzis și urmărit într-una Și tocmai de acei ce îi detest. Iubirea mea e-o formă de arest, N-am voie să mă vadă decît luna.

S-au dus din om în om să mă împroaște Și oamenii, sărmanii, i-au crezut. Și-acum cînd mi-au făcut un alt trecut Mai bine as muri și as renaște.

Și-au strîns minciuni și mi-au umblat în acte,[1] Mi-au speriat datornici și șoferi, Nu-mi mai găsesc viața nicăieri vȘi sînt blocat de calomnii compacte.

Cu timpul, fiece odaie era de chei aproape plină; și-n pod ciorehin de chei ciudate dădeau un zgomot infernal, cînd vînturile de rutină treceau spre iarnă prin lumină.și se-auzea sunînd zăbala în gura fiecărui cal.

Odată, la-nceput de vară, a stat ca să-și aducă-aminte întreaga oportunitate a zecilor de mii de chei, la poduri, camere și pivnițí; la seifuri, turnuri și morminte și a-nțeles că nu se poate, chiar zeii n-ar putea, nici ei.

Și-a comandat în lumea largă o herghelie de povară, trăgeau la carele de zestre, perechi de cai cu hamuri tari, acestea toate, încuiate cu alte chei pe dinafară și cu potcoave înclfrate definitiv de potcovari.

La fiecare ușă-cheie dublură și din nou dublură, să nu cumva să i se piardă irepetabilul model, și-ncet, încet acele case de chei și cifruri se umplură și omul a simțit ce mare și ce puternic este el.

279

278

Cheile

Avea averi nenumărate, prin luptă dreaptă ie făcuse, în circuitul de sudoare al neodihnei de a fi, el a-nteles că nu se poate trăi din milă și din scuze și, ca un salahor al lumii, trudea în fiecare zi.

întîi şi-a ridicat o casă şi lîngă casă alta casă şi numai după-a treia casă le-a-nchis pe toate-ntr-un palat, şi peste dulcea lui grădină de o verdeață fabuloasă a tras un zid pînă la ceruri şi flori şi vrejuri a-ncuiat.
Şi lacăte nenumărate a pus la fiecare uşă, şi, la ferestrele înalte, puternice încuietori, şi porumbeilor din turnuri le-a pus zăvoare peste guşă şi peste pivnițe sucise enorme chei, de multe ori.

El se temea de toată lumea şi s-a închis în sine însuşi, dar într-o noapte cînd pusese pe perna rece capul său, s-a auzit plîngînd pe sine, abia de s-a salvat din plînsu-şi dar a simțit că este singur şi j iată, i se face rău.
De nimeni n-a avut nevoie, pînă atunci, ca să priceapă că nici o cheie nu ajută nici un foraibăr sau zăvor, cînd eşti incendiat de febră şi-ți trebuie-un pahar cu apă şi oasele în trup fac zgomot ca nişte chei care te dor.
Şi n-avea chei la îndemînă şi nici nu mai avea putere şi cînd să poată el deschide atitea mii şi mii de uşi? Oricărui om găsit în preajmă un ajutor să-i poată cere să-şi mai salveze sănătatea şi focul ultimei cenuşi.
Şi l-au găsit uscat de sete, mîncat de propria lui foame, ca pe o formă mai ciudată tinzînd la rangul unei chei, arheologii altui secol moştenitorii tristei drame, ce nominalizau averea şi nu înțelegeau nici ei.

281

280

S-a încuiat pe dinăuntru,[1]
sătul de lumea dinafară,
„Sînt nişte oameni cumsecade;
dar printre ei se află hoți,
averea mea îmi aparține,
sînt cel mai înstărit din țară
şi mai ales am siguranța
că nu-mi pot lua dintr-însa toți."
Avea şi munți, avea şi mare, avea şi nuri, într-o casă, cu margini puse-aşa departe că nu le atingeai nicicînd, dar uneori simțea că-l cheamă, că îl răneşte şi-l apasă din maldăr fiecare cheie, din creier fiecare gînd.
Pentru că omul era singur, era cel singur între singuri, şi cînd la masă, către seară numai cu umbre sta[1] trudit, atîtea chei din tot palatul se auzeau ca nişte linguri bătute nemilos de soartă şi de acelaşi vechi cuțit.

Cădea în somn, răpus de trudă,[1]
fără să ştie visul ce e,
cu chei, în fiecare noapte,
blocînd odăile cu chei,
şi-n pat, pe un cearceaf de zale
în loc de carne de femeie
avea o cheie uriaşă
şi se-ncălzea la umbra ei:

Soarta

Ce mare erai, prieteniile mare,
ce mic eram şi mă călcâi în picioare,
ajută-mă, ajută-mă (strigai tot tu),
cu mîna ca un cleşte, cu părul ca o boare,
prieten mare, bun cu fiecare.
În satul de cîmpie, umed, în care, seara,
broaşte ieşeau prin şanțuri, pe drumuri, ca pe-un mal,
prietenule mare, puneai o blîndă ordine
de foc, peste pămîntul meu natal.
O, repetentule transfigurat, prietenule, erai dreptatea însăşi, la care m-am adaos; perciunii tăi ca două bîte blonde se arătau oriunde era haos.
La sărbători, te aşezam în față, la hore, conduceai pe lăutari, te îmbătai
şi începeai să urli, vărsîndu-ți peste mine lava ochilor mari:
Apa din oala de pe laviți mi-ai băut-o," pîinea din mină mi-ai smuls-o, rizmd, apoi, mingea de cîrpă mi-ai furat-o, şi mi-ai culcat grădina la pămînt.

283

182

Şi lăcătuşi infailibili; din toată spița omenească, înşiruiți pe-acea ruină să-i afle tainicul temei, într-un efort ce-i istoveşte se străduiesc să potrivească o cheie-n fiecare uşă... Dar, vai găseau şi-acolo chei.
Doar cel care le-a strîns pe toate şi-a devenit acum țărîna, cînd vîntul bate, se ridică, deshidratat cum a ajuns, şi cade trist pe cite-o uşă şi cheia-n broască o îngîhă şi iarăşi i se face sole şi strigă fără do răspuns.
4 august 1989, Bucureşti

prieteniile blond, ce luminai un continent cu părul,, nu mai e noapte,
ochii să mi-i stric, daca nu ani o lampa la nuntă şi la dric.
Şi, frate dacă mi-eşti. nu-mi călca singele,
prieten dacă mi-eşti, nu-mi mai culca grădina la pămînt,[1]
piinea mea las-o în miinile mele,
lasă-mă să-mi beau apa fîntinilor oricind.
Dar, cît e linişte şi soarele se-arată,
şi soarele apune acelaşi, ieri, azi, mîine,
rotindu-mi ochii peste curtea apărată,
;pun bună ziua lumii, beau apă, mănlnc piîne,
ii bună ziua e *a* cerului meu încă o dată,
ipa e a fintinilor, mele incă o dată,
,i din cimpia mea înalţ această piîne.
, ?pun bună ziua lumii. Beau apă. Mănlnc piine:
-3 august 1968

284

Şi-am înţeles, am înţeles, prieten mare, indestructibil frate — cu mii nil e fierbinţi — că, intre cei la fel de mari ca tine. tu poţi purta şi ce-i al meu şi sa mă reprezinţi.
Şi iţi spuneam:
ia apa din fîntîni şi bea-o.
iar — dacă trebuie — ia-mi piinea de la gură,
ia-mi iumul — dacă trebuie — din hornul casei,
ia-mi caii — dacă trebuie — d»n bătătură,
ia-mi braţul — dacă trebuie — din umăr.
ia-mi plugul — dacă trebuie — din arătură,
ia-mi ceasul — dacă trebuie — de pe perete,
prieten mare. repetent cu fruntea sură,
frate indestructibil, bărbat cu fiinţa pură,
tu, cordialitate, copil cu mina dură.
tot ce e de la tine viaţa mea îndură,
cît nu e limpede şi cît nu e matură.
Dar iată, frate de nezdruncinat, sînt gata să trăiesc şi eu, vreau pîinea cuvenită să mi-o ţin în mîini, plugul în arătură să pătrundă, greu, braţele mele să rămînă în umerii mei, pe turla firii mele potrivitul

Dumnezeu, frate indestructibil, m-am făcut om şi eu, vezi-ți de ale tale,
îmi văd de ale mele, prietinul meu mare, nedumeritul meu.
Pricepi? Dacă mi-e sete, vreau apa mea s-o beau. Si, cine[1] mi-e foame, —
propriile piini. Prietene, prietene, nu-ți lăsa tălpile pe pieptul meu, nu mă
muşca de mîini.
Prietenuie veşnic, trecutul e trecut, prietenule dulce, eram atît de mic,

şi-rni spui că. dacă vrei. mă poți închide în puşcării cu uşi fără de clanțe.
Plăteşte-nii tu această fărdelege că eu ani dat şi ultimul meu sînge să te-
ntăreşti, să nu te mai pot fringe, şi nimenea să nu mă mai dezlege.
Vrei socoteala. Uite-o în morminte, v noi toți trudind cu totul pentru tine,
priveşte-ne: morminte şi ruine, adună, scade, te rugăm fierbinte.
Acesta e decontul de pe urmă, un scîrțîit nefericit de uşă, apoi, o jerbă
oarbă de cenuşă, cînd cade în uitare înc-o turmă.
Să socotim! Decontul! Este ora! Poate-s dator la nişte amănunte, dar eu te-
ntreb de aripile frînte şi unde-i viata noastră-a tuturora?
Să socotim, dar fără de ruşine, să-ntoarcem toate cărțile pe față, tu ne
rămîi dator cu cîte-o viață, iar noi cu ce să te plătim pe tine?
Să te uităm? Ar fi şi-această cale! Dar trebuie urmaşii să cunoască
întreaga forța ta neomenească de-a ne supune nebuniei tale.

287

Inchizitorului meu

Plăteşte-mi tinerețea înhumată în cauzele tale fără şansă, plăteşte-mi
îndelunga, dulcea transă, cu care-am fost înnobilat o dată.
Hai, dă-mi ceva pe toată-această moarte," să las acelora ce mă urmează, ca să-
nțeleagă zilnica mea groază că mă vor interna în 7 arte.
îmi ceri chitanțe numai pentru fleacuri dar pentru cheltuiala cea mai mare ce
şi acum pînă-n rărunchi mă doare îmi spui s-aştept răsplata altor veacuri.
Dar eu, acum, aici cu capu-n mînă precum m-ai vrut, un fel de tragic Yorick;
îți cer cu milă şi îți cer istoric plăteşte-mi toată trecerea-n țărînă.
Spre fala ta m-am prefăcut în gheață, spre slăbiciunea ta sînt noapte
însumi, spre farsa ta, plătesc mereu cu plînsu-rni. spre viața ta, eu cotizez cu
viață.
Şi-acum mă umileşti să-ți dau chitanțe? *țre* toate amănuntele stupide

289 Interogativul Marx

Cu creierul de îndoială ars Uitat de oameni şi drogat de pace Mă-ntreb, acum, ce mai înseamnă Marx Şi îl întreb ce se mai poate face?
Modelul orişicum e terfelit, O altă lume n-avem pe Planetă Stăm între plus şi minus infinit Şi, fiecare, soarta şi-o regretă.
Sînt unii care cred că e deajuns Şi cer pe Continent să vină Marea Dar ei îl iau pe Marx ca pe-un răspuns Ei nu-nțeleg că Marx e întrebarea.
Soluția e-n fiecare zi, Soluția într-un străfund există Va fi şi comunismul, va veni? Dar ce-nsemnează lumea comunista L?,
Sîntem egali? Sîntem egalii cui 9 Ai triştilor oligof reni din clinici? Egalitate absolută nu-i Cît mai există genii, muți şi cinici;
19-=—r Fosâi cenzurate

Eu sînt un om din cei ce-au tras la hamul cu tine-n el şi fața-n giulgiu suptă, şi te-am purtat spre fiecare luptă ca să ne aperi graiul, țara, neamul.
Şi-ncep să cred că minți şi că ți-e frică şi că urăşti cu ura cea mai mare, urăşti, sirguincios. orice valoare... Viața mea iți pare-o parte mică. Să socotim! Pe ultima balanță! Dar ține minte, epocă de paie, că viața mea abia acum a mea e. daca mi-o iei, sa-mi dai pe ea chitanță.
o septembrie 19S5

Nu căutați răspunsurile-n el, Ci-n frămîntarea tristei noastre plebe El, dintre filozofi, cel mai rebel Abia a reuşit să mai întrebe.
Nu-l protejați cu-atîți agenți călări El trebuie să vadă şi să ştie El trebuie să-şi pună întrebări Pierdut cu Engels într-o berărire.
Ca orice bun şi genial evreu Care-a citit şi-a macerat Talmudul, El relativ a fost, va fi mereu Şi va putea în Nord să mute Sudul
Era fragil? Era cumva robust? în barba lui se-mpleticeau groparii Ca-n lăstărişul unui vechi arbust Şi Marx îi detesta pe toți mai marii.
Putea ajunge şi un bun notar Cu stil bufant la mînecă şi perne, Dar şi-a ales destin şi drum amar Părinte al iluziei eterne.
Precum ca-n Shakespeare nu putem trăi,"
Că n-avem aer de atîtaa drame
Cum să visăm în fiecare zi
Cînd fabrici cresc şi vite mor de foame?
El, jude, avocat şi procuror In boxă neagră şi în boxă albă

Sacralizăm pe Marx într-adevăr? Sacralizăm din el ce ne convine, *ti* tundem dialectică şi păr Şi-l facem un burghez, gentil şi bine.
Dar a trăi ca-n Marx, ca-n fila sa E a ceda la cîntec de sirene, Cum viaţa nu se poate întîmpla, După modele shakesperiene.
Pămîntul naşte pîine tot mai greu, Se descalifică în bancă banii Şi Marx nu ţine loc de Dumnezeu, Să poată mulţumi cu-n fleac ţăranii.
A fi marxist real, în vremea ta, Cînd Marx cel viu e-atîta de departe înseamnă a nega şi-a cerceta Şi-a afirma pe viaţă şi pe moarte.
Cu domnul Marx am de-ncheiat un cont Pe care crizele-l amină iarăşi Aş vrea să-l simt luptînd pe-acelaş front Să-l pot numi într-adevăr tovarăş.
Aplauzele nu-i priesc deloc
Se scorojeşte în tablou bătrînul
Şi-i vine vara-n zori s-o ia din loc
Ca un ţăran pe munţi să-ntoarcă fînul

293 Comerţ **exterior.**

Eram gata să fiu de acord să nu existe mărfuri de lux,[1.] aduse din import, mă rog, ziceam, mă rog, dacă nu sînf, nu sînt, după aceea, în laşitatea mea întru totul asemănătoare cu laşitatea noastră, am hotărît- că-
nu numai "mărfurile de lux, dar nici mărfurile obişnuite din import nu sînt necesare, mă rog, mă rog, strigam sus şi tare: măcar atît, trebuie să facem şi pentru viaţa internă ceea ce facem pentru export, acum aş deveni ridicol măcar dac-aş g îndi aceasta, nu se găse,sc chibrituri, nu se găseşte pîine, nu se găsesc ziare, nu se găsesc cuie, nu se găsesc sicrie, nu se găsesc prosoape, nu se găsesc ciorapi, nu se găsesc chiloţi, nu se găseşte hîrtie igienică; nu se găsesc lemne, nu se găsesc cărbuni, nu se găsesc gaze, nu se găseşte curent electric, nu se găseşte vin,

De-o noapte calmă i se face dor Şi intră-n berărie pentru o halbă
Şi-atunci venim la dinsul în local
Şi cu pahare mîndru ridicate
Cu drag şi cu sămînţă de scandal
îi spunem: „La mulţi ani şi sănătate"!
Ne despărţim de cartea lui, grăbit.
Ne-a hotărtt la asta disperarea,

Că de la plus la minus infinit
Nu, Marx nu-i un răspuns, ci întrebarea!
21 februarie 1982 Sinaia

Totul pentru export;
inclusiv omul,
de altfel, toată lumea călătoreşte;
mare forfotă la vamă,
mult comerț exterior,
şi desigur, tot acest comerț exterior — în pierdere,
țăranii călătoresc în străinătate
pvin produsele muncii lor,
marile camioane frigorifice
pleacă din România
încărcate de generozitatea poporului roman,
care nu poate suporta situația grea
a oamenilor muncii din alte țări,
trăim din surogate,
va veni vremea
cînd nu vom mai putea trăi altfel
decît din surogate,
scumpa noastră patrie
poate fi considerată
pe bună dreptate
un adevărat minister de comerț exterior
al Europei.
La mai mare!
24 august, 1988, Parva

nu se găseşte țuică,
nu se găseşte apă minerală;
nu se găseşte carne,
nu se găseşte brînză,
nu se găseşte zahăr,

nu se găseşte ulei,
nu se găseşte absolut nimic,
nu se găseşte comerț,
nu se găseşte industrie,
nu se găseşte agricultură,
nu se găseşte învățămînt,
nu se găseşte ştiință,
nu se găseşte cultură,
la casele de cultură
sînt aduşi bătrîni merituoşi,
care în fața unei asistențe consternate
pronunță nume de lucruri care altădată se găseau;
Aşa cum se învățau numele străine, aşa se pronunță azi nume de produse alimentare şi nealimentare, care constituiau cultura generală a generațiilor trecute.
Băiatul meu a mîncat într-o. zi
unt adevărat
şi i-a venit rău
eram pe punctul să dau în judecată statul
pentru că dir imprudență,
lăsase, să picure 50 de grame
de unt adevărat pe piața românească,
l-am învățat pe fiul meu
cum să vomite
şi iată-l astăzi teafăr.

Cu şapca-n ochi -şi arma-n buzunar,-De turma lt>r e. scena noastră plina, Dulăii, care şi-ar muşca stăpînul, Să-şi ducă existența în coteț Şi sa ne lase toți pînă la unul Cu scrisul lor de cangur neciteț. Ei, care au descurajat românul.
în numele a ce? Cu ce putere?
Neruşinarea, cită mai e-n ei?
Cu ce cuvinte de dispreț le-am cere,
Cu.ce idei şi.onomatopei
Să lase orice drum către putere?
Nu-i comunismul rîia lor de-acasă Şi nici ce-au învățat prin şcoli pătrat, Cînd latră ei, pădurea-n jos se lasă Şi vînturile calde nu mai băț, Sătui dulăi, din cea mai joasă rasă.

Ce nenoroc ni i-a adus în cale. Să strice zi de zi prin rîvnă tot, Hambarele să ni le lase goale, Considerîndu-şi neamul — idiot, Scula-i-ar frigul morții să îi scoale?
în fiecare clipă ipocrită, în care semne distinctive nu-s. La ei în fălci mijeşte o ispită Şi se şi vad pe scaunul de sus Şi-n acest scop, linguşitor, imită.

29

Nevoia de purificare

În numele a ce şi pentru cine *Dogmaticii,* cu chipuri de dulăi, Confisca dreptul ce ne aparține De-a-i despărți pe toți în buni şi răi Şi sting scinteia arderii divine?
Noi nu sîntem făcuți din terci uri joase; Zvîrlite-n dos de un geambaş de birt, Mai bine-ar fi în pace să ne lase Cei care mintea şi-o conservă-n spirt Şi laşiitatea şi-o conservă-n oase.
Priviti-l, chip făcut neomeneşte, Cu f ăi ci paleolitice pe blid, Analfabetul ce ne dăscăleşte Cind sisîie, ca şarpele perfid Şi degetele lui miros a cleşte.
Nu-i de mirare că, prin mulți ca dînsui,
Noi am ajuns să suferim atît
Şi nici un geniu n-ar găsi răspunsul
De nu-l va arunca pe-acest urii
Ca să-l înece maicile cu plînsul
Nişte neterminați ce ne termină Şi care de popor nu au habar,
Disprețumd cimpie şi uzină

A

Drum la Turda

Nu mai văd peisaje, mă simt obosit,
Văd numai concepții despre lume,
Mă obsedează ideologia
Care a pus stăpînire pe grajduri şi le-a golit.
Doamne, Dumnezeule, cît vom mai amesteca ideologia
cu vacile? E cumplit ce spun, dar nu mai pot:
— Lung e drumul pîn-la Turda, bade? a întrebat
.un cărturar pe un căruțaş.
5 Nu e lung, a răspuns căruțaşul.

6 Mă iei şi pe mine?
7 Te iau, a răspuns căruțaşul.
Şi, pe seară, cărturarul a mai îndrăznit să întrebe:
8 Ziceai că nu-i lung drumul pînă la Turda.
9 Păi, de acolo de unde te-am luat nu era lung;
10 Numai că noi am m ers invers.
Lung e drumul pîn-la Turda, întreb eu
Şi-l rog să-mi spună în ce direcție e Turda,
Că prea mergem invers, şi, uite,
Şi caii întorc capul şi întreabă:
— Lung e drumul pînă la Turda?
Şi, din cinci în cinci ani, amînăm Turdt
Fir-ar al dracului de drum
Că e mai lung ca moartea.
Hai, spuneți-ne unde e Turda?
Vă rog frumos, spuneți-ner
Unde e Turda şi cînd ajungem — spuneți-ne!

Nu cred nimic şi nu iubesc nimica? Dar folosesc şi rude şi amici Ca, de ia ei în jos, să crească frica Şi să ne credem toți şi slabi şi mici, Nu mult mai impozanți decît furnica.
Dulăii mediocri stau de pază;]i muşcă veninos din cînd în cînd 5i rănile unde-au muşcat turbează Şi cicatrici se-aud în somn plîngînd Şi fiecare mamă este trează.
în numele a ce şi pentru cine
Această scurtă viață ce-o avem
Şi care /integral ne aparține
S-o dăm nefericitului blestem
Că ei nu pot nici să gîndească bine?
Aveam o țară şi avem o țară Şi, contra proştilor, o vom avea Şi Dumnezeu să dea ca ea să moară De-i va răbda de-acum încolo-n ea Pe cei cu suflet şi cu trup de fiară.
Pămîntul, tot, în veşnică schimbare Prin casa noastră trece spre zenit, Sîntern datori să facem fiecare Să înflorească tot ce-i de-nflorit. Că noi sîntem puterea cea mai mare.
în numele a ce, lăsăm minciuna Să urle-n buzunare şi în minți, Cînd datoria noastră este una: Să dăm la fii ce-avem de la părinți Un adevăr din veac, pe totdeauna *1*

28/29 ianuarie **1987**

301 **Lungul drum**
Lungul meu drum, nenorocitul meu drum
între poporul meu
şi ministerele poporului meu,
lungul meu drum între oameni şi reprezentanţi,
lungul meu drum
între medicul mamoş şi medicul legist
trebuie să se sfîrşească. Sînt epuizat,
mă dau cu capul, pe rînd,
de fiecare perete
şi fiecare perete are altă opinie,
fug de la ministerul construcţiilor de maşini,
în oraşul Piteşti,
ei, cei de la minister, consideră că
eu alerg să dau vestea poporului meu,
poporului meu din Piteşti,
poporul meu din Piteşti nici să n-audă
de aşa ceva,
el consideră că
alerg să duc vestea la minister.
ministrul-e plecat la.guvern,
ministrul secretar de stat e plecat la Piteşti.
adjuncţii sînt la municipiu, au comandament,
a doua zi, vorbesc cti ministrul.
pe care-l întâlnesc întîmplâtor.
în cea mai importanta clădire oficiala,
ministerul consideră că
alerg la Piteşti.
alerg la minister,
totul e inutil,
din perete-n perete, alerg
iară nici un rezultat.
şi acest caz nu e decît un caz;

Nu mai amestecați ideologia cu vacile; Copiii vor lapte fără caracter de clasă Țăranii vor pămînt fără învățămînt politic Iar muncitorii vor să muncească Şi să trăiască.
Asta e: Pe cuvîntul meu de onoare că asta e,
Celelalte sînt probleme inventate,
Ca să nu le observăm pe cele reale.
Şi întrebarea shakespereană, de-a dreptul shakespereană
— Lung e drumul pîn-la Turda, bade, bădişorule?
Omule, hai, spune-ne
Că înnebunim şi, pînă la urmă. ne dăm jos din căruță
Şi, cu petrolul nostru, cu lacrimile noastre,
Cu noroiul de pe bocancii noştri
Facem o altă Turda şi rămînem în ea, ,
Pe cuvîntul meu de onoare, ți-o spun,
Mi-e dor de Turda.
Dar, spune-ne, cît mai este,
Cît o fi de departe,
Chiar dacă am luat-o invers,
Pămîntul e rotund şi tot ajungem;
Dar spune-ne adevărul
Unde este
Şi cît mai este
Pînă ia Turda,
Bade,
Bade dragă?
1983

Lias..

dintre sudoar-e şi năduşeală,
cu deznădejde mă întorc
mă-ntorc asupra foii de hîrtie,
singura mea casă,
şi zic:
nu veți umple prăpastia
cu circulare şi precizări,
cu false raportări şi false porunci,
nu veți avea cu cine culege porumbul,

va veni clipa cumplită
cînd. nici măcar un om
care să mintă c-ați cules porumbul
nu veți găsi la poşta din comună,
şi nici măcar un muncitor
nu va veni la lucru,
să fie-o urmă în. zăpadă,
atenție, ministere,
fii bun, poporul meu, ştiu,
ca să ai, trebuie să faci,
ca să faci, trebuie săi al,
e ca un schimb de prizonieri,
aproape irealizabil.
E lung şi dătător de nebunie
acest drum,
e lung, şi-n piatra fiecărui kilometru
cîte-o cenuşăreasă îşi dă foc
să aibă cenuşă, " ^
cenuşă, să-şi însemne drumul,
dar dramul este lung şi
pe el dacă te duci
parcă te-ntorci,
călătorie între doi pereți
ce nu mai vor să facă parte
din aceeaşi casă,
ministerele unui popor
şi acel popor.

ministerele sînt mai multe
şi poporul meu nu e numai la Piteşti.
încerc de 10 ani să fac, şi eu,
pace în țară, să fie linişte,
să fie muncă şi dreptate,
pe lungul drum dintre

făcătorii culturii şi administratorii culturii
mi-am pierdut tinereţea.
N-am reuşit să-i conving că ei îşi sînt.
unii altora, necesari. Şi azi se înjură,
ş: azi se bîrfesc, şi azi
ideologi turmentaţi de dezacorduri gramaticale
dau sfaturi în şedinţe
oamenilor de cultură turmentaţi
de dezacorduri existenţiale.
Dar în acele şedinţe nu sînt nici ideologii, nici oamenii de cultură. Peste capetele celor prezenţi pluteşte ca un narcotic ratat o ceaţă de surogat ordinar.
în schimb, am încercat o evadare spre lumea cea mare, am părăsit această zădărnicie şi iată dau de una şi mai adîncă.
Cu deznădejde mă întorc de pe lungul drum dintre ministere şi popor, dintre şampanie şi aguridă, dintre cabinete şi barăci,

Scrisoare prietenului meu înflorit

Dar, vai. sîntem constructori de ruine. Noi facem lotul pentru sfărîmare Şi tu tot asta faci cînd eşti mai mare, Prietene, ce milă mi-e de tine!
Cum reuşim nimic să nu se prindă? Cum face brazda noastră de refuză Sămînţa sănătoasă şi lehuză? Prietene, priveşte-te-n oglindă;!
Afară din biroul tău e lume, ^ O lume-nnebunită de probleme, O lume care de război se teme, Ce nu produce astăzi decît glume.
Prietene, ce milă,mi se face
Să ştiu că te transformi pe zi ce trece
în birocratul elegant şi rece.
Tu, ce-ţi purtai durerile în pace."
Am fost alături, umăr lingă umăr. Şi-i detestam pe cei ce vorbe taie. Acum tu eşti ca ei, să ştii c-aşa e, Tu. fiul bun ai celor fără număr.
Nu te acuz de criza mondiala
Şi nici măcar de-a ţării noastre criză,[1]

Neî ncredere, viscol şi alcoolism! Personaje hidoase, bărbaţi şi femei, apar din amîndoi pereţii, apar şi îşi surîd, dar se detestă.
Eu, care-am fost şi-acolo şi aici,
vă spun: atenţie,
atenţie la casa noastră,
să nu se prăbuşească.
pe lungul dram, prea lungul drum,
pe drumul dintre zidurile ei.
1983

Nu fi ca şi acei de dinainte," Gînteşte-te cum îi priveam cu toţii, Tu, lujer blind al asprelor emoţii, Tovarăş, om, prieten şi părinte.
Nu simţi că laşitatea te doboară? Nu simţi că tu justifici o eroare?
Pustiul presei noastre nu te doare? Nu simţi ruşinea mare către ţară?
Eu însumi cad nu rareori din mine Şi mă cobor la uzul tuturora Si dependenţa zilnică mi-e hora Ce-n laşităţi şi compromis mă ţine.
Dar nu mai pot, mă lasă rece rangul Şi mă scîrbeşte delăsarea toată, Noi sîntem fiii traşilor pe roată? Noi, cei fricoşi, continuăm pe laneu?
Nişte cîrpaci cu degetele boante, Nişte nenorociţi cu zgîrci în şale,
Pensionari ai lenei sociale Şi scribi ai barbariei arogante.
Prietene, ai grijă, ţine seamă. Prietene, eu însumi în oglindă, îţi văd comoditatea suferindă, Aminte îţi aduc de sfînta mamă.
Acceptă-mă în glumă ca pe-un claun Să-ţi dau rîzînd cu tifla la ursită,
Cum poţi să fii o creangă înflorită Şi să ajungi un biet picior de scaun?

307

306

Te-acuz că ai urechea mai închisă Şi vorba ta cu harul ei înşeală.
Nu-i bine, dragul meu, deloc nu-i bine, Cu lacrimi scriu zadarnică scrisoare, Probabil tot ce-ţi spun nu te mai doare, Dar mie cel mai milă mi-e de tine.
Ţi-o spun măcar în glumă, ca un claun Cum poţi răbda, la tine în ursită, Să pleci de-acasă creangă înflorită Şi să ajungi acum picior de scaun?
Te afli-ntr-o odaie ce stîlceşte, Predecesorii tăi au fost probabil Şi ei clndva bărbaţi cu gînd cantabil, Dar au uitat să fie româneşte.

Ceva acolo-n camera aceea, De oriunde-ai veni, din orice parte; Te predispune la o lentă moarte Şi stinge-n conştiința ta scînteia.
Prietene, ai grijă tu de toate, Minciunile, ce oameni să le creadă? Cînd un popor întreg stă azi la coadă Şi-n brazdă stau recolte îngropate?
Ceva e strîmb, ceva ne-nfeudează, Ceva ne trage-n jos şi ne deprimă, A nu vedea tot răul e o crimă, Prietene, păstrează-ți -mintea trează!

309 Crucifix

Delictul grav de-a crede^n tara ta îl pedepsesc rîzînd cosmopoliții, Cu căptuşeli de fals şi mucava Pereții bunăstării tencuiți-i!
Am să mă duc de tot sub altă stea Şi fără om şi fără de ambiții Şi-am să te las harem de temenea, Sa linguşeşti Ivanii, Johnii. Fritzii.
Mai toți trăim perfida viață dublă, în dragoste şi-n pactul social, Dar mai ales eu simt venind mortal Trădarea-n formă de strigoaică suplă.
Pe cruce un Cristos universal. Trist răstignit între dolar şi rublă.
1975

308
Balul aparenţelor

E-atît de straniu totul
în această viață normală
De îndată ce ajungi să te gîndeşti la ea.
Ordinea această *e o* supremă dezordine
E-atît de straniu totul
Şi noi între aceste lucruri stranii
Vinovați de-a fi crezut
Că totul e normal
Că viața e un vals al vitrinelor Dar vai, ce eroare Cu cît cunoaştem mai mult Cu atît înțelegem mai puțin. Patinăm pe aparențe
Aparența este eroarea noastră fundamentala Chiar şi-acum. părînd a înțelege, greşim Nu-ntelegem nimic, în numele verbului Şi-al tuturor conjugărilor sale Cei ce se considerau subiect Vor fi diferiți complementului Si ce simplu părea totul. Şi, deodată, o veste proastă Anihilată de o veste rea. Incendiată de-o veste groaznică. Aerul devine; insuportabil Aerul cade între planete Şi zilnic se vînd bilete Pentru popularul bal al aparențelor Şi cu cît cunoaştem mai mult Cu atît înțelegem mai puțin Şi, vai, ce normal părea toiul,
1879

Am văzut frigul

Un junghi stelar căzuse să mă taie Şi-un altul, pămîntesc, mă şi tăiase, Cînd am intrat pe uşa scundei case Şi am văzut tot frigul din odaie.
Da, l-am văzut, făptură animală Care sugea argintul din oglindă, Şi-a năvălit din clanță să mă prindă Şi a fugit în colț, ca o greşală.
E cald acum, în jurul sobei sfinte, Dar frigul s-a ascuns în obiecte Şi un dulap atîta de abject e Incît mă face să-i şi spun cuvinte.
în rece şi în cald trăiesc ambiguu, Dar ştiu precis că mă pîndeşte frigul.
23/29 ianuarie 1988, Breaza

311

310

Credinţă şi arta

La Suceviţa, în diminutivul Sucevei, ce se îndulceşte-n artă, Mi-e drag să regăsesc întreg motivul Din care oameni şi artişti se iartă.
Noi credem unii-n alții la puterea La care crede firea care crede, Şi forța ni-i aici, nu nicăierea, în artă şi-n altare, nu-n monede.
Sînt nişte maici în jurul turlei sfinte, Şi-n jurul Operei de Artă Pură, Păzeşte-le şi ține-le, Părinte, La cîte văd şi simt şi ştiu şi-ndură.
Ca la o limpede răscruce-a soartei, aflăm aici ce adevăr ia ființă: credința creşte prin puterea artei, iar Arta izvorăşte din Credință..
30 august 1988, Suceviţa

Clopotul ca alternativă

De pe o şosea
care iese din Cirnpulung Moldovenesc
rnă uit peste vale
şi mi se pare
ca se luminează de toamnă
către Sucevjța
şi că de-atita emoție
clopotarii vor trage clopotele
dar nu se vor auzi dangăte.
ci hohotele de plin s
ale mamelor neamului
ca o alternativa

totuşi optimistă
la tăcerea sceptică
a localnicilor.
23 augus* 12c3

De ce?

De ce să vorbeşti dumneata. în numele poporului. Cînd poporul e aici Şi poate el însuşi să vorbească Despre problemele pe care Abia şi le mai aminteşte De-atîta revoltă Prin reprezentanţi?

22/23 martie 1987

Produse subculturale

Spectacole penibile apar,
Paleolitice în fond şi formă,
De nu mai ştii aceştia toţi ce vor, niă
Vor poza la TV sau la ziar.
Folkiştii răspopiţi şi proaspăt raşi Fac play back din chitară şi din gură,
Cînd ţipă-n fata lor o stîrpitură „Nea Fane, nea Vasile, ce mai faşi?"
Dar benzile rulante trec mereu Şi-aruncă-n scenă tinere lichele Ce-nvaţă gura-n vorbe mari să-şi spele Pentru-mpuşcarea chiar şi-a unui leu.
Şi, vai. acest neruşinat marasm, Această joasă muzică uşoară Ea se va scoate la gunoi afară Cu-acelaşi prefăcut entuziasm.
3/4 ianuarie 1987

Duminica libera

M-am trezit tîrziu
în această duminică
Pe care n-am avut-o
Niciodată.
Mie mi-a lipsit duminica.
Eu am fost mereu ocupat,
Acum e duminică

Şi mi-e rău.
Duminică fără orizont,
Duminică liberă,
Mă găseşti
BoJnav şi obosit,
între bîrfe şi zvonuri.
Si anchete,
Ca o vietate de apă
Abia mai respirînd pe țărmul uscat,"
Tu,L întîia mea duminică liberă
După o săptărnînă
Care a durat 42 de ani,
Şi singurul telefon
Care îmi mai răspunde
E robotul,
Care m-anuntă ora exactă.

Cea mai lungă noapte

Cite-p lumină pîlpîie pe neam şi dă un alt hai ou de înviere, pe urmă,
noaptea înapoi o cere şi devenim din nou, precum eram.
Clevetitori cu toții arn ajuns, nu-i nici o taină care să ne doară, birf im
cu o plăcere legendară orice, dela-ntrebare la răspuns.
Lumina, care-a fost, a şi murit, o alta se va naşte dintr-o dată, o vom
scuipa cu furie netoată, ii vom păta sorocul desluşit,
şi-abia atunci cînd n-o să se mai poată vom cere-o nopții- care ne-a strivit.
25 îsbrusns 138S

Tirgul pustiului

La tîrgul acesta, cum pot să-ți explic, Mizeria lumii dă zilnic în spic Şi nu
se mai vinde aproape nimic Şi prețul e mare şi omul e mie.
Abia mai apare pe-aici cîte-un cal Trăgînd o căruță încet către deal
Acesta.e marele tîrg comunal Iar grîul e-aici obiect de scandal; \
Mai vin de la sud, gogoşari timpurii; Cu prioritate la benzinării, în
strâmbe maşini ce învață-a pluti; Dar cine în tîrg pune punctul pe i.
Cum. prețul total este zilnic mai mic Tot zilnic fee vinde aproape nimic,
Doar cîte-o gogoaşă şi lozuri în plic Şi oamenii nici nu mai fac, din ce zic.

Aici daca moartea s-ar vinde în flori Atît de absentă ar fi deseori, încît am ajunge din cumpărători, în tîrgul pustiului, nemuritori.
6 august 1985, Săliştea Sibiului

Concediu prenatal

Sînt crime, obsesii, iubiri, pretutindeni, e-o stare ciudată în fiece zi, copiii se nise, ca şi cînd ar muri, din naştere mînjii la coaste au pinteni.
Aşa n-a mai fost pe pămînt niciodată, în viața reală găseşti tragedii mai mari ca în teatre şi astfel vor fi mai mare e plata ca orice răsplată.
Ceva nu mai merge şi nu e scăpare, oglinda-i mai strimtă ca faptul răsfrînt, actorii, mai morți decît oamenii sînt, şi-n teatre şi-n viață grămadă se moare.
E -o stare de rană în fiece floare,
e-o stare de Shakespeare pe-ntregul pămînt.

1988

claxonind metropolitan, cu cabine ca nişte borduri intercontinentale, pe la toate vămile, ies camioanele din România.
3 septembrie 1985. Sâiiştea Sibiului \

Ies camioanele
Ziua şi noaptea,
oră de oră,
cu toată viteza, <
cu toată nemernicia,
ca într-o pedeapsă,
ca într-o despărțire
care ne ignoră,
ies camioanele din România: >

Tiruri imense;
maşini impecabile;
vehicole lungi,
vopsite cu bun gust
şi cu violență burgheză,
ies camioanele,
pleacă bucatele
din îndelunga neamului nostru asceză:
X
Purtătoare de proteine;
purtătoare de trufandale;
se duc de unde au venit,
se duc afară,
obținem valută
la prețurile pe care
ni le oferă piața
pentru industria alimentară,
24 de ore din 24, zi de zi,
purtînd firme străine, cu toată obrăznicia,

325 Copacii

Nici chiar mestecenii
nu.au o semnificație politică,
aici,
în nordul
misterului etnic,
unde se aud
cel mai de aproape
stejarii lui Ştefan cel Mare
luptînd pentru identitate
în pădurea cirilică.
5 septembrie **1989,** Cirlibaba

Revelaţie

Bătrînul paznic de la schit Păzeşte schitul zi şi noapte. Din munți culege mure coapte, Nevasta lui s-a-mbolnăvit. Dar el, printr-un ceaun cu lapte, Ne-arată cît e de strivit.

Şi schitul s-a pârăginit Că astăzi oamenii vor fapte,, Călugării, uitînd să rabde, S-au dus de unde au venit, Numai un paznic, zi şi noapte,
Rămîne neclintit la schit.
Şi mai culege mure coapte
Şi intră zi de zi în mit,
Mai dă cîte-un ceaun cu lapte
Vreunui oaspe rătăcit
Şi-n sfînta zi, cu cifra şapte,
îl vede pe Isus pe schit.
20 august 1989, Taranca

Sonet voiculescian

Din cînd în cînd mai vine primăvara, ca să-ți mai dea din ce-i al tău şi te găseşte singur la Buzău, gîndindu-te unde-o să-ajungă țara.
Deasupra ta, cei mari împart noroc, în jurul tău, cei mici abia îngaimă, iar, dedesubt, e foame şi e spaimă, iar, dedesubt, concertele de rock.
Şi, totuşi, va mai fi cîte ceva, aici pe unde poşta întîrzie şi trec pungaşi prin patria pustie de parcă ar avea ce mai fura.
Un neam întreg e mort în matca sa; trăind, în România, cu chirie.
22 aprilie 1988

Adevăratul motiv

Nevinovată e această lume De tot ce fac prea vinovații ei Şi în realitate şi-n idei Ca s-o simplifice şi s-o consume.
Dar vinovată -e nevinovata Cînd ne permite tuturor minciuni Şi ia puterea oamenilor buni Şi parastasul ei e-aproape gata.
Nu că e greu ne plîngem, zi de zi, Ci că nu ştim ce fel de greutate în fiecare zi vom duce-n spate, Din ce în ce mai trişti şi mai pustii.
La noi în răni ce vînt de ocnă bate De nu putem țipa şi nici vorbi?
9 martie 1988

Există o logică;
există un defect al fantasticului
care se numeşte logică.
De ea ne e scîrbă

ori de cîte ori sîntem îndrăgostiți
şi pe ea o căutăm,
ori de cîte ori sîntem decepționați.
Logica este defectul
cel mai răspîndit
al vieții noastre
de visători speriați.
Se moare de logică mai mult decît se moare de inimă.
Roman, 29/30 ianuarie 1985

329

Logica

Mi-a năzărit în vis
o biblioteca a marilor absențe.
un muzeu al dogoritoarelor căderi
de pe soclu.
O discotecă plină de tăceri.
Long play.
Un război desfăşurat
numai prin lipirea
de proclamații de pace.
Un praznic la care vin
sifoane reci
să curgă secetă.
O adormire atîrnată ca un cereel
de urechea surdo^mutului
care halucinează.
Atîtea altele, posibile.
Atîtea încă negîndite,
dar întîmplate.
Şi totuşi există o logică banala
mai rezistentă decît
toate cărțile de filozofie.
Ceea ce se întîmplă,
se întîmplă.
Ceea ce nu se întîmplă,
nu se întîmplă.

O logică de doi bani.
O logică de două fise
împotriva tuturor viselor noastre
ieşite din comun
şi în perfectă completare
cu păsatul ordinar
pe care-l mănîncă deținutul politic.

331 **Jos, în beci**
Aceste lanțuri vor rugini,
zalele se vor rostogoli zuruind pe trepte,
picioarele condamnaților vor fi libere,
gleznele lor.se vor întoarce, iarăşi,
în iarba din care-au plecat,
în rouă de care pielea are nevoie,
condamnații deshidratați ai continentului
aşteaptă rouă să se mai potolească,
să se mai poată odihni şi ei,
aşteaptă înecul, aşteaptă mările
să vină să umple seceta,
să vină să sugrume temnicerii,
să vină să ude lanțurile
şi lanțurile să ruginească «
şi să se rupă, şi să se frîngă,
şi să se-audă zalele zuruind.
pe treptele de piatră uscată,
pînă-n fundul pămîntului.
Aceste lanțuri vor rugini,
dar cine va mai exista atunci?
Nici o servitoare măcar
nu va mai fi vie
să coboare în temniță
şi să strîngă rugina şi pilitura de za,
nimeni, nimeni, nimeni.

330
Bulevard

Am văzut cîini rătăciți prin oraşe; M-am întrebat ce a fost. ce va fi Dacă se aud numai zvonuri trufaşe Şi se vînd lanțuri în tutungerii.
Plutesc peste tot uniforme albastre, Să-nsemne asta că timpu-i străin?
Sau suspiciunea din, mințile noastre Astăzi ne-apasă ca un destin?
Am văzut cîini, alergînd după-un cîine, Am văzut lupi mult mai blînzi pe zăpezi, Am văzut oameni la cozi la pîine; Dar cînd e criză cîte nu vezi.
Vremea nu-i rea, cît ne e suferindă, Tot ce se-ntîmplă ajunge prăpăd.
Vai, m-am văzut într-o zi în oglindă, Şi n-am ştiut cine-i omul pe care-l văd.
Am văzut cîini şi am văzut cîte cele, Nici nu mai ştiu ce mai e, ce va fi, Dacă eu am rugină pe piele Şi se vînd lanțuri în tutungerii.
\
1985

... Nu ştiu condamnații, din ermetica puşcărie,
că temnicerii lor s-au înecat demult
şi că pe ei, aici,
nu-i mai păzeşte lanțul,
ci ecoul
nenorocit al vocii lor cînd cere:
apă.
198-3

Fonetica

Un paradis de semne ce-abia se desluşesc Şi unul dintre ele e, poate omenesc, Va apărea din peşteri ceva ce n-a mai fost, Un mucigai-ființă ieşind din adăpost.
Va creşte fînu-n botul de cal care-l păscu, în graiul „da" o țară şi alta-n graiul „nu". Vor creşte multe aripi şopîrlei ce muri Şi-apoi păduri de bice în foste colonii.
în seifuri,.pretutindeni va mirosi a grîu, Va fi anestezie şi-apoi va fi desfrîu Şi-ncet-încet din toate care au fost şi sînt O să sc-aleagă praful (extractul de pămînt).
Un tăietor trăi-va în fiece copac
Şi-o sa se-nch€ie lumea c-un fel de miachiznac.
1982

334

Accent de realitate

Parcă mi-ar creşte din genunchi copite Şi-n cap urechi imense de măgar Cînd simt cum mă miroase tutelar Mizeria drapelelor mințite.
De pe pămînt îmi vine să şi sar, Din fuga lui, ce alt destin promite? Dar mă subjuga zilnice ispite Şi dau din mîini nepăsător şi rar. .
înot pe-aceste lacrimi şi nămoluri Şi geamul dinspre cer ne e zdrobit, Mizeria umană s-a-mplinit In fel de fel de scene şi de roluri.
Mal coborîți, ideologi; din mit Către jurații voştri din subsoluri î
1978

Nu există-n lume minister Țebei să-i confişte, tricolor, Ministerul cel mai minister E acest popor.
Să păstrăm ce este de păstrat! Ce-i purtarea asta de orfani? Mii de ani în noi s-au adunat Pentru mii de ani.
1981

337

336

Doina

Mult albastru fabricăm noi azi Şi albastrul e şi-un fel de preț, Dar albastrul fără de sfîrşit E la Voroneț.
Gum martirii-n Alba au trăit; Poți să mergi să-i vezi şi să-i admiri, Dar un monument paraginii Au cei Trei Martiri.
Putna-i viața marelui Ştefan, Dar e şi la noi la toți în gînd, Puneți, s-o refaceți, ban pe ban Clopotul chemînd.
De-ar veni Bălcescu la Izlaz, Pe-acel loc viran fără stăpîn, Cred c-ar prefera să fie, azi, Turc, *şi* nu român.
Mînăstiri, cetăți, şi munți, şi şcoli, Părăsite, se termină lent, Țara noastră însăşi pe pămînt E un monument.

N-am nici un vers să-mi poată aminti cum am trecut prin iad, cu voi în spate? ca să vă cruț sandalele curate şi tălpile de proşti trandafirii. Cred c-am uitat senzația de zaț pe care mi-ați lăsat-o în spinare cînd v-am purtat peste furtuna mare şi voi purtarea mea o comentați.

Păcat că s-a sfîrşit fără noroc întreaga călărire deşelată pe care mi-ați adus-o ca răsplată că am sărit şi că v-am scos din foc.
Voi sînteți nişte nimeni care vin; cu melcii, în momentele cînd plouă; din devastatul, tristul Parcul Zoo, să ne distrugă rasă şi destin.
Aşa de silă mi-e, că simt invers,
o bucurie care mă inundă
şi, vai, în toată scîrba mea afundă,
nu v-am putut păstra nici într-un vers;
16/17 decembrie 1987

339 **Parcu! ZOQ**

Reguli de circulația

La stingă nu e voie; la dreapta nu e voie, înainte nu e voie, înapoi nu e voie, în sus nu e voie, îri jos nu e voie, n-aveți decît să blestemați ziua în care v-ați născut. Dar nici asta nu e voie.
21 august 1988, Blidari

341 Cenzura

În fierăria care oase bate;
în fierăria ce ne ia pe toți;
Nici un cuvînt pe gură să nu scoți,
Cuvintele devin realitate.
De-aici încep şi căile ferate, De-aici încep şi morții de pe roți, Aici şi-ncarcă pipa marii hoți, Aici sînt scrum şi sînt cenuşă, toate
Eu nu te rog decît să taei, băiete, Lipeşte-te de foc şi stai ascuns, Aici prin mari înconvoieri încete Se face carul celui nepătruns.
Ingroapă-te cu fața în perete," Zidit între-ntrebare şi răspuns:

Turnul

Cei mai buni zidari
i-au închis
pe cei mai buni proiectanți
în turnul proaspăt construit
Ceilalți proiectanți au proiectat alt turn peste cel existent.
Şi, astfel,
au fost închişi în al doilea turn
cei mai buni zidari.

Acum, nu mai e de făcut
decît al treilea turn
care să le includă
pe celelalte două,
sa.se termine lucrarea
şi să ne putem ocupa în voie
de celelalte lucrări frumoase
care ne-au mai rămas de făcut;
23 mhe 1986

343 In munţii Vroncei

Acum, în munții Vrancei, zăpada este mare Şi casele cuprinse de-un violet amurg, Piraie fără moarte dinspre Vrîncioaia curg. Din parapeții pietrei, tociți de frămîntare.

Păşuni, aproape aspre, de bot de miel se taie. La cerurile sterpe din case suie fum, Vai, trei ciobani, pe-aicea, aveau destin şi drum, Pe cînd, de-o mare grijă, a-nebunit o oaie.

Fintîni urit vopsite stau graba s-o exprime, Şi au capot de plastic frumoasele țărăncî, La gît au sonerie şi mieii, nu tălăngi. Să-nsămînțăm în oameni o nouă frăgezime.

Acolo unde oaia cu minte genială Ciobanului prea singur, în taină, i-a vorbit, Să nu cumva să pierdem supremul drept la mit. A stiliza poporul e-o tragică greşeală.

Pe pomi s-a dat chimie, zăpada-i stacojie, Atîtea seve bune se-ntorc din drum şi pier. O inutilă jertfă se-nalță pîn-la cer. Ce rost ar fi în asta mai nimenea nu ştie.

Curte interioară

Nu se mai vede nimic în afară; Tot ce se-ntîmplă e ultima oară, Toate ferestrele-n această țară Dau spre o curte interioară.

Se desființară relații externe, Viața întreagă numai infern e, Nimeni nimic nu mai poate discerne, Oamenii dorm toți cu fețele-n perne.

Pe coridorul lung ca o moarte, Care te minte că duce departe, Tocmai în capăt sînt geamuri sparte; Unde te duci, fiu al fugii deşarte?

Toate ferestrele au fost zidite Spre-a evita orice fel de ispite, Pe nedorite, pe negîndite, Zidul etern înapoi le trimite.

Toate ferestrele-n această țară Dau spre o curte interioară, Nu mai există nici un afară, Pasărea-n gratii zboară cînd zboară;

l ianuarie 1988

Mica metamorfoză

lntr-un sat de munte, într-u seară, Arn mîncaț ficat de căprioară, La-nceput nici n-am ştiut ce e, Nici apoi n-am întrebat de ce.

Doar atît-a fost, că intr-o seară Am mîncaț i icat de căprioară Şv-am avut senzația că-n munți Tragedia redeşteaptă nunți.

încă nu muriseră de tot,
Ochii ei şi dulcele ei bot,
Şi că mai plîngea prin ploaia mare
A rugină şi-a înduplecare.
Căprioara Iară, cit- i icat
înainte rni-a îngenuncheat
Şi a doua zi de dimineață,
O simțeam în oase ca pe-o viață.

Cîinii dintr-o dată ni-au lătrat Ca pe-un straniu, neştiut vînat. Şi-am privit cu spaime nenumite Cum striveam păşunea sub copite Şi spre vînătorul adormit Vai, în loc să urlu, am mugit.

23 august 1938, Parv»

Nu sate sau județe sau ministere critic; Depling mercantilismul ajuns motiv suprem; De agonia tristă a neamului mă tem, Cit e-mpuşcat iri verbe ciobanul mioritic:

Acum. în munții Vrancei, zăpada este mare Si fînu-i mic şi piere de unde nu e strîns, Dm zarea de legendă aud concretul plîns
Al Mioriței, rare ne cerc- de mincare.

1979

Cu voi »

Eu nu trăiesc pentru elite; "-Eu astăzi nici nu mai şînt eu, Ca un copac cu crengi rănite Trăiesc pentru poporul meu.

Le fie pururea ruşine Acelora ce părăsesc De dragul de-a le fi lor bine Calvarul nostru omenesc

Ți-e frig la masă şi în casă; Ți-e greu, cum greu ni-i tuturor. Dar speri în țara ta acasă Că o să fie mai uşor.

Dar nu te-nscrie la elite Şi-n mizevabile mafii, Mai bine trupul ți-l trimite Pămîntului din care vii.

Eu nu mă spăl decît cu plînsu-mi Eu vă privesc cu ochii goi, Eu nu mai sînt acum eu însumi Ci sînt cuvântul dintre voi.

1985

34Q

Portret de actor

tn fiecare tren de noapte, în fiecare tren de zi. f n avioane şi-n vapoare cu poza celor doi copii, Cu o sacoşă delicată, cu cărți, cu vin şi cu piftii, De-a lungul drumurilor țării, pe el mereu îl veți găsi. E cunoscut pe la ghişee, perpetuu colonist kaki, Cu mutra lui interesantă, e-un fel de Salvador Dali. Actorul ce aleargă veşnic, mai bine omului spre-a-i fi, Cu gîtul rană, totdeauna înveşmîntat în alifii. La teatru, ce se cere — joacă, la noi recită ce-ar voi. îmbătrîneşte-n fața noastră, repovestind poveşti hazlii, Despre o mie de cenacluri şi despre-o mie de prostii, Mai picoteşte pe la mese, că nu se poate odihni.

Dar. fără el, întreaga viață, ar fi mai grea, ar fi mai gri;. Bătrînul nostru lup de mare, al unei mări ce va muri. îngrijorat de toată lumea, de ce va fi, ce nu va fi, Apare brusc din întuneric pe scena plină de copii. Şi îi învață să se poarte şi-apoi ne spune poezii, Doinaş, Nichita, Evtuşenko.şi pleacă-apoi în zori de zi, Că mîine are repetiții, vizionări şi erezii, Dar el nu face compromisuri, cît timp se află printre vii. Miroase-a C.F.R. şi-a ceață şi poartă pantaloni de schi, La judo e centură neagră şi-atît de tînăr e, deşi îi doare fiecare veste că teatrul se va puşti Şi rolul lui acesta este: a fi, a fi, a fi, a fi.

.- , 3 martie 198i. Iaşi. lui MihaU Sîan, la Cenaclui

Coboară Oltul printre munți şi-ndeamnă şi lacrima din ochi să cadă-n văi. Miroase-n curți şi-n pomi a foc de toamnă. De la păşuni vin cai cu zurgălăi.

Finale ierbi resimt puterea coasei. Luminile amurgului sînt reci. în căruciorul de copii al casei un om aduce de la cîmp dovleci.

Şi totuşi despre toamnă numai bine, de prin livezi o vom fura cu jind, să auzim de peste tot cum vine lumina în ureche clinchetind.

Mai e o mare taină nepătrunsă, cît de convinşi că ştim destul am fi,
raportul intim dintre cer şi frunză ce niciodată nu-l vom desluşi.
17 septembrie 1S89 Bucureşti-CttCiulata

349

Mai e o taină nepătrunsâ
Lumina clincheteşte^n buizunare; tăindu-se în ochii dilatați, e toamnă
cîrid de obicei se moare în fiece legenda din Carpați. v
Sînt sori fecunzi în fiecare aşa precum atîtea încă pier, țîțînile pădurii
sîngerează la fiece deschidere spre cer.
Acum se cîntă doina cel mai bine; pe fiecare luminiş sau deal, şi fiecare
om primeşte-n sine combustie şi chef de ideal.
E-6 plîngere-n surdină, sus în ațele; de care jos nici sinchiseală nu-i,
bătrîni frumoşi pe margini de şosele cu linişte în gesturi, vînd gutui.
E peste tot atîta poezie, încît ți-ar trebui în viață doar viteza şi puterea
de-a transcrie neliniştitul lumii furnicar.

351 **Drumul Putnei**
Fiecare neam îşi are pîn-la urmă drumul lui,
neamul nostru are drumul care lui i se cuvine;
nici un drum ca drumul Putnei pentru neamul nostru nu-i,
pe-acest drum învață neamul să se-ntoarcă înspre sine.
Dacă mii şi mii de drumuri ai t>ătut în viața ta,, mai rămîne drumul
Putnei, de-ai pleca oriîncotrova, vezi că-n Sfînta Mănăstire te aşteaptă
cineva care se numeşte Ştefan şi e Domn peste Moldova.
Dacă totuşi drumul Putnei l-ai făcut de multe ori,
nu primi intrarea-ntrînsul ca pe-o vină repetată,
poți, pe drumul sfînt al Putnei, să te naşti şi poți să mori,
ori de cîte ori l-ai face, să-l mai faci încă o dată.
N-are nici asemănare şi nici altul după el, l-au sculptat din sine înseşi
suferința şi lumina, dacă se transformă-n clopot fiecare clopoțel şi-un
altar întreg e cerul peste toată Bucovina.
Drumul Putnei nu e unul ci e orişicare drum,
scris de oi şi scris de oameni, scris de stele şi de îngeri,
şi sfințit de poezia Eminescului postum,
drumul Putnei este drumul învierii din înfrîngeri.

o

Nimeni, nimic

Nici o-.revelație, numai ştiri,
nici o metafizica, numai lemne de la
Combustibilul şi din
pădurile cărora nu le rămîne
decît metafizica.
Nimic, nimic, numai decontul,
mereu eşti dator,
niciodată nu ti-e nimeni dator,
toți sîntem datori,
nimeni nu ne e dator
şi-atunci
cui îi simem toți datori?
Nici o tresărire, numai zguduiri,
nici o bucurie, numai poziția de drepți,
se învîrteşte gîtul
de-atîta cravată,
ninge milităfeşte,
burnițează kaki.
Nimic, nimic, toate telefoanele
suna ocupat
deşi nimeni
nu mâi" vorbeşte cu nimeni.
7/8 **decembrie** 1987

Sîngerează-n hărți Moldova pentru jumătatea ei, sîngerează Bucovina pentru sora ei furată, sîngerează drumul Putnei condamnat în anii grei dintre ziduri de-nchisoare să nu iasă niciodată.
Noi. mereu, pe drumul Putnei în lumina lui de rai, cunoscînd cuminecarea doar atunci cînd se cuvine, păstrători de obiceiuri şi apărători de grai, drumul Putnei trage-n, sine toate căile vecine.
Sar izvoarele din stîncă într-un i el vindecător, iarba creşte pe coline în cadența latinească, zimbrul tragic al Moldovei se ridică din popor către propria-i legendă începînd să tropotească.
Drum deschis în drumul Putnei fiecare pas pe loc, iar cînd nu se poate merge, de atîta rău şi jale, luminată trist de lună şi de-un veşnic nenoroc, Putna înțelege țara şi coboară ea pe cale.

Mănăstire de călugări ai credinței noastre vii, templul dragostei de țară zi de zi la el ne cheamă, cît vom fi în lumea asta vom cinsti şi vom iubi Putna care ne e rudă, după tată, după mamă.
Clopotele de la Putna bat ceva ce eu respir, dangătul îmi intră-n oase şi îmi face-atît de bine, firea mea se-nfiorează pîn-la ultimul ei fir, ca o limbă la un clopot să rămîn aici inii vine.

rumul Putnei este drumul dorului de frații duşi, aşi în moarte, duşi sub cheia nemiloaselor imperii, [oldovenii dintre Rîuri nu sînt turci şi nu sînt ruşi, apă cum arată legea Zilei Ultime a Verii.
iipă tragic-fericită pentru neamul românesc,
:-uşesc basarabenii o apropiere nouă,
)mâneşte scriu de astăzi, româneşte îşi vorbesc,
iua treizeci şi-umi august nouă sute optzeci şi nouă.
i era tot drumul Putnei lupta lor şi jertfa lor. era loialitate față de Ştefan cel Mare,;i permite orice moarte acest neam nemuritor, n popor care-nviază e poporul care moare.
eregrin pe drumul Putnei, mă întorc odată-n an, ă-mi măsor aici puterea de a crede-n ale noastre,)aniile, tu eşti umbra dinspre cer a lui Ştefan, e-amîndoi vă am în suflet, miluieşte-mă, Sihastre:
Ϊin din nou pe drumul Putnei ca să mă împărtăşesc,[1] i altarul de la Putna unde neamu-ntreg veghează, în să jur din nou credință în destinul românesc, ă ne ai în grijă, Doamne, că trecurăm de amiază.
arcă se-auzea şi Doina strecurîndu-se încet n structura mănăstirii şi-n.. clopotniță şi-n turle, ra strigătul de grijă, glasul marelui *poet,*-a barbarii să nu vină şi ca lupii să nu urle.

Lîngă zidul mănăstirii a-nflorit tîrziu un măr, l-au hrănit bătăi de clopot, l-au făcut să înflorească, omul care-a fost la Putna a trăit într-adevăr, soarta lui se înrudeşte cu ursita românească.

Pregăteşte-te, că, niiine, vei pleca spre Putna iar, cind istoria devine cea mai vie dintre arte, pregăteşte-te de Putna, ca de-o luptă la hotar, pregăteşte-te de viată, pregăteşte-te de moarte.
."ii august 1989/1 septembrie 198!?,

354

Să mă ții, părinte stareț, ca pe-un obiect normal, pînă cînd l Decembre mă va scoate din tăcere şi-am să-ncep să bat în clopot către Alba din Ardeal şi atunci să plec la Alba voie tuturor v-aş cere.
Că şi Alba-i drumul Putnei, drumul Putnei este tot. nu e drum în țara noastră către Putna să nu tindă, muribunzii, ce doar apă să ne mai pretindă pot, bat cu ochii drumul Putnei prin paloarea suferinda.
Drumul Putnei este drumul spovedaniei d£ n£âni, pruncul care-abia se naşte, cind din mamă se arată, a pornit-o către Putna, ca să fim precum eram, ca să dea dovadă vie că vom fi aşa odată.
Cele mai frumoase sate împrejurul Putnei sînL cele mai albastre ceruri către Putna se coboară, cei mai fără seamă oameni, cel mai roditor pămînt. cea mai tulburată cale, cea mai minunată țară.
Nu e drum ca drumul Putnei şi spre ea şi dinspre ea* şi e pace de se-aude cum lucrează-n zbor albina, vezi că-n mănăstirea Putnei te aşteaptă cineva, vezi că. împrejur, afară, este toată Bucovina.
Dacă nu mai ai putere decît numai pentr-un drum. clacă vezi că n-ai rezerve deeit să ajungi acasă, cum pe drumul către Putna o să te găseşti, oricum, pleacă hotărît spre Putna, orice alte drumuri lasă.

Popor născut iubirii şi fără nici o ură, Popor care trudeşte popor care îndură, Ființa lui rămine istorică şi pură. Că de la sine fură românul care fură.
29 noiembrie 1987, Bucureşti-Braşov

357

Rugă pentru poporul român

Din voia tuturor Un gînd spre cer trimit, Acest prea trist popor Să fie fericit.
Acest popor eroic munceşte şi îndură Incompetenți pe umăr şi un căluş în gură, El, sărăcit, rămîne ființa cea mai pură Cînd hoții lui, jignindu-l, spun că românul fură.
Sistemul economic îl trage de picioare Şi-n fiecare iarnă poporul nostru moare Şi inviaza iarăşi în vara viitoare, Predestinat să rabde aceeaşi înjugare.

în România pîinii, el pîine nu găseşte, Pe un pămînt de ape, nu află os de peşte, în abatoare, carnea a şi-nvăţat nemţeşte Şi de export vorbeşte şi iarba care creşte.
Popor lipsit de şansă, dar nu lipsit de sine, Sperînd mereu că miine va fi, oricum, mai bine, Dar nici o uşurare de nicăieri nu vine Şi trintorii iau mierea puţinelor albine.

Dar noi părem cu toţii morţi. Dacă am fost vreodată vii, Atît gunoi e pe la porţi Şi-atîtea case sînt pustii.
Ne-au confiscat de tot cei mari Şi viaţă şi pămînt şi trup Doar vechi vulcani particulari Cîteodată mai erup.
Şi uneori aş mai pleca Să uitaşi chinuri şi poveri, Cind văd şi eu că ţara mea \E-o gară către nicăieri.
Dar sînt bolnav să stau aici. Pentru-a muri impetuos, în ţara cu salarii mici Ca un costum întors pe dos.
19 noiembrie 1986. între Sibiu şi Tg. Mureş

358

Pe dos

Pe unde-am fost, prin ţara mea Şi, vai, era aşa frumos, îmi apărea, îmi nălucea Un buzunar întors pe dos.
Că sînt eu insumi prigonit, Mi-e dat să nici nu mai observ. Cit celorlalţi un trist cuţit Le scoate cel din urmă nerv.
Revolta n-are nici un rost Şi.-aşa, şi-aşa, va fi mai râu Şi toţi vor regreta ce-a fost Cînd fiecare-a fost al său.
Oricum prin tara mea cind merg Ca printr-un buzunar ceresc Eu simt că mă învîrt în cerc Şi ţara nu mi-o mai găsesc.
Numai paragini peste tot
Şi o uitare fără timp
Şi oameni trişti ce nu mai pot
Şi viaţa lor şi-o dau la schimb.

Asta e problema noastră
Că sîntem atenţi la toate,
Să-i fim ţării de folos, cu demnitate,
Nu lozinci de tinichele
Şi nici muzică uşoară,
Ci o artă pentru om şi pentru ţară.

Nu vedeţi ce surogate
Năpădesc mereu cultura
Şi afonilor nu le mai tace gura?
Caracterul şi talentul
Sînt probleme capitale,
Fără ele în cultură este jale.,
Să fim una cu poporul,
Cu drapelul şi cu brazda,
Noi, Cenaclul Flacăra, jurăm aceasta.
însă nu se poate pune
Tot mereu aceeaşi placă,
Arta e ceva ce trebuie să placă.
Nu se face nici prin ordin,
Nu se naşte prin somaţii,
De o doină-adevărată plîng Carpaţii.
însă de probleme -false
Rîd şi oamenii, cu silă,
Totuşi arta nu-i rulotă inutilă.
Nu pui arta la nevoie
Şi o scoţi ca incomodă,
Arta nu e numai imn şi marş şi odă.
Ea e omul cum e omul,
Ea e fire şi nefire,
Arta-mbracă- libertatea de gîndire.

36]

360

în serviciul dumneavoastră

Dacă arta nu- e drog Ci e adevăr şi rană, Nu-i artistul un milog în condiţia umană.
Către om şi către cer Arta-i veşnică fereastră, Cu talent şi caracter în serviciul dumneavoastră.
„în serviciul dumneavoastră",
Asta ni-i filosofia,
Noi, Cenaclul Flacăra, din România,
Nu există idealuri
Care n-au porniri concrete

KUO. nu poate ține loc de sete.
Celor care ne înjură,
Fără chiar să ne cunoască,
O profundă salutare omeneasca.
Nu ne doare-n cot de nimeni,
Nici, măcar de spectrul ciumii,
Dar ne doare inima ele drama lumii.

Toate modele sînt mode
Or să treacă, or să vină,
Influența-i sufletească, nu-i străină.
Chiar şi-atunci cînd e străină
Ea îşi ia de-aicea nume
Şi ee forță sînt toți tinerii din lume.
Dacă trag pe şantiere
Ori la carte, ori la şaibă,
Tot al lor rămîne dreptul să şi aibă.
A cînta acestea toate
Asta ni-i filozofia,
Noi, Cenaclul Flacăra din România.
1984

Arta e şi-acestea toate
Dacă au esență vie,
Şi distanța de la imn la elegie
Arta e sinceritate
Şi talentul celor sinceri,
Arta este arma-naltelor convingeri.
Pentru om şi pentru țară,
Pentru tot ce ne uneşte,
Noi cîntăm sub cerul lumii, româneşte,
Noi cîntăm şi-n limba celor
Ce-şi împart cu noi destinul,
Toți servind aceeaşi patrie continuu.

N-am crezut şi nici nu credem,
Nu vom crede niciodată
în cultură ca-ntr-o cuşcă izolată,
Cîntăm cîntecele. lumii
Fără nici o plecăciune
Numai din motivul simplu că sînt bune.
Tinerețea românească
Are dreptul la valoare,
Pofta ei de fapte bune este mare.
Cînd dogmatici şi pramatii
Vor să bage-n oameni groază
Tinerețea românească îi sfidează.
Dacă-i bună pentru muncă,
Dacă-i bună pentru toate,
Rouă ta o-nlăcrimează, libertate.
în adidaşi sau în tenişi,
Ori cu blugi şi jambiere,
Ce să facem, asta-i mica lor plăcere.

Redevenisem puri şi buni cu toții, Ne bucuram de orice lucruşor. Cu un respect zeesc priveam spre pîine Trăiam mai greu, uitasem ce-i uşor. Pînă s-au strîns pe lume nori de ploaie, Şi seceta, învinsă în sfîrşit, Ne-a dat puterea să-nviem cu toții. Din nou. ce-am mai avut am dobîndit. Şi a venit apoi o dictatură, Ce ne-a.trimis pe toți în puşcării Şi n-am avut, decît o scurtă vreme. Cu tot ce-aveam spre-a ne obişnui. Din nou rîvneam, secret, ce avusesem. Din nou consideram drept lucru sfînt Fireasca, vechea ordine a lumii Cum o-ntocmise omul pe pămînt. Şi dintr-un tron de purpură de gheață Ca ghilotina peste propriul gît S-a prăvălit, mortal, acea mustață, Din care decurgea ce-a fost urît. Şi-a fost dezgheț şi iar am luat în seamă, Ce-i noaptea fără paşi de temniceri Şi începeam să cucerim cu patos, v Cîte ceva din ce-avusesem ieri.

365

Cuceriri recucerite

Fusese pacea şi-a venit războiul, Prezentul calm a devenit trecut Şi-abia după o lungă perioadă Parcă-ncepeam s-avem ce am avut.

Ni se părea o mare cucerire Un somn uşor, un arbor înflorit. Ne dezvățasem să le-avem pe toate Şi-atunci, pe fiecare, le-am iubit.
Şi-ncet, încet obişnuind ființa Cu un real redevenit real, Redobîndirea lucrurilor, toate, Ne apărea ca simplu fapt banal.
Nu ne mai bucuram nici de iubire De meri, de peri, de zarzări, de caişi, Nici că sporise rația de pîine Şi nu mai sînt poeții interzişi.
O secetă s-a arătat pe lume
De nu era nici apă pentru plîns
Şi soarele ca un război al firii
A confiscat ce noi, ceilalți, am strîns.

Şi, iată, ne-am obişnuit cu toate Şi ne-am banalizat şi sîntem sterpi. De cînd nu ne-am uitat voios la soare, De cînd nu ne-am pus talpa printre ierbi?
Vrem să avem mereu mai multe lucruri, De seifuri ne e inima mai grea Şi, în curînd, ca-n piesa lui lonesco, De-atîtea lucruri ne vom sufoca.
Atît uităm, că soarta noastră are Scenariul dinainte cunoscut, Nu vom avea nici o izbîndă nouă, Vom cuceri mereu ce am avut.
Şi-abia aceea este bucurie Pe care poți şi tu să ți-o oferi, Să cucereşti cu sacrificii, astăzi, Ceva ce-aveai firesc şi simplu ieri.
Mereu va fi aşa, mereu vom ține Noi, oamenii, de întocmeli subțiri, Recuceri-vom ce mai cucerisem, Recucerim aceleaşi cuceriri.
1981

367

Şi-apoi încrengăturile păroase
Ale maimuței care ne-a distrus.
Ne-au luat din nou şi bucurii şi drepturi
Şi nouă, şi copiilor în plus.
Şi iar rîvneam secret o viață simplă, O viață de plăceri cu timbru mic, Rîdeam, la absolut orice, de groază Că nu ne-a mai rămas nimic, nimic.
Şi iarăşi a venit o primăvară Şi-o vară caldă ce-a făcut curat Şi-ncet, încet de fiecare lucru Redobîndit de noi, ne-am bucurat.
Am reprimit un drept la libertate,
Copilăros ne-am bucurat de ea,
Pe frunte ne luceau cununi de raze
Ca-n gratii inima în piept bătea.

Ne-am bucurat de toată geografia, De simțămîntul că eram stăpîni, Din nou, cînd am jucat Unirea-n horă. Ne-am bucurat că ne numim români.
De toate cuceririle acelea
Ne-am bucurat, ne-am bucurat deplin,
Deşi le avusesem şi-altădată,
Deşi țineau de-al nostru vechi destin.

369

Mi-ar fi poezia şi rugul pe care c-un foc să-l deretic
Dar mult mai aproape mi-e scrumul procesului meu de eretic.
Arzînd de procese verbale şi eventuale poeme,
Aşa mi-a trecut tinerețea şi viața de foarte devreme.
Şi aflu acum că e invers prin vestea aceasta prea tristă Că ea, poezita. trăieşte doar unde nimic nu există. Destul am trădat cu privirea condiția noastră umană, Acum răzbunarea îmi cere să bîntui din rană în rană.
Breaza. 18 19 apriîie 19R4

368

Fețele poeziei

Cîndva-nțelegeam poezia ca pe-o profanare spontană Şi uite-mi pedeapsa, în vreme, să bîntui din rană în rană. Fusesem flăcăul nevolnic de-a face vreun rău nimănuia Şi-acum peste oasele mele trec proştii cîntînd aleluia.
Sînt rîuri secate în albii, sînt urme de sînge prin vene
Şi marea instanță mai cere şi pradă şi jertfă alene.
Prin jeturi continue parcă, în formă de arteziană,
Astfel concepeam poezia. Veniți c-un ulcior sau cu-o cană,
Cu brațele pline de versuri, cu pielea vibrînd sub drapele, Arici fantomatic spre dogmă, cu toate păcatele mele Şi, iată. cu cît am puterea să aflu ce este, ce este Cu-atît nu mai ştiu despre toate decît o hilară poveste.
Străine mi-s toate pe lume şi tîmpla mea caldă şi rece
Şi dorul spontanelor jeturi de-un dor mult mai jalnic îmi trece
Lovit cu un bici în aripă aş plânge dar nu mă pot plînge,
Mă duc să cerşesc printre buze, la pompa oraşului, sînge.
Trecutul îmi pare o farsă, prezentul o alta mai tristă *La* mine în nervi şi în unghii doar ea, doar secunda există, Dau spice cărunte pe tîmple şi mîinile-mi tremură-n umăr Şi noaptea aceasta a noastră în Evul de Mijloc o număr.

371 **Greva perlată**

Omul care se exprimă rar Nici n-ascultă vremea care trece Şi-a-nvelit mîncarea-ntr-un ziar Simte că-i e foame şi-i e rece.
Şi a hotărît că el e mort Dar, precum se spune, face față. Cei de-acasă spre-a avea supor[1] Fină cînd ajung şi ei la viață.
Nu le dă şi nu îi dau nimic Cei ce l-au trimis pe şantiere, E sătul de ordine severe, Ei şi ei nimica nu-şi mai zic.
Ei îi cer precum şi el le cere Să reducă totul la nimic.
17 ianuarie 1989

3tO

Jumătăţi ție măsură

Cît despre celelalte sînt egale Numărătoarea poate să ne lase La noi în casă cinci egal cu şase Ca munte eşti mai mic decît o vale
Cum toți vom deveni pămînt de oale Sau vom cădea ca ierburi vechi sub coase Plus trei este egal cu minus şase Pătratele sînt cercuri mai ovale
Din domnul Shakespeare şi din domnul Dante
Vom face două jumătăți de normă
Altfel au retribuție enormă
Şi pot s-o ia pe nu ştiu care pante
La noi, sînt zăpăceli interesante,
La noi, oricare fond e orice formă.

S-a dus copilăria, o uită îndărătnic. Părinții nu există, decît ca un dosar, Lor frica le e mamă şi crima le e sfetnic, îşi văd copiii proprii din ce în ce mai rar.
Mai sus vor să ajungă pe orice fel de cale, Trădînd, mințind cu ură, dar fals principial în faptă fiecare îşi vede de-ale sale, Ei nici nu cred în mare atît cît cred în val.
Un malaxor îi trage în fiecare noapte, Degeaba o schimbare în ei ai să încerci, Din teamă, neruşine, cinism şi praf de lapte Tot va ieşi acelaşi bolnav şi vînăt terci.
Şi vor pleca pe sate, pe căi şi pe oraşe, Vor umple lumea toată cu măzărichea lor, Cortegii infernale, lăcuste uriaşe, Ieşite fantomatic, mereu din malaxor.
E-un malaxor sinistru, făcut să nu mai lase Pe nimeni să existe în felul lui firesc, Intîi le ia conştiința şi-ale spinării oase In care demnitatea şi dragostea trăiesc.

Ca la o garderobă sinistră a-ngropării Aşa se intră-n raza acestui malaxor Ce fără milă rupe vertebrele spinării Şi-apoi le-aruncă-n sine, neant anulator.

373

372

Malaxorul

Flăcăi fără de seamăn şi fete minunate Venind de pretutindeni^ gîndind la lucruri mari, Iradiind putere, curaj şi sănătate Se-adună într-o şcoală cu stranii cărturari.

De fapt, nici nu-i o şcoală, cît e o forfecare Şi ny e forfecare, cît e un malaxor In care intră omul, divers ca fiecare, Şi se trezeşte parte din pasta tuturor.

Din malaxorul care amestecă persoane
Şi le transformă-n terciul vîscos şi unanim.
Din care ies homunculi bolnavi de-un fel de toane,
Din care ies aceia pe care nu-i iubim.

Diverşi erau în clipa intrării în cetate,, Frumoşi ca nimeni alții, incendiați de dor, Şi-acum sînt repetarea, cu mîinile legate, A tipului pe care îl iau din malaxor.

Sînt circumspecți cu toții şi nu mai cred în oameni, Ce-i omenesc le pare hilar şi chiar suspect, Transformă somnul însuşi într-un sever examen, întreaga lor lucrare nu are obiect.

374

Aflam că se lărgeşte, că-i vine-ntăritură Sa se opună, zilnic şi cinic, tuturor, Se fac tot mai grozave sectoarele de ură, Chemînd întreaga lume să intre-n malaxor.

Şi, vai, feciori de-aiurea, cu alte obicee Şi fetă fără seamăn ce nici gîndeau la soți, Aşa e rețetarul, bărbat lîngă femeie, Şi malaxorul care îi face terci pe toți.

30/31 martie 1984, Rîmnicu-Vîlcea

k

să stăm în ea, pînă va veni primăvara şi atunci vom ieşi din ea sa intrăm în funii ca să nu ne facă rău mugurii verzi văzuți pe neaşteptate şi să cădem din picioare, de astenie.
Nici măcar bună ziâa
, nu afn voie să dau
. şi, de fapt.
, pe cine mai cunosc eu
lv să m-apuc de saluturi?
V -
\ 12 februarie 1988
1
L
į

Nici măcar bună ziua

Nici măcar să *zic* bună ziua nu mai am voie fără aprobare, între timp, asupra mea s-a închis mantaua croitorului care se teme să nu răcească patria noastră..
Mantaua mă cuprinde.şi pe mine,
sîntem mulți în ea,
n-avem motive să ne plîngem
mantaua aceasta
e o soluție.
Ce-ar fi fost fără ea. ce ne-am fi făcut, am fi fost în stare să nici n-avem iarnă
Dar aşa iarna e-aici, e permanentă, pe cînd mantaua e tot aici şi ne ține de frig. Datorită grijii, celui ce a croit-o, a cusut-o, şi ne-a dat-o,

De-aş cere vreo iertare pentru dinşul L-aş umili şi l-aş strivi mai mult, De i-aş spăla neliniştea cu plinsul L-aş dezarma cortegiului ocult.
Nu se temea de nici un fel de arțnjî. Vorbea cinstit şi mai greşea cinstit,
Era din eei ce nu puteau să doarn^ă Pînă vedeau că griu-a răsărit.
Poate-a făcut prostia să vorbească, Să clevetească spre vreun om mai rău.
Dar el aici în firea românească Simțea că e în elementul său.
Iubea țăranul, țarina şi tara. Venise fericit la Bucureşti Şi cînd s-a^ntors acasă miercuri seara I-a spus o preoteasă:,,Nu mai eşti!"

Şi n-a niai fost. nici funcţie, nici nume, A devenit un zero absolut. Dar dacă o dreptate e pe Iunie, Spuneti-mi, zeilor, ce a făcut?
De săptămini şi săptămini de zile, Cind vreau să dorm pe creier simt că*l Şi toate gîndurile-mi sînt umile Ca el atîmă greu, parcă e mort.

379

578

Gheorghe excomunicat

Mi-mbătrîneşte sîngele în vine; în neputinţa tuturor mă zbat, Cînd mă gîndesc cît nu îi e de bine Acest-u Gheorghe excomunicat.
A fost ţăran român, prea bun la toate, A fost statuie între bolovani, Şi-acum petrece în singurătate, După un front de patruzeci de ani.
Poate-a greşit, la virsta cind greşeala Mai mult e-a vîrstei lui decît a lui, Dar nu-i firesc să-l ardă îndoiala Că a rămas de rîsul orişicui.
Poate-a greşit şi însuşi el regretă, C-o fi vorbit vreun lucru fără rost, Dar cînd se duce zilnic la anchetă Pare-un fugar gonit din adăpost.
Nici nu mai ştiu, ii umileşte oare Sau ii instigă delatorii răi?. Dar ştiu precis că mai presus îl doare Ideea că-i străin printre ai săi.

fa..

Orice ai face pentru idealul A milioane de nenorociţi, Rămîne important numai finalul Şi pe acesta n-ai cum să-l eviţi.
Poţi să mănînci sau să produci jeratec, Nu-ţi decontează decît scrum de azi, Dosarul nu e calcul matematic In care, logic, şi aduni şi scazi.
Atita e viaţa, ultima-ntîmplare în care te prăvăli fără motiv, Şi-apoi te terfeleşte fiecare Că ai ajuns sub semnul negativ.
Şi. vai. nici nu cunoaşte limbi străine Să fugă la Paris prin telefon, Atîta a putut deprinde bine, Rostirea unui grîu autohton.
Cu ea nu te descurci pe o planetă Pe care se-arestează şi scrisori, Dar el, acum, la zilnica anchetă Şi-a regăsit elevii procurori.
E dintre cei ce vor muri acasă, Lucrind pămintul, poate chiar luptind, Dar după izgonirea rnînioasă Să nu se stingă totuşi prea curind.

Să lupți o viață, fără nici o teamă. Şi să greşeşti p clipă dintr-o zi," Şi să devii astfel erou de dramă Şi victimă acestei tragedii.
Vai. astăzi nimenea nu-l mai salută. Să fi rămas mulțimea fără glas? Sau orice pedepsire e- temută De parcă a dictat-o însuşi Marx?
îl cheamă zilnic şi îl anchetează, El este demn, cît poate fi de demn, Iar nopțile, cu toată mintea trează, Aşteaptă dezlegarea unui semn.
Ce e cu el şi ce-o să i se-ntîmple? Copiii lui se simt stigmatizați, Paharul de amărăciuni se umple,. Tot ce-a răbdat a şi ajuns la saț.
Dacă murea cu două luni-nainte, Probabil că ne răminea erou, Acum e rob prosteştilor cuvinte Ce au urmat unui absurd: Alo!
Nu pot s-adorm, mi-e sufletul o rană Şi lăcrimez şi singerez şi-s trist, Căci regăsesc condiția umană In lupta dintre Crist şi Anti-Crist.

Hingherii

Pare că-i linişte.
Frunzele toamnei acopiră blind
Rănile pămintului,
Prin cartiere se-aude
Ceasornicarul lucrincl,
Atit se-aude prin cartiere
Ceasornicarul lucrind,
încă are putere şi soarele
Şi ziua încă e scurtă de tot,
Toate sîr.t impăcate cu toate.
Moleculele stau în corpurile fizice
Ca nişte capete de cal
În botnițe.
Dintr-o cişmea picură apă, apă
Paralel cu lucrarea ceasornicarului.
Şi deodată peste toată liniştea uniVei salâ
încep să urle cîinii:
Vin hingherii.
Ei au lasouri ordinare-n miini
Şi rinjesc.
Umplu maşinile cu ciini
Şi pleacă la ecarisaj.
Puzderie de vieți nevinovate,
Foamete, chelălăit îndelung,

Pină ce cîinii se consolează
Şi n-au nici puterea
De-a se bate între ei
Ca să se rănească unul pe altul
Şi nici puterea de-a se sinucide.

383

382

Ai, Doamne-n grija ta, această rană. De care mulți se tem, puțini râmîn.
Și apără condiția umană în Gheorghe Dindere, țăran român.

(Şi-a avut grijă cineva să nu fie
Prea mare)
Pentru hrana unor cîini
De la ecarisaj.
Aceste bătrîne
Trebuie date pe mina
Altor hingheri.
Civilizația actuală se împiedică în ele
Şi există toate şansele
Ca rasa cîinilor să continue.
Zadarnică e truda
Cu dulce rin jet
A hingherilor noştri de^ serviciu.
Zadarnică strădania municipalității
De-a face curat.
O simplă bătrînă, o nenorocită
Care arată ca o traistă de oase
Ca o traistă de oase capabilă
La nevoie să se dea la cîini,
încurcă totul.
Căci cîinii din ecarisaj /O iubesc pe bătrînă. O iubesc, o latră de dor, O cheamă, o plîng, O țin în viață.
Iaca r de nu s-ar scumpi prea mult Pîinea şi parizerul, Bătrînă aceasta ar putea inventa Eternitatea cîinilor din ecarisaj.

Dincolo de gardurile ecarisajului Societatea noastră civilizată Votează periodic legi de omenie.
Şi iarăşi pe stradă se-aude
Apa din cişmea picurînd
Şi lucrarea zimţată a ceasornicarului
Din care un pictor mi-a spus
Că şi vrea să facă
Statuia unui greier. -
Că şi pictorii au trecut la sculptură
Deşi e atîta foamete
Că eroilor din monumente
Li s-au lipit burţile de spinări
Şi toate sculpturile
Au devenit picturi cenuşii.
Dar, în fine,
La ecarisaj treaba merge bint.
Tot mai mulţi clini tac.
S-au convins de inutilitatea protestului.
Şi toate ar fi mers
Admirabil piuă la sfîrşitul lumii.
Ecarisajul ar ii fost declarat
întreprindere fruntaşă pe ramură.
Am fi avut şi primii
Hingheri emeriţi,
Am fi avut şi primele străzi
Fără ciini,
Dacă în toată desfăşurarea evenimentelor
N-ar fi intervenit o nenorocită de bătrînă
Care-şi dă pensia,
Cită e.

387 Barierele

încă n-am vorbit, Nu ne-am sfătuit
Cum să ne purtăm pe drumuri, cum, încă nu e clar Chiar pentru acar
Rolul barierelor pe drum.
Sîntem între acei ce speră Că vor ajunge mai curînd, *Da?* ne oprim la barieră, încetinim şi stăm la rînd.

Pe drum sînt fel de fel de arme, Ca să nu fie monoton, Acarul barierei doarme Şi nu răspunde la claxon.
Robiți vitezei triumfale Şi gustului aerian Şoferii ar muri pe cale Prin adormire la volan.
Dar bariera îi trezeşte Cu ochii ei sticloşi şi reci. A te opri e omeneşte, Trăiască piedicile!, deci.
Şi-apoi, sînt meserii, nu glumă Cu indivizi la rang înalți Acei ce viața îşi consumă Ca să-i oprească pe ceilalți.

Pînă-atunci, pînă una-alta:
Trăiască hingherii, minunații noştri hingheri,
Care nu precupețesc nici un efort,
în lupta împotriva cîinilor.
Şi parlamentele continuă să construiască Acele legi necesare strict Pentru ca omul să fie om.
Acestea sînt ultimele ştiri de la ecarisaj. Emisiunea noastră s-a terminat, Noapte bună, hingheri!
La închiderea ediției aflăm
Că, ironia soartei,
Baba nenorocită care dă
De mîricare unor cîini străini
Cheltuindu-şi toată pensia
Numai din pur reacționarism,
Baba care n-are nici măcar un cîine acasă,
Lucru care dovedeşte că face totul
Nu din dragoste reală, ci din vedetism,
Din snobism,
A fost prădată de hoți
Şi neavînd niciun cîine în jurul casei
I s-a luat plasa de plastic
În care ducea de mîncare
Lepădăturilor regnului animal.
Cîinii din ecarisaj.
1980

Istorie şi cultura

Pe albastrul de la Voronet» Plouă trist şi noi l-am e-arn uitat Vai, se descojeşte cerul din pereți Ne orbeşte fruntea Doamne, e păcat

J os la Alba-n şanțuri t? urît. Lăzi cu sticle goale s-au tot strîns. Poate că martirii au de coborît Alba să o spele eu-un aseptic plîns.
Cite monumente din Ardeal,
în uitare se pârăginesc
Şi Mihai Viteazul parcă, de pe cal,
Ar chema la ele neamul românesc
Clopotul din Putna s-a dogit. Ştefan doarme-n loc igrasios. Cu ce drept sinistru, cu.ce ritm grăbit Macină uitarea cel mai nobil os?
C im pul Libertății din Islaz,
E un loc viran fără stăpîn.
De-ar veni Bălcescu către casa a/i
Cred e-ar vrea să fie turc, şi nu român

389

388

Oricum, orice va fi să fio Şi pentru mici şi pentru mari Vor fi cît e călătorie-Şi bariere şi acari.
Şi totuşi oamenii mai speră Că nu şl iu cînd şi nu ştiu cum Nu va mai fi nici barieră Şi nici acar pe nici un drum.
Atunci va fi nuni ai o calf Ca fiecare titular Prin limita puterii sale Să-şi fie paznic şi acat
i Ulii l. ***i slS i***
drurnui Satu Mar..-

391 Visul cu Alba
M-am visat intrînd într-o cetate Aşezată pe un os domnesc Ale cărei mici segmente toate La un singur pas greşit trosne?
Se vorbea acolo româneşte, Dar ferit, sub bici imperial, Neamul strîns în bicefalic cleşte Mă chema la Alba, în Ardeal.
Am visat un bob de grîu pe hartă De-am să m,erg pe ea am să ajung, Cucii-n trei provincii mă tot ceartă De la Cîmpulung la Cîmpulung.
Şi aşa e-o mare-ntîrziere Şi aşa.sînt lanțuri vechi pe noi, Țării vechi să-i dăm curaj să spere Că pierim dar vom veni-napoi.
Dacă n-am jertfi aceste toate, «Dacă n-am muri de drag de neam, Şi-ar clădi o legitimitate Cei scuipați de orice rîu şi ram.

390

N-am cu mediocrii nici un pact, Cu duşmanii neamului sînt dur, Cînt acum cu lacrimi însă cînt exact, Spun în gînd blesteme, fac urît şi-njur.
N-avem dreptul să păstrăm infam Testamentul nostru absolut, înapoi în țară, înapoi la neam, Umpleți viitorul iarăşi de- trecut.
Un netrebnic cu un cap infirm Foloseşte, cin l-o fi lăsat, Sarmisegetuza ca decor de film Şi o dă la IGO la amenajat.
Ulpia Traiana s-a cam
Au furat-o calfe.şi zidari,
Restul e sub brazdă ca un trist apus,
Au distrus ai noştri ce-au iertat barbari.
1980

Vîntu! pe autostradă
Bate vîntul pe autostradă, răbufnind îfi stropi de ploaie.- grei şi-i pericol fustele să cadă de pe-ni rig uratele femei.
Vaierul pădurii umple totul, dm morminte pînă-n univers. dacă-l poartă caprele cu botul şi-l conțin şi rotile în mers.
O maşină s-a izbit de ploaie şi-a căzut pe lîngă-un parapet, am văzut metalul clrm se-ndoaie, sufletul.ieşea din om, încet.
Bate vîntul pe autostradă
şi râspunde-n cîini abandonați
care n-au pe nimeni să-i mai creadă
sau să le pretindă brusc: lătrați!
Bate vîntul şi aduce toamnă, kfrunzele se gudură în pomi. după ce la moarte le condamna vinovații lor bolnavi atomi.

393

Ani visat cetatea regăsirii Şi-a unirii unei țări întregi. Pot intra în catedrală mirii, Scribii pot să retranscrie legi.
Nu-i nimic mai important" pe lume. Numai sa trăieşti cu um real Şi să-ți mîntui părintescul nume Şi să nu te-ncrezi nicicînd în val
l.Hte. am zidit cetatea-n creier Steag de luptă-mi flutură în nervi...M-a trezit din somn străvechiul greier Nu-mi aduceți cap de duşman, servi.
Ani visat că voi intra.în Alba, încă înainte de-a muri Să-mi legați cu iarbă crudă talpa S-a apropiat aceasta zi.

Dați grăunți[1] calului şi apă. După cum visează bietul cai. Grajd ca lumea, iesle şi o iapa ᴛu păşune iiberă-n Ardeal.
i w b ti. Bucureşti

Vîntul bate pe autostradă într-o superstiție cu spini, ca să fie ultima dovadă că se face toamnă în maşini.
10 august 1989, Piteşti—Bucureşti

395

394

Trec maşini şi-n fluturat de haine, oamenii se-arată mai frumoşi, parcă stau în pragul marii taine şi-ncarnează ultimul reproş.
Bate vîntul nălucind parbrize, ochii, de galop, se fac înguşti, plînge în ferestrele deschise verdele me j dinei de arbuşti.
Ploaia pune-un cal în paranteze ca să-l dea exemplu altcîndva, cînd o fi nevoie să necheze seceta de foc ce va urma.
Bate vîntul pe autostradă într-o bucurie fără frîu, opt maşini s-au prăbuşit grămadă peste-un camion căzut cu grîu.
Lunecuş, pe boabe, miliarde, risipite-n cale imprudent, şi părea că-ntreaga lume arde dulce fum ieşea din accident.
Din autostrada arhiplină
de un grîu cum nu-i la orice pas,
rotile mergînd făceau făină
ca pentru un ultim parastas.

p

E lumină pe munți,
e lumină pe frunți,
e lumină pe nunți,
şi e strălucire,
iese umbra din lucruri
ca din burta maternă.
tac păsările qîntătoare,
nu~ mai au nici puterea sa rein\ ie.
de durere,

mama Măriei.
născătoarea născătoarei
îşi îngroapă fruntea în perna.

Doamne, acum nici propria-ți mania nu
înțelege-i slăbiciunea
şi vinovăția
si drama.
ajut-o să se nască
pe aceea care te va naşte,
fiule, ajut-o să se nască
pe cea căre-ți v;t naşte pe mama.

:!96
Comunicâri importante
E lumină pe munți
ca înaintea unei nopți însemnate.
toamna- îşi scutura argintăria.
vini ui nu mai bate.
numai un clopot mai bate.
în ziua de dinainte
de ziua de naştere
a fecioarei Măria.
Din biblioteca jefuită
un maniac trece prin natura
şi recoltează amprente.
nimeni la nimeni nu se închină
de atîta lacrimă.
de atita lumină,
ghearele urşilor devin transparente.
Toată firea aşteaptă,
se opresc şi buştenii
c¥e se-aflau în cădere pe pante.
există o bucurie a simțirii.
făfă logică şi fără. cunoaştere.
mîine se naşte Măria.
urmează comunicări importante.
mîine se naşte

îi ceea care-l va naşte
pe ce! fără naştere.

Aici fetele se mai roşesc,
se mai întristează
atunci cînd s|nt curtate,
s-ar putea ca asta să însemne ceva,
cineva a adus un film cu homosexuali,
într-un sat,
țăranii nu s-au mirat,
au zis că e şedință sindicală,
în schimb, la filmul cu lezbiene,
cînd s-au dus acasă la neveste
le-au zis:
„uite, fă, unde-ajungeți,
dacă stați toată ziua gură-n gură"
şl le-au interzis accesul peste gard
spre vecine
şi s-au interesat
dacă există chiloți cu hamuri şi lacăt.
Intr-o fîntînă curge apă din străvechime,
în fîntînă vecină,
murmură ploaia recentă,
amîndouă sînt datoare către stat,
dar care mai e situația şeptelului,
la noi în grajd, întreabă copilul
obişnuit cu laptele,
toate curg, îi răspunde notarul,
lasă laptele, lasă şeptelul,
tu de ce nu poți înțelege situația noastră,
o pot înțelege, răspunde copilul,
dar n-am să mai cresc,
la olimpiadă au fost bătute
recorduri senzaționale,
într-o zi de octombrie luminoasă,
Măria din Salva salva aparențe
dar ochii ei, dar gura ei,
arătau melancolie

398
Mercurial
O spornică negură dacică
pe toate aceste localități
cu nume romane
şi chiriaşi barbari,
pe strada mare trec spre
tîrgul de joi.
nenumărate propoziții circumstanțiale de scop,
ultimul. fîntînar a murit
la o întretăiere de drumuri,
cu o nuia de alun în mînă
căutînd izvoare,
care au plecat demult în străinătate
pentru reîntregirea familiei
de apă potabilă,
aici primarul e mic
şi din păcate e şi mort,
încă din timpul celui de-a doilea
Război Mpndial,
îi ține locul o gîlmă,
la piață, o femeie nemernică
vindea în mod voios
ciuperci otrăvitoare,
dacă nu era Conu Vişu,
omul pădurii,
cunoscător al deosebirii esențiale
dintre ciupercile otrăvitoare
şi cele comestibile,
avea loc în noaptea următoare
o spontană şi drastică
reducere de personal pe Valea Someşului,

pentru repartizarea către noi
a unui guturai permanent,

video caseta merge înainte.
parcă m-aş afla din nou
în America tinereții mele.
stop cadru,
teje color.
viață color.
în curînd. aici. în munți
va ninge alb:— negru,
Măria, să nu uiți că într-o toamnă bolnava
la cîteva săptămîni după anul tău de stadiu
i-a plăcut de tine unuia
care n-a fost descalificat
pentru nici unul din recordurile sale,
nici măcar pentru acela de a fi înota»
contra curentului, cu atîta convingere,
incît dintr-o dată şi-a dat seama
că ş-a întors şi curentul
şi merge alături de el.
către marea cea mare
unde trebuie să existe o corabie
51 pentru tine,
melancolică, nefericita, Măria
Am transmis un buletin de ştiri, oină la viitorul buletin de ştiri ascultați
ricum mujică.
12 octcm&rie 1988. Nâsăud

Jg — Poezii eenzurite

şi cine ştie dacă frumosul ei trup
nu e destinat unei tranşei
sau unei prăbuşiri.
intr-o lume cu ştachete prea j<5a.">
Ben Johnson a fost descalificat
după ce a alergat 100 de m în 9.V secunde.
pentru că era sub stare de drog;
atenție. Măria, ce faci cu tutunul,
mîine vom căuta gutui la piață,
deocamdată nu există gutui otrăvitoare.
am scris o dată

un colind al gutuii din geam,
ceva nu era acplo exact,
dau aici erata.
nu mama, ci bunica
mi-a împodobit copilăria <-ii gutui,
dulce desfătare la video
1 merii pămîntului cintă.
dansează şi se simt bine.
lartă-i Doamne, pe ucigaşii
Cenaclului Flacăra
care nu a fost cu nimic mai prejos
decît scenele de artă şi solidaritate
ale Planetei Pămînt,
ce stare de bine,
există o stare Ben Johnson şi în arta
dar ea e benefică.
artiştii mor. pentru ca arta [or să trâiaso
recorduri, recorduri.
ale căror ecouri ajung
şi în grajdul nostru
cu şeptelul prost hrănit,
am guturai.
cînd am guturai, mi se îngroaşă vocea,
manualele de sexologie
spun că atunci cînd ți se îngroaşă vocea
te bucuri de sporuri sexuale,
dac-ar fi aşa. noi bărbații
am face memorii

MĂREAȚA DECĂDERE

Coşmar cu alcoolici

Cocleşte sărbătoarea în burți şi prin cimpoaie. Aduce isterie asupra noastră biciul.
ora cînd creştinii prind porcii ca să-i tai-
ti ii excită țuica şi-i îngenunche viciu].
Totuna sînt — uitare, trezie, datorie.
st popor al trudei nu ştie să petreacă.

murdăreşte iute în patria pustie. în care rădăcina mai e romano-daca. Parodice petreceri! Dezmăț şi decădere! De fragezi iau copiii paharul şi țigara, Costume populare, ei poartă fără vrere, Li-i mai intima pofta şi mai străină țara.
"e turmentați aleargă-n cleioasele zig-zaguri. Şi unii cad şi somnul le dă pneumonie Sint beți şi grănicerii, mirus a țuică steaguri Pe-o cale turmentată te afli. Românie
Mă uit la voi şi ochii mi-s răi şi melancolici Cum le-ați aflat pe toate, cum le-ați gustat pe toate Văd pirostrii în flăcări pe-o țară de alcoolici. Şi-u n bici de sărbătoare s-a îmbătat şi bate.

Lichelele

Să vină ploaia mare şi să spele Grădinile, de floarea de lichele,
Ce fel de fel e.
Pungaşii sînt cum. sînt şi le mai trece, Lichelele lucrează- doar la rece.
Numai la rece.
Grădina este plină de lichele Şi lumea este plină de lichele
De mari lichele.
Şi, vai, durerea li-i nemăsurată Că nu ajung canalii niciodată
Măi niciodată.
Lichele de grădini, dar şi de glastre, împresurară solul vieții noastre
Şi-al morții noastre.
Lichele au mai micii şi marii, Lichele după trepte de salarii
Şi mici avarii.

4(

406

[1] Bolnavului psihic

Bolnavului psihic ce-n fața mea sade Şi grija mi-o duce că ard în zadar, I-aduc mulțumire prealungul coşmar Că vorbă cinstită din gura lui cade. El are dreptate din toți ce m-aclamă, El simte ce mare şi -tragic am fost, Ca astăzi sub mască de iepure prost Să strig cu prudență, să bîjbîi cu teamă.
Pierdutu-mi-am, iată, aşa să se spună în cauze mici tot elanul măreț, Mi-am dat fără milă, mi-am dat fără preț Nu moartea, ci viața în groapa comună.

Bolnavule psihic se. poate, se poate Să nu mai țin seama de norme şi legi
Dar cred că tu singur acum mă-nțelegj A fost în zadar, cred că tu ai dreptate.
13/14 oct9*nbrie 1984

ILa au ştiut la vreme să ^„^^,. ISă-şi pună caracterul în proteze
~V. Şi-n paranteze,
lînchide geamul. \ in mirosuri #re!e, jCă-ntre lalele au ieşit lichele
Şi-un fost drapel r.
1988

ichele sînt, de orişice culoare, ai. lichelismul veşnic nu mai moar
E tot mai mân
Lichele mici. cu mina foarte lungă, Făcută unde trebuie s-ajungă
Şi o s-ajungă.
Lichele cu-o memorie bizară. Ga şi lichele la nivel de țara.
Săraca
Lichele sterpe sau cu plete grele. Păroase uneori, lichele chele.
Să nu.*
Ce nu-ti dă-n gînd în lichelism se-ntîmplă. Apare cite-o cocină în timplă
în fosta t imp) M
Lichelele dau lumea pe din două. Pe urma pleacă şi se fac că plouă
în parcul 700.
Cm d linguşesc, fii sigur ca te muşca Lichele de axil şi de vipuşca.
Păduchi de ruse.«
Ți-au stat *pe* haine şi ți-au.sfat su-b piele. Au. fost lichele şi-au rămas lichele
Cin să!c spele .

Front fără învingători
Nu ştiu de ce şi nu-mi explic nicicum
Mi se întîmplă 2ilnica ofensă
Să fac plictisitor acelaşi drum,
Cu-o plictiseală ceas de ceas mai densă.
Oriunde-aş fi, oriunde-aş rătăci
Şi leru-i Ier şi biată foaie verde,
Simt că mă-ntorc în fiecare zi
De pe un front pe care toți vom pierde.

Pe frontu-acesta nu-i învingător. Ne măcinăm viețile întruna Şi moştenire lasă cei ce mor Urmaşilor: vînzarea şi minciuna.
Mă-ntorc în fiecare zi trudit De pe un front cu tobe mari şi surle, Mereu pe-aceeaşi muchie de cuțit Sub care stau jivinele să urle.
Măcar cîştigă tu, aş vrea să-ți spun, Sau -să învingă el sau ceilalți încă, Sînt gata să vă cred că eu nu-s bun, Dar văd că toți cu toții se mănîncă.

Salvă da cocori

«\u venii cocorii şi i-a reper;,!t radarul, i/ i-au întors din drum vameşii, grănicerii au tras în ei cu apă fiartă,
au venit cocorii aducători de pi imâvară şi i-au percheziționai, şi i-uu ținut la graniță, şi ei care aveau atîtea să ne spună.
...i venit cocorii, paiv-au venit spion ci» un cîrd de ocupație, ea o salvă vie de mitralieră îndepărtată s-au arătat sus,
acolo unde cerul începe să creadă t că e al tuturor.
[De oiteva nopți, de eîiev;i l ebrile nopți,
.cocorii aşteaptă l a hotare
| aprobarea să intre.
i Şi, vai, în ei se dezamorsează primăvara.

Şi din nisip răsar fanatici sfincşi Şi noi murim în fiecare oră Cind de pe frontul marilor învinşi Piteam pe drumul care ne devoră.
j *
Şi. uite, nu mai am nici chef să lupt Şi, uite, stau acum întins pe spate Şi buzunarul inimii mi-e rupt Să curgă sîngele pe săturate.
Voi niji vedeți ce teme fără rost Ne-au dat în zilnica diversiune? Fanatizați de-un biet mister am fost. De un mister ce nu se poate spune.
\
Mă-ntorc bolnav, mă culc şi iar mă scol Şj-ncep din nou stupida bătălie în care n-am şi eu decît un rol Ca plictiseala să vă fie vie,
Ama tot — un claun am, ajuns, La curțile zadarnicului rege, P,un întrebări ce nu-şi mai au răspuns Şi-aşte.pt sa v7mă ceilalți să mă lege.
Dai[1] ştiu că nu se va-ntîmpla nimic Ne batem fără şansă de izbîndă Şi frontul nostru e atît de mic, Că l-ar zdrobi şi-o viperă flămîndâ
Mai pîlpîie nădejdi la orizont Şi leru-i lei[1] şi biată foaie verde. Ne-ntoarcem zilnic de pe-aceiaşi front Pe care toți sîntem meniți a pierde.

Catastrofa nimicului

Sînt singur în fața catastrofei nucleare,
A nimicului care va exploda,
Din nimic se întrupează Electra
Şi noi din nimic.
Marea urcă în casele noastre,
Vine în vizită la rude, la sîngele nostru bolnav.
Eu însă mă despart de voi
Şi mă pregătesc
De ultima confruntare
Cu nimicul în expansiune.
Pe scări de avioane,
miniştrii de externe
surîzînd.
Pe scările de incendiu,
miniştrii de interne
ascultînd.
Numai pe scara unu pe unu
nu e nimeni,
nici un ministru,
numai cele cîteva miliarde de nenorociți
aflați între cele două primejdii mortale:
războiul nuclear
şi demagogia împotriva războiului nuclear.
Dar eu am întîlnire cu nimicul,
eu am rămas singur pe această plajă.
Marile malaxoare de frînt spinări
ni s-au oprit pe grumaz.
Reducerea organelor omului
este mai necesară ca oricînd.
Ori îți păstrezi gura şi cedezi ochii,
ori îți cedezi ochii şi-ți păstrezi gura.

Coşarii

>ar coşarii iarăşi pe oraşe
spele toaie sobele de fum, -mbracă în funingini uriaşe,
importanți au devenit acum!

cei bogați ii striga „Dumneavoastră" ja cum trec mereu.întunecos!,
msîndjdin case-n cer cîte-o fereastră *-)\ Q-a* desfunda şi curăța alt coş.
u apărut coşarii, cei din urmă, ă meseria lor s-a risipit i n-au mai
avut preț acei ce scurmă i rămăşița focului oprit,
o.şarii au de lucru o vecie,.ă facă azi şi-apoi să facă iar, ă-n vremea
friguroasă şi pustie ^e-ntoarcem mai smeriți către coşar.
îînt un coşar ce vn\i sa facă bine
i-aveți şi curățenie şi loc.
va trebuie mai mulți coşari ca mine,
Dar faceți rost de ruguri,:?i de foc.

Colind pentru tata bolnav

Tată amărît, ce-ai pățit de toate, Iți colind atît, multă sănătate.
Iubitul meu tată, cel aspru în toate, Tu nu ai avut niciodată dreptate
Că aspră ți-e mina ce-a fost să mă bată, Dar azi ți-o sărut că slăbită ți-e, tată.
Şi uită-te, dragule, casa-i senină Şi pomii şi fiii sînt toți în grădină,
Apucă de clanță cu mina trudită, Să ştii că-i minciună, tu nu ai flebită.
Bătrine al meu, eu ți-aş da milioane —
La cîte-ai avut pîn -acum ghinioane —
Mă rogi să-ți mai spun ce-i cu lumea, cu țara,
Dar vezi că tuşeşti şi mai lasă țigara.
De ce te-ai uscat, parcă eşti pergamentul Pe care bunicul şi-a scris testamentul | Şi nu mai tresari la poştaş cînd te cheamă Că nu sînt veşti proaste, să n-ai nici o teamă.
Aş vrea să-ți colind, trecătorule tată, Măcar să te simți şi tu mare o dată. Părinte al meu, toți ai casei sînt bine Şi vitele-n curte întreabă de tine.

tilt

Un copil s-a înecat în mare
pentru că mergea cu ochii deschişi hi apa
Pe plaja ochelarii lui Homer înseamnă ceva.
începusem să vă vorbesc despre mine şi. iată, că nici nu mai ştiu cine sînt eu, cel ce scrie, cel ce contestă
:>e scara avionului. *>e* scara de incendiu,:ie scara unu pe unu. " ihei. Doamne

c, vo, ajunge * mi 5e pară
atastn.:
j micuJi
:<re va |.,loda,
- to tu.ş
i abonament pentn.
Tină ordinară.
"J* ceva chr, acest nimic insuportabil.
.- C.J

Ursoaica

în mijlocul pădurii un zvon bolnav a curs, S-a-ntins ca un incendiu mai aprig ca securea,,. Că pentru neamul tragic al puiului de urs, Veni-va vînătoarea spre-a pustii pădurea.

Ursoaica vinovată că a fătat copii, Cu ochii plini de lacrimi şi labele nătînge, Simţea că nici nu ştie încotro ar porni Şi-i mirosea a moarte, şi-i mirosea a sînge.

E mare codrul veşnjc şi-n el poţi să dispari, Dar nu ştii vînătorii pe unde-şi află partea Că, totuşi, cei cu arme în lume sînt cei tari Şi cum arată dînşii, astfel arată moartea.

Amurgul chiar din blana ursoaicei începea Şi fiecare arbor o gratie de cuşcă, înspăimîntata mamă, cu puii după ea, Se şi simţea văzută printr-un trăgaci de puşcă.

Ea a-nceput să sară de grijă-n faţa lor Să-i apere de moarte, să fugă toţi acasă, I se părea năprasnic şi permanent că mor Şi tot sărea prin tufe, ce mamă caraghioasă.

Mai lasă-le-ncplo tristeţe şi boală. Din cerga cea aspră de lină te scoală, A ta este ziua, venirărn cu toţii Şi vor să-şi quooască bunicul nepoţii.

februarie 1884

Psihiatrilor criminali

Aş i i putut Scrie un reportaj Adevărat şi tragic Despre pierderea minţilor. Şi poate acesta Ar fi fost pentru voi Un bun îndreptar Despre cum ar trebui Să procedaţi

Ca să fiți cît mai eficienți Cînd vă propuneți Ca omul să-şi piardă mințile.,_Dar voi nu aveți Nici răbdarea De a mă lăsa Să scriu cinstit, Să rezum inspirat, Acțiunea voastră spontană. Solidaritatea voastră energică Prin care unul cite unul Oamenii cuminți îşi pierd mințile.

/

Bucureşti. 12/13 decembrie 1985

421

420

I-au tras un glonț în creier şi ea s-a prăbuşit Şi i-au luat copiii la circ. să nu-şi dea seama Că ei, intr-una, gata de-un jalnic țopăit Nu apără nimica, nu seamănă cu mama.

1983

Şi Marele Buşjla aproape mă iartă, privindu-mă galeş binoclul lui dur. dar tac. mă cutremur, fac roată-mprejur, că mina *pe.* care mi-o-ntinde e moartă.

Marele Buda

Şi deci, într-o zi, cum e zarzăra, cruda, am fost anunțat clandestin să vin şi să tac, dar să vin, dar să vin, rnă cheamă la templu chiar Marele Buda.

Şi Marele Buda cu i ața hilară,
şi Marele Buda, ce, el. ştie tot,
şi Marele Buda cu marele-i bot.
el mîna mi-o strjnge în tandra lui ghiară.
Cuvintele lui sînt puține şi rare, el are o frunte cu păr caracul şi seamănă bine cu lupul sătul. dar care voieşte şi mîine mîncare.

\

El e vigilent de atît de departe că-ți vine privindu-l sa taci şi să mori, dar Marele Buda e pruncul din flori ce-n fiece clipă se teme de moarte.
turn arogant cu fatidice linii, nu crede ce spune, dar spune să crezi,
dulău toropit de cîlțoase amiezi, îi place să-şi joace în praf muezinii.

Si muzica sa fie profund conspirativă, Ca un mister ce alte mistere mai cultivă Să nu se înțeleagă nimic din ce se cîntă. Decît că tragedia ne-a fost salvarea sfîntă.
Arad, 19 martie 1984

425

Aşează-te la **orgă**

Aşează-te la orgă, deschide-o-ncet şi cintă Nu oda bucuriei ci elegia sfîntă A pierderii de sine şi-a pierderii de tine A pierderii de mine. de care-mi este bine.
Dar uite urcă luna, cețos, vibrindu-şi raza Pe măgurile pline de iarbă de la Breaza. Şi fîntînarii sapă fîntîni de viață lungă Măcar pin la sfîrşitul de secol să ajungă.
Dar tu ia loc la orgă şi cintă despre toate. Cum i-au gonit pe oameni din case şi din sate Şi nu te teme, orga trăieşte-n altă lege, Şi chiar cînd protestează ea tot nu înțelege.
Tradu în muzici triste, tradu în muzici sfinte. Această pre a nedreaptă mutare în morminte Şi încifrează bine şi tragedia noastră In muzică divină, în muzică albastră.
Ne vom culca de miine, cind va veni amiaza. Şi soarele-o să urce în nucii de la Breaza Acum să ciriți la orgă, să copiezi misterul, Ca o dactilografă care transcrie cerul.

Urmele făptaşilor

Vasăzieă iubire nu e
Şi nici ură nu e
Şi nici indiferență,
E ceva asemănător cu simțul clinilor
Care miros urmele făptaşilor.
Ne recunoaştem şi ne pierdem
Şi n-ar fi nimic de adăugat
Decît aceeaşi senzație de leşin
între mesele principale,
Masa de botez şi masa de moarte.
Vedeți şi d vs., cartonul se moaie de lacrimi
Şi nu mai e nimic de făcut.

Trebuie altă butaforie,
Trebuie altceva.
Trebuie luat nițel mai în serios
Rolul acesta de mincinoşi ai veacului.
Nici iubire, nici ură. nici indiferență.
Un extrasentiment întemeiat pe un extrasimț
Care să dea iluzia.
Care să dea panica,
Da, da, panica şi iluzia
Că ne găsim pe drumul cel bun,
Ca nişte cîini polițişti
Care miros urmele
Şi merg înainte halucinînd
Că imediat vor apuca de pulpă făptaşul.

Mierlită cînd e bolnavă

Mierlită cînd e bolnavă
înseamnă că au probleme agricultorii.
Ştampila primăriei e zadarnică,
Vitele mor de foame,
Mierlită cînd e bolnavă
Vai de industria noastră alimentară,
Nu mai există electricitate-n agricultură,
Tot ceea ce "am dat pentru a avea confort
Am dat. Rămînem cu datul.
Pierdem şi ce-am dat şi ceea ce ni s-a dat
Pentru ce-am dat.
Mierlită e bolnavă, e foarte bolnavă,
Mierlită se uită la cuc
Şi cucul n-o întreabă nimic,
Aşa-i mierlită cînd e bolnavă.
Aşa e dînsa. Şi copiii dînşii seamănă cu dînsa.
Tot neamul mierlite! e bolnav,
Agicultură, industrie alimentară,

Lucrarea în cîmp.
Mierlită cind e bolnavă, nimic nu mai merge,
Nimic nu mai contează.
1981

Ţîţe şi frunze
E pîclă de toamnă,
stau întins şr mă uit la un video.
voi scrie pentru tine, Sabrina.
şi pentru nenorocitele tale de țîțe,
care desigur, nu au uitat
gustul primului barman,
e veselie ca-n port.
tu ai buze parşive,
ei te asculta şi te urmează,
pe trupul tău se mai distinge
scara pe care a trebuit
să urci aici.
adio, Sabrina.
la Năsăud se ia curentul electric.
n-am cum să te mai vad
şi va trebui să mă mulțumesc
cu contemplarea
unor sîni localnici
şi-a primelor frunze care cad
cu ocazia toamnei.
octombrie 1988. Năsâud

Şi plouă
Şi peste urmele făptaşului
Şi peste civilizația de carton
Şi peste lacrimile noastre,
Care o dizolvaseră
Şi ne lătrâm unii pe alții
Purificați
Pentru ca toți sîntem făptaşi.
12 iulie 1987

Cald miros de pîihe; cronțăft de coaja Simfonia vieții se va auzi, Am muncit o viață, mai muncim o viață Pace între oameni, pîine la eopii,

1983

431

430

Colindul coltucului de pîine

Pentr-o pîine caldă, pentru-o pace bună M-am spetit o viață, cît am fost pe-aici Asta-i începutul simfoniei vieții Cum trozneşte pîinea-n gura celor mici.

Am muncit o viață, mai muncim o viațu. Mai muncim şi-o moarte dac-o fi,şi-o fi. Doar pentru atîta, doar pentru atîta Pace între oameni, pîine la copii.

Nu ne-o luați şi pe-asta, că ne-ați luat destule, Prea ni-î plină curtea, de pindarî şi cîini După toate-toate, cînd închidem ochii.Vrem încredințarea meritatei prin i

, Am servit în viață şi răbdări prăjite Le cunoaştem gustul, mai putem servi, Dar opriți o dată cheltuiala morții, Pace între oameni, pîine la copii.

Ia priviți-i bine cînd apucă pîinea Şi o duc la gură şi se-nfig în ea, Parcă-i altă viață, toți sîntem mai tineri, Munții cu spinarea parcă i-am muta.

Salutări din preistorie

Dragii noştri, profităm de-aceste zile însorite
Pentru-a vă trimite
Această vedere, aceasta ilustrată
Cu multă plăcere şi cu inima bogata.
Ce mai faceți, cum o mai duceți?.
Ce se mai aude cu proiectele de diploma
Ale generațiilor anterioare.
S-a luat vreo hotărîre.
S-a discutat ceva,
Se pune vreunul în aplicare?
Aşa ca spre zilele de glorie
Ale vieților noastre senine
Primiți aceste salutări din preistorie
Şi numai bine.

Bucureşti. 17,18 decembrie 19t!o

:32 _

Captivi la Buzău

Cînd ninge cu părere de bine şi de rău Şi casele sînt albe, de parcă vin încoace Ca nişte regimente înfăşurate-n pace Şi fiecare țurțur e-un dulce zurgălău,
Cînd ninge cu cartele pe casele sărace Şi orice om îşi are un om de nea, al său, Să te îngroape iarna cea mare la Buzău Să zaci printre prieteni, nimic să nu poți face
Şi sîngele din toamnă al viilor cu noapte Să-ți cadă în artere, ca într-un beci, pietros Să-l simți cum se-nfăşoară definitiv pe os Ca fulgul iernei aspre în sine să, te rabde
Şi gazdele să-ți spună că pentru tine-au scos Covrigi şi nuci şi struguri şi nişte boabe coapte.

Violuri, violări, violoncel,
ilustre, lustre, lustragii cu lustru,
ba am ajuns nu viață să dorim
ci să murim printr-tin călău ilustra.
Chitare în concertele de rock.
nu muzică _ emit, ci zgomot straniu,
incit o ciocîrlie-n univers
ne pare astăzi doar un solo straniu.
Iar dacă se trăieşte violent
şi asta o resimte fiecare,
cu-atît mai cinic şi mai fără rost
cu-atît mai crud. mai violent, se moare.
Atît mai e de spus, cînd dinspre cer alarma violenței ne tot cheamă,
turneul violenței pe pămîm. continuă cu cea din urrnă dramă.
11 octombrie 1988, Nâsăud

435

434

Turneul Violenței

într-adevâr nu-i cale de întors. e violența rangul cel mai mare, la care lumea noastră a ajuns şi n-auzim cînd strigă că o doare.
La maximum e dat întregul iad,
încît doar el acum se mai aude,
toți peştii răpitori sînt foarte cruzi
dar vai, pescarul lor cu mult mai crud e.
Nimic normal, nimic, în firea iui ca buruiana tot apar excese poporul omenesc e chinuit nimic norma] din mină nu-i mai iese
E totul încărcat superlativ, la limita de sus un ac palpită, noi vom sări în aer din extaz, în plină violență fericită.
Recoltele luate din pămînt zgîrcit apoi în brazdă se cultivă, mai e o vale şi mai e un deal şi-ajungem în comuna primitivă.

Fabula ciocîrliei

Nişte proşti dintr-o cemună Cu-o capcană foarte bună într-un lan sau într-o vie, Prinseră o ciocîrlie.
..Hai s-o facem ouâtoa.re!",.Da. dar n-are ou prea mare!"..Hai s-o creştem ca pe-o curcă! ..E prea mica, şi ne-ncurcă!;<
..Hai s-o transformăm în rață!"..Asta-noată doar pe gheață!"..Hai s-o facem gîscă proastă! " „Nu. c-ar deveni nevastă"
Ei la ea se tot îmbie. Vai de biata ciocîrlie î..Nu, vezi mă, că este tristă?"..Hai s-o facem noi coristă!".
„Şi coristă şi artistă
Şi în primul rînd altistă".
Ia gîndiți-vă. băi frate. Cum or să se schimbe toate Va-nflori comuna noastră Ca muşcata din fereastră.

56

Măreața mizerie

So caută cartofi şi alte cele Şi nu se mai găsesc în nici un chip. întreg pămîntul nostru e nisip, Toți mirosim a păcură şi-a stele,
În fîlfîitul marilor drapele. Ascultă, e un zgomot de polip, îmi vine să te chem atunci cînd țip Nu asta este țara vieții mele.
Dac-au murit poeții în coride, Sau în dueluri pe la regii movi. Sau căutînd prințeselor pantofi. Sau apărînd lumina din gravide.
Dispretului etern mă voi deschide. Murind aici. la coadă la cartofi.
29 decembrie 1987

Morala:

Observăm că nu se ştie Ce înseamnă-o ciocîrlîe. Legea ei de artă-i sfîntă, Ea numai cînd zboară cîntă

439

438

Vom avea cîntări mulțime. Toate vrînd sa ne exprime Vom lua laur după laur Pînă chiar şi dinți de aur,
Gura să ne strălucească Tot cîntîhd „Mulți ani trăiaseâ" Şi-asta ni se datorează C-arn băgat în păsări groază.
Si-am adus-o, uite-o. vie. Pe aceasta ciocîrlie Lăudat numele fie-i în „Cîntarea Giocîrliei"...
Şi-au băgat-o-n cor, săraca. însă ea tăcea ca vaca. N-avea cum să cînte. biata. Hîrşîiă ca şi lopata.
Ciocîrlia-n cor e moartă. N-are nici un pic.de artă. Mai ales c-au pus-o vie Să le cînte-n colivie.
Din acest motiv, probabil. Corul lor puțin cantabil A ajuns, de fală fie-i, în „Cîntarea Coliviei".
Şi a luat, în loc de laur, Premiul „lacătul de aur".

44

căprioara singuratică trecînd prin luminişuri savante cu parada ei ii^eproşabilă. în pielea ei de culoarea frunzelor veştede. doar căprioara, care poartă în mod inexplicabil culoarea frunzelor veştede. dear căprioara...

Ş

Aşa mi se pare de pe pămint
cînd mă surprind pregătindu-mă
sa-ți aduc o pădure în bibliotecă,
aşa mi se pare,
că universul s-ar afla
intr-o dulce degringoladă.
Ci el niciodată n-a fost
intr-un echilibru mai suficient sieşi
ca astăzi,
el. universul.
Pentru că el. universul,

îți devoră dezechilibrele.
M-am temut de canonada frunzelor veştede
şi tocmai de frunze veştede
era nevoie.
Scenaristul nostru e pretutindeni de fată, el, desigur, a scris şi aceste versuri înainte de a le scrie eu. intr-un fel de slujbă initiatica, dedicată frunzelor veştede.
Ce sonoritate şi ce igrasie: frunzele veştede!

440

Frunzele veştede

Decît să-ți aduc cîte-o frunză veştedă s-o presezi în cîte-o carte, ro-am. gîndit c-ar fi mai bine să-ți aduc o pădure întreagă, s-o pui în bibliotecă, să faci tu ce vrei cu ea.
Uite, a venit toamna
şi frunzele veştede sînt la mare preț,
un comerț exterior cu frunze veştede
ar salva situația,
dar frunzele veştede
cad la întîmplare,
într-o atmosferă de neglijență şi risipă.
Nici o muzică
nu poate ține locul
zgomotului de paşi
asupra crengilor uscate,
învăluite în frunze veştede,
cînd amurgul îți narcotizează privirea
şi în pădure nu se-aude
decît vuietul lăuntric
al frunzelor veştede.
în albăstrimea de dinainte de bruniă.
de prima brumă a catedralei silvane.

j

Beția aceasta a frunzelor veştede
ajunge pentru un chef întreg
al fiarelor care îi pregătesc de iarnă.

şi de ea se îndulcesc
perechile de îndrăgostiți
rătăcindu-se pe frunzele veştede.
Decit să-ți tot aduc cite-o frunză vj
s-o pui în cîte-q carte,
mai bine pădurea!
Nici o degringoladă,
nici o abdicare,
domnul scenarist
are şi vocație inginerească
tot ceea ce face, face precisr
tot ceea ce e de făcut.
are o regulă,
are o cotă.
chiar şi frunza veştedă-
Muma pădurii erun personaj hepatic, în felul frunzelor veştede, căprioara suferă de-aceeaşi culoare.
Pregăteşte-te, pregăteşte^te, înmugurită mea doaiqnă, învață ce este aceea toamnă şi iubeşte frunzele veştede.
17/18 septembrie 1D89, Sibiu

42

Anual arhitecții proiectează țoamnş copaci lineari, fără frunze, anual, oficianții sanitari ai folclorului -deparazitează cîntecele de fiecare foaie verde, pentru că s-a constatat că fiecare foaie verde devine frunză veştedă,
anual, sînt hăcuite şi prescurtate pădurile, anual, se reduc posturile de gunoieri pentru ca natura să nu mai emită în mod atît de imprudent, aceste frunze veştede, fără acoperire şi care duc la inflație, anual se dă la nivelul întregului pămînt exemplul coniferelor pururea verzi şi care nu produc frunze veştede şi nu se termină bine conferințele, nu se sfîrşesc reciclările, nu se istovesc măsurile profilactice, nu se lansează bine moda copacilor fără frunze, că, uite, pe crengi au şi apărut primii muguri şi însăşi conspirația florii e pe cale de-a izbîndi, în tot codrul omenesc.

E un alcool discret în fiecare văgăună, în care fierb frunzele veştede, aprinzîndu-se una de Ja alta.

Ciupercării

La paralela 45
Oriunde te-ntorci, oriunde mergi Ca nişte mari plantații de ciuperci Cresc cele mai năpraznice lozinci La paralela 45. -
13—14 octornbrte 1984
(pe drumul Galați—Bucureştii

Credinţa în minciuni

Desenez pe hirtie minciuni în care vă spun cît sînteți de buni în care vă spun cît vă pot iubi după ce mă omorîți în fiecare zi.
Şi voi trebuie să credeți ce spun. nu sînt nici ipocrit şi nici nebun. vă rog să mă credeți că este aşa. aceasta e şi credința mea.
Culmea e că minciunile mari.
pe care vi le trimit, scumpii mei barbari,
s-a făcut atît de tîrziu
incit sînt singurele lucruri pe care le mai ştiu.
Desenez pe hîrtie minciuni în care vă spun cît sînteți de buni lucrez la marea minciună mereu şi credeți în ea şi voi, dar şi eu.
Cred în minciuna mea eu.
13 noiembrie 198o

Printr-o tehnică subtilă şi prin foarte multă muncă Toți puteți muta şi munții, luați exemplu de la noi. Vitejia se transformă-n laşitate la poruncă Astăzi, zimbri pot să fie, prin voința noastră, boi.
9 noiembrie lf)S5

Addenda la rezervaţie

Rezervația de zimbri a ajuns un cuib de muşte Ultimele exemplare au plecat la un gostat, Vînătorii din legendă s-au decis să se împuşte Dar nici puşcă şi nici gloanțe nimeni nu le-a aprobat.
Toate sînt acum mai scunde, ce-a fost falnic nu mai este, Nici pădurea nu se ține, cade-ncet încet în drum, Parcă-a fost numai legendă, parc-a fost numai poveste, Se-auzeau mişcări de zimbri şi ieşea din piatră fum.

Am venit să vă aducem, doamnă dragă, de la gară Acest car, vă rog scuzați-l, carburanții-s terminați, Şi uitați-vă, ce straniu, boii ăştia de povară Sînt chiar zimbrii de pe stemă ce-ați venit să-i căutați.
S-a domesticit, sămînța, cînd se-aşează blîndă-n vacă Nu vă temeți de surprize, zimbrul e cuminte azi Are-un legănat de lene, şi cînd vine, şi cînd pleacă, Dar un felde colț de aripi îi tresare în grumaz.
Bun venit, stimată doamnă, ne iertați că sîntem simpli, Vă primim şi noi cu toții, după posibilități, Ia priviți ce grajd e astăzi rezervația de zimbri Cum. am transformat în bine acel foarte rău răsfăț.

449 Baiul anual

An de an veneau mascați, se jucau ca nişte frați n-aveau timp să se întrebe care-s cei adevărați, care-s falşi, dar sînt mascați, care-au fost la *sirius* de ghebe.
Unii îmbrăcați în urşi, alții lupi cu ochii scurşi, alții — rişi fără ruşine, în hilar şi strimb balans inventau un fel de dans numai să le fie bine...
Uite-aşa. să nu-i cunoşti cind se îmbrăcau în măşti şi jucau ca animale şi tot[r] satul se distra fiecare-n masca sa, fiecare cu-ale sale.
Uite ursul, vai ce lup,
băierile ni se rup
de atita veselie,
în frumosul nostru sat
cel mai mare bal mascat
anual, a fost să fie.

Nici într-un ciine

Nici într-un cîine nu mai poți să crezi
Şi cîinii sînt hoți
Şi cîinii sînt cu ei
Şi cîinii sînt ai lor
Şi în cîini există
Nenorocita sămînță a trădării.
Chimizare,
îndobitocire,
Simple raporturi din natură
Sînt falsificate.

Nici într-un cîine nu mai poţi să crezi.
Nici într-un cîine nu mai poţi
Să te transformi.
Şi ei, cîinii,
Ca şi noi, oamenii,
O duc greu.
Nici ei nu mai au caracter
Şi ei latră la indicaţii precise
Şi ei sînt dresaţi în totalitate.
24/25 decembrie 1984

tt*

însă nu şi nu şi nu,"
eu sînt eu şi tu eşti tu;
să cunoască fiecare,
am uitat ce ne-am gindit,
ăsta-i bal obişnuit,
astea nu siht măşti, ci fiare.
Haida — ha," vă bucuraţi că-n curînd veţi fi mîncaţi, v-a venit şi vouă ora, aoleu, ce,bal frumos, numai carne, numai os, poftă bună, tuturora!
25/26 decembrie 1988

451

Lăutarii dă-i şi dă-i, munţii chiar dansau în vai; o distracţie grozavă cică nu ştiu pe ce mări căpitanul da din nări ameţit, cu tot cu navă:
Bal mascat în orice an! Bal mascat contemporan!, Oamenii mascaţi în fiare! Să mai rîdem, de ce nu? Rîd şi eu, dar rîzi şi tu, să mai rîdem fiecare.
Şi-ntr-un an cu mari zăpezi ce să vezi şi să nu crezi, ce să vezi, pădure dragă, la frumosul bal mascat crimă mare s-a-ntîmplat cine stă s-o înţeleagă?
Au dansat după tertip, au dansat cu măşti pe chip," şapte nopţi şi zile şapte şi la urmă, vai de noi, cind să plece înapoi în condiţiile coapte,
Ce te faci că nu mă ştii, c-amîndoi avem copii, uite-i chem să te cunoască, mă cunoşti, nu mă cunoşti haide, renunţaţi la măşti, viaţa-i viaţă, masca-i mască.

De f apt-acesta e şi adevărul; ea singele şi-l dă uşor, uşor, şi lor cînd sug li se zbîrleşte părul şi vai, pe mamă țîțele o dor.
De unde ştie ea că le e mamă? Ce geniu li se-aşează în instinct, de nu ezită zi de zi şi-i cheamă,, şi li se dăruieşte grohâind?
E obosită, parc-ar vrea să doarmă, în liniştea maternității ei, dar ea pe om îl vede ca pe-o armă, că şi aşa i-a luat patru purcei.
Nu i-ar trăda pentru nimic în lume şi^ nu i-ar părăsi în nici un caz, ea n-are nici dosar, nici chip. nici nume, şi nu-i crezută animal viteaz.
Dar daca vrei să iei purcelu-n brațe; purceaua va sări sinucigaş, ca înapoi copilul să-şi inhațe," poți tu pedepsei maxime s-o laşi.
îi ocroteşte cu înfrigurare, pe cei bolnavi îi trage mai la ea, de fiii ei i-i milă şi o doare, pînă rămîne încă-odată grea.

45

452

Purceaua malițioasa

în cocină nu-i loc de adjective, acolo porcii grohăie şi cresc, dar au şi trăsături definitive, în care vezi şi neamul omenesc.
Purceaua a fătat acum o vreme, din paisprezece — zece i-au rămas, ei ştiu pe nume mama să şi-o cheme," şi ea pentru purcei are alt glas.
îi auzim şi îi privim cu toții, ca unul e mai mare sau mai mic, şi îi închidem să nu-i fure hoții, dar noi din ei n-am înțeles nimic.
Ei au o limbă-a lor care transcede puterea noastră de-a o sesiza, îi măsurăm în prețuri şi-n monede că scroafa o să fie iarăşi grea.
Acum mămica.lor ia loc greoaie.
după ce ei la țîțe i-au sărit,
şi grohăie adormitor în paie,
cu un accent ele moarte prin cuțit.

Â

Marea petrecere

S-au adunat cu toții în restaurant.
Din vorbă-n vorbă toți aflaseră şi-acum se bucurau, tocmai adunîndu-se:
se născuse un copil la ei în oraş

Cheful s-a încins
au venit şi toate tarafurile
s-au întremat şi toți
s-a băut tot ce era de băut,
s-au golit barul şi pivnița
şi s-au adus cisterne
pline cu băuturi distilate,
în vinuri
şi felurite butoaie cu bere,
s-au înjunghiat porci şi vite,
s-au golit grădini şi livezi,
au fost arse păduri,
al căror lemn mai vuia încă
de bucuria frunzei,
au fost comandate mese noi
şi pe mesele noi bucate noi
şi băuturi noi
s-au arborat steagurile,
s-au sculat martirii,
şi-au venit în restaurant,

Atunci îi lasă pe cei marr în voie şi-i ocroteşte iarăşi pe cei mici,,şi toată viața ei de-acelaşi soi e, ea e o grijă conspirînd pe-aici.
Nu ştie bine către ce se-ndreaptă^ nici ea, nici cei pe care i-a născut,
tind simte-n nări miros de carne coaptă ea grohăie puțin mai abătut.
Şi foc în mîini de oameni dacă vede,şi-nchipuie ce va urma curînd, ori aldămaş ori clinchet de monede, şi mai ales bărbați sătui rîzînd.
Şi, totuşi, *zi* de zi purceaua ştie ce are de făcut pentru purcei; femeie-mamă, fără omenie ce-ar fi să-nveți ceva din viața ei?
17 iunie 1989 / Vîrciorog

dar, şi pentru industria de tacîmuri
era necesară o industrie metalurgică,
dar şi pentru industria metalurgică,

era nevoie de o industrie extractivă,
mii şi mii de oameni
de prin împrejurimi
au venit şi s-au angajat
pe şantierele noilor industrii
şi în industriile care au urmat j
şcoli şi grădinițe,,
spitale şi gări,
autostrăzi şi aeroporturi,
toate aii fost făcute de la început
si, pe urmă casele,
ele nu mai corespund
noului avînt pe care îl cunoaşte
bătrînul oraş.
Şi copilul e tot acolo,
în restaurant,
l-au pus într-un loc ferit
să nu-l tragă curentul,
să nu-l înece fumul
şi nici să nu-l sperie
zarva profană de la petrecere
în care au fost. cuprinşi încet, încet
şi noii angajați ai industriei din oraş,
toată lumea petrece,
toată lumea vociferează,
toată lumea e veselă,
toată lumea lucrează
nu se ştie de cînd
şi nici nu se ştie de ce.

456

străzile erau ticsite
de cărucioare de invalizi
care grăbeau către marea petrecere
au venit toate rudele
şi restul oamenilor
la marea petrecere,

şi, pentru ca să nu se mai ştie,
cînd e zi cind e noapte,
spre continuitatea
bucuriei generale,
au fost aduse şi montate
noi uzine electrice,
termocentrale pe combustibil solid
şi termocentrale pe combustibil lichid,
s-a mutat albia unui fluviu
pentru a fi aşezate
pe cursul lui hidrocentrale,
au fost modificate formele de relief
pentru ca apa sa aibă cădere,
iar oaspeții de la marea petrecere
sa se bucure
ca s-a născut un copil,
s-a născut un copil
în oraş.
Au fost trase linii ferate
pentru a aduce combustibil solid
şi conducte pentru a aduce
combustibil lichid
ce nu s-a adus
s-a căutat în pămîntul
din jurul oraşului şi din oraş,
becurile ardeau fără incetare
şi se stricau din această cauză,
a fost dezvoltata industria de becuri,
a fost nevoie de o industrie de tacîmuri
pentru oaspeți,

se-ntorc directorii de fabrici,
_cle uzine şi de şantiere,
reprezentanții industriilor extractive
şi industriilor producătoare,
fiecare întreabă pe fiecare
cine va plăti,
masa a fost bună,

muzica a fost bună,
lumină a fost destulă
fiecare stă cu unghia
în gîtul celuilalt
directorii băncilor din oraş
agită hîrtiile de la fabricile
de bere, de vin
şi de băuturi distilate
Şi
deodată
ei toţi
rămîn numai
cu
noul
născut
şi ei toţi înţeleg
că n-au de ce să se certe-ntre ei
şi ei toţi sînt de-acord
ca de vină e el.
că din cauza lui
s-a-ntîmplat totul,
tu eşti de vină. v
trebuie să plăteşti,
tu ai rămas la masă ultimul,
Si ei cîntă un cîntec de leagăn grotesc,
nani-nani, dă-ne banii
şi îl înconjoară
şi îl sufocă aplecîndu-i-se deasupra
şi el plînge şi plînge
şi ei şi-l smulg,
unul altuia din braţe;

Dar iată că şeful restaurantului
trebuie să le vorbească

şi, în timp ce li se adresează,
ei părăsesc unul cîte unul restaurantul
şi el spune că îi pare rău
dar trebuie să le ceară banii
pe ceea ce au consumat,
nu s-ar grăbi,
dar a fost anunțat,
că restaurantul va fi demolat,
pentru că în el nu încape
lumea asta
care s-a înmulțit,
şi le-a mai spus
că urează la mulți ani
noului născut şi invitaților
a cerut înțelegere şi pentru muzicanți
fireşte şi ei aşteaptă
cîte-o atenție din partea
organizatorilor marii petreceri,
ați mîncat bine,
ați băut bine,
v-ați simțit bine,
acum trebuie să plătiți!...
Şi încet, încet
oaspeții se depărtează,
unii mor de vîrstă,
alții de băutură,
alții au cine ştie ce treabă,
muzicile s-au sleit
se aude numai apa
robinetului deschis de la bar.
şi deodată cineva îi răspunde
în treacăt şefului de restaurant
dar, pe noi cine ne plăteşte
pentru uzina pe care am făcut-o
şi sare contabilul şef
de la întreprinderea de rețele electrice,

ci, noul-născut este mort

în vreme ce întunericul acoperă ora şul.
Şi dintre toți cei care
s-au aflat înăuntrul
acestei triste poveşti
numai muzicanții
mai au puterea
să se ridice deasupra tristeții
şi deasupra coni uziei
şi să încerce să intoneze
un cjntee comic şi tragic
despre toate acestea
despre prudența cu care
ar trebui primiți noii născuți
şi despre ce înseamnă
să rămîi
ultimul
la o masă
la care au mîncat,
au băut
şi s-au distrat
toți.
5/8 februarie 1989, Deva

461

lumina electrică începe
să se stingă,
uzinele nu mai merg,
industriile se chircesc
nu se mai găseşte nimic de mîncare
apa e bolnavă,
uriaşe note de plată
se adună deasupra copilului,
mulți fug din oraş,
nici păzitorii ordinii
nu se mai ocupă de ordine
că şi ei au mîncat,
că şi ei au băut

şi acum n-au chef să se ştie,
unii îşi cer salariile,
alții le răspund
că nu le pot da
decît dacă vor munci,
cei care îşi cer salariile
urlă c-au muncit
şi că nu mai vor munci
decît dacă li se dă mîncare,
cei care se ocupă de mîncare
anunță că nu mai au mîncare
pentru că nu li s-a plătit
să facă un tribunal al poporului
să-l judece pe cel
pe care ci îl cred vinovat
pe noul născut,
şi sînt şi enervați că nu ştiu
cum îl cheamă, al cui e. cine e,
şi ei nici nu observă
că, de foame şi de sete
şi de lipsă de aer,
şi de apăsarea marilor, numeroaselor
note de plată,
ce s-a mîncat pînă acum,
şi ei nu mai au putere __,

Am tot visat o lume ideală Şi am plătit dobînzi în contul ei Dar, vai era magnifica greşeală De a suoune viața la idei.
Sistemele, oricum, sînt vinovate Şi numai omul le-ar putea salva Dacă ar fi capabil, peste toate, Să-şi mai proclame libertatea sa.
Din om în om spre nici *un* fel de lume, Ci numai către sinea din adînc Ce n-are legi, nici arme şi nici nume, Ci doar perechi de ochi care mai plîng.
Perechi de ochi de om sub tancuri grele Cu.ochelari şi fără ochelari Cum ochii mei> în ochii țării mele Sînt lacrimi mici, spre lacrimile mari.
Ca floarea unei plante curioase Trimisă-n carnea unui corp nătîng, Prin rămuriş însîngerat de oase, în noi se află ochii care plîng.

Eu vreau să plîng din sarea cea adîncă A unei ocne cu vieţaşi uitaţi Şi am să plîng cu capul pe o stîncă De jalea prea tăcuţilor mei fraţi.

463

462

Mărturie despre măreţia şi decăderea omului (fragmente)

E ceată din canale pin la stele, Pe cinip băltesc nădejdile de ieri Cu ochii ficşi în ochii ţării mele Gustăm pelinul ultimei tăceri.
Cotonogite păsări cad pe ape Şi nu-şi mai ţin nici aripile-n zbor Potopul stă atîta de aproape Că lacrimile însăşi put a clor.
Pe noi ne-au declinat la, multe cazuri Cei ce ne-au luat şi numele din trup Şi-acum, cu viaţă plină de necazuri, Sîntem acei ce lesne se corup.
Ni-i dor ne-nduplecat de-o pîine caldă Şi n-o vom mai avea pin la sfîrşit.
Copiii noştri-n ape- reci se scaldă Fochistii noştri au înnebunit.
Locomotiva merge fără şine Şi dă un scrîşnet trist şi uriaş Că s-a obişnuit să calce bine Pe oasele atîtor cauzaşi.

Ne vom zdrobi copiii şi părinţii Precum şi ei ne vor mînca pe noi. Şi iarna va intra în centrul minţii Şi nu se va întoarce înapoi.
Dar primăvara vine, deocamdată, Şi noi sîntem convinşi că e firesc, Chiar dacă e puţin întîrziată Şi florile deja se prăpădesc.
Şi ceaţa este semnul că mai vine O primăvară, încă. pe pămînt Că omul mai păstrează pentru sine Grăuntele cuantificat şi sfînt.
E încă bine, eu, şi tu, şi toate Ne mai lăsăm, alene, declinaţi De forţa care viaţa ne-.o abate Făcîndu-ne să ne simţim mai fraţi.
Fărădelegea cea mai monstruoasă Creează-n noi al legii gust sublim Aşa cum, doar cînd jugul ne apasă In contra jugului ne răzvrătim.
Eu nu vorbesc decît ce mi se-ntîmplă, Din auzite nu reţin nimic, Coroana unui lanţ o port pe tîmplă Dar despre asta o să vă explic.

465

464

Atîta ceaţă e, atîta ceaţă, Că noi, bezmetici, ne izbim de ea Şi sîngele în trupuri ne îngheaţă De parcă simt că ne vom scufunda,

Şi primăvara care întîrzie
Ne spune adevărul viitor
Că într-o zi nimic n-o să mai fie
Decît. cumva, speranța tuturor.
Şi foarte aşteptata primăvară în veci nu va urma pe parapet Ci va rămîne iarna nucleară, în care toți vom îngheța încet.
Din arbori ne vom face zilnic focuri Şi codrii vor muri în cîțiva ani Şi ne vom încălzi, apoi, pe-alocuri Cu mîinile întinse spre vulcani.
Şi avalanşe magic delirante Pe pante vor porni din cînd în cînd Şi-n gheața albă nu vor creşte plante Şi nici mîncare nu va fi curînd.
Ne vom înfige dinții în zăpadă, Dar şi zăpezile vor împietri Vom face animalele să cadă Dar o să vină cea din urmă zi.

Şi nu-i cuvînt în stare să cuprindă Cuvintele care-au murit umil Acum, cînd trag cu tunul în oglindă Proprietarii marelui azil.
Din pietre n-a rămas decît noroiul Şi din noroi un praf liliachiu, Nu mai e loc să aruncăm gunoiul Deşi pămîntu-ntreg e un pustiu.
Industriile pururi purulente Ni se aşează zilnic în plămîni în noi nu mai e loc de sentimente De-atîta vanitate de stăpîni.
De stăpînit, ce stăpînim? Dezastrul! Plecăm în cer dar nu avem dovezi Decît spunînd că-i negru, nu albastru Şi poți să crezi, dar poți să nici nu crezi.
în manuale de filozofie
Mai vin, mai pleacă dogmele, pe rînd,
Ce te învață logica pustie
Nu a gîndirii, ci a unui gînd.
Şi.vine, totuşi, iarna nucleară
Şi noi ne-am cantonat pe-un țărm cețos
Pe care n-avem voie să ne doară
Si care simțurile ni le-a scos.

467

Alerg din cotitură-n cotitură Şi nu ştiu pîn la urmă care drum E cel pe care viața se îndură Sa mă mai lase să rămîn acum.
Cu ochii-n ochii, țării totdeauna Chiar dacă uneori, îi văd închişi împart dezastrul şi refuz minciuna Cu lacrimile mele număr griji.
Trezoneria neamului e spartă

Şi aurul din ea i s-a şi scurs
Dar eu nu vreau să-mi caut altă spartă,
Rămîn pe^aceeaşi foaie de parcurs.
Cu mintea obosită de-ntrebare Şi gura obosită de răspuns, Distanța dintre ele mă mai doare, Atît de uriaşă a ajuns.
Cînd spunem una şi gindim o alta Nu-i numai obiceiul ipocrit Ci sculptorului i se sparse dalta. De piatra moale-n care a cioplit.
Atît de mincinos se inversează Structurile din noi şi univers, încît surîdem cind ne este groază Iar cînd iubim, noi conspirăm pervers.

Tu vezi în țara ta ce se mai face Şi el să vadă drept în țara lui Că de-o umanitate-ntreagă-ncoace Prea cheltuim pâmîntul pe statui.
în ideologii anchilozante Ni se refuză dreptul omenesc De a numi neant, tot ce neant e Si de a fi acei care iubesc.
Cu mîinile semnalizînd în ceață. Ciocnindu-ne de ea ca de pereți, Simțim că vine iarna care-ngheață Pe vinovați, ca şi pe îndrăzneți.
Sătui de anotimpuri care-nşeală De începutul lumii ne e dor, Nu mai voim nici lume ideală Şi nici un supraom neiertător.
Ne vrem pe noi cu moarte şi defecte, Ce caută spre-a nu găsi nicicînd Ci programați ai firii imperfecte, îşi mai conservă dreptul sfînt la gînd.
Robespierii să se ducă dracu . Nici de- Danton nu are nimeni chef, La om doar omenia este leacul Si ieri şi azi şi-n fiecare ev.

469

Sînt repetiții încifrate încă
Asupra iernii mari ce va cădea.
Eu văd cum om şi oameni se mănîncă
Şi simt că voi muri de gura mea.
Dar, pînă-atunci, iluzii şi devize, Lozinci, prosperități şi sindrofii, Privirile tăcutei Mona Lise Ca nişte guri, deodată, vor vorbi.
Fortificații vor cădea în ceață
De molima ciudatelor ciuperci
Şi vei simți cum sperma îți îngheață
în orice crater ai voi să mergi.
Dar, pînă-atunci, din nou căldură mare, Condiției umane nu-i e greu, Cît poate să se-mbuibe fiecare, Rezervele fiind la apogeu.

Nişte nevroze macină solida Umanitate, care sîntcm noi, Şi, după cancer, izbucneşte SIDA, Şi nu mai e nevoie de război.
Nu va mai fi nici o ființă vie Pe-acest pămînt, istoric şi corupt, Expiră termenul de garanție Şi matrița, ce ne-a făcut, s-a rupt.

Eu sînt sătul de toată-această farsă Pe care o resimt ca pe-un simptom Ca şi un strop ce-n mare se revarsă Eu cred în entitatea mea de om.
Colectivismul e un drog ce minte Prin el se vor păstra într-una sus Cei care ştiu şi dovedesc fierbinte Că turma e mai lesne de condus.

Şi nici n-a fost în lume vreodată Atît contrast umilitor şi trist Ca în această vreme zbuciumată Zidită între Christ şi anti-Christ
Ca azi cînd s-a zidit atîta cale,
De neparcurs în mii de ani sub cer
între rachete interastrale
Şi casele care trosnesc de ger.
5-.
1 Computere de necuprins cu gîndul
:Lucrează genial, dar fără rost,
V în vreme ce, progresul decontîndu-l,
.i? Țăranii nu mai au nici adăpost.
Ş* Degeaba ni s-au dezvoltat robotii,
La ce pot fi, în vremea noastră buni,
**Dacă minerii zilnic mor cu toții
*; Ca să-şi îngroape viața în cărbuni?
> ^
i

70

De unde-aeeastă omenire-n scară Cu trepte, peste treptele în plus, Cînd fiecare tot ce-i jos omoară Şi linguşeşte cinic tot ce-i sus.
Valoarea e o cauză pierdută în labirintul altor ierarhii, Şi-n ea se stinge ultima redută, Ce ne putea, probabil, izbăvi.

De unde ai venit egalitate,
Tu, frauda ursitei omeneşti,
Să nu-ți găseşti nici gazdă în cetate,
Ci, tristă, pe la colțuri să cerşeşti?
Vei fi, curînd, un exponat la modă, Şi, sigur, ai să mori ca exponat,
Oricum, ideia ta e incomodă
Pentru aceia ce te-au importat.
Acel care ne-a dat dezastrul nouă Şi altor pămmteni naivi şi proşti A inventat diversiunea nouă,
N-ai să mai fi în stare să-l cunoşti.
Acum, tot chel, consacră şi propagă Aceloraşi tovarăşi răbdători O dogmă tot asemeni de neghioabă A.unei sîngeroase plus valori.

Ce luăm de-aici şi dincolo vom duce Nu-i un cîştig, ci e un fals cîştig, Un condiment la tragica răscruce A transformării frigului în frig.
Aceasta-i ecuația deplină
A adevărului adevărat,
N-aveam rețele cînd aveam lumină,
Avem de toate cînd s-au terminat.
Şi cel mai mult ne xcostă măreția, Aceasta o plătim trudind mărunt Şi cotizăm la toată sindrofia Cu pîine, carne, lapte, ouă, unt.
Ca să reziste schelele înalte, Ale acestui tragic monument, Firesc, se micşorează celelalte Şi economisim cît mai atent.
Şi cine e aşa trufaş să spună Că nu-i un sacrificiu necesar, Că toată încordarea nu e bună Cînd omu-i mic şi viața e dosar?
1987

47,

472

Nici un progres, în sine, nu există Cît omul nu se bucură de el, Ca şi numita lume comunistă, Care-a rămas machetă şi model.
Dar unde este în realitate? Ce comunism a încolțit măcar Cînd mai insuportabile sînt toate Si idealul este mai amar?
Prin ceruri trec rachetele de mîine Iar pe pămînt căruțe cu. țărani ^ în drumul gîrbovit către o pîine Prin suferința miilor de ani.

Pămînt, coclit cu sînge şi sudoare; Degeaba te-amăgeşti că te dezvolţi Că sărăcia azi e şi mai mare, Cu cît mai multe arme sui pe bolţi.
Vom inventa şi-un om de pus la priză Care ar merge fără de reproş De nu ar fi mereu lumina-nchisă Sub veghea luminării din strămoşi:
Voi nu vedeţi că totul e cum este? Voi nu vedeţi ce multe s-au greşit, Crezînd, nu-n adevăr, ci în poveste Că totul pe pămînt e infinit.

RECURS LA ISTORIE

Acatist răsăritean

Dar păzeşte, Doamne, ocroteşte mica noastră ţară Şi păzeşte-o-n primul rînd de noi, Şi cînd vezi şi simţi că-ncepe să ne doară Dă-ne Basarabia-napoi.
Fă dreptate, Doamne, şi lumină-n cugetele noastre Şi ne ia pe toţi în templul tău, Pe pămînt, aici, unde e loc destul, nu printre astre, Nu-i lăsa pe răi să facă -rău.
Farmaciile sînt pline de bolnavi şi de reţete, Străzile sînt pline de sergenţi, Ne e foame, Doamne, ne e dor şi ne e sete Şi sînt crize mari la detergenţi.
Dar păzeşte, Doamne, ocroteşte mica noastră ţară, Iartă-ne de ce-am greşit pre noi, Şi cînd vezi şi simţi că-ncepe iarăşi să ne doară Dă-ne România înapoi.
10/11 **decembrie 1983,** Bucureşti

k

479 Doamne, ocroteşte-i pe Români l
Noi în cel dinţii război am ajuns prin moarte noi, Doamne, ocroteşte-i pe Români, am dat sînge şi sudoare pentru România mare, Doamne, ocroteşte-i pe Români!
Am dat viată şi soldaţi; pentru-o patrie de fraţi, am dat fapta, am dat zisa de la Nistru pîn-la Tisa.
Dar pe urmă-n patruzeci; anul marii făr-delegi, două fiare ne-au muşcat Ultimatum şi Diktat.
Biata lume nu ştia că-ntr-o zi la Moscova au semnat un pact neghiob Molotov şi Ribbentrop.

Iar fascismul mondial ne-a luat parte din Ardeal, şi lui Horthy i l-a dat, fi-le-ar numele spurcat.

Esenţialul

Să nu cădem în amănunte
şi să uităm esențialul,
din rîu în rîu,
din rnunte-n munte,
cum valul
face trup cu malul,
în Ziua St întă,
Ziua — Punte,
acasă s-a întors Ardealul.
A fost atunci o țară-ntreagă
a fost o țară ca o roată,
Românii şi acum se roagă
s-o vadă aşa
încă o dată,
şi plîng în harta lor beteagă
copiii mei,
băiat şi fată,
şi jurăminte noi se leagă. 1

Luăm de la Râmeți putere şi ultima cuminecare ființei noastre spre a-i cere să ştie bine ce o doare, ca să venim la înviere, să fie gata fiecare, cu buze-amare să mai spere Trăiască România Mare *l*

***l* decembrie 1988— Râmeţi**

«nrarate

Țara-i mică vremea grea. ce-o mai fi om mai vedea, Doamne, ocroteşte-i pe Români, de uitat nu vom uita tava noastră cum e ea. Doamne, ocroteşte-i pe Români!

Cit o fi român — român, pruncul va primi la sîn adevăru-adevărat despre tot ce s-a-ntîmplat.

Ține minte fiul meu,
ca există Dumnezeu,
uite cum a fost şi cum va fi,
şi un jurămînt te leagă,

țara noastră nu-i întreagă
însă asta doar pînă-ntr-o zi.
Cînd vei fi şi tu bărbat, să te simți mereu soldat, Doamne ocroteşte-i pe Români, pentru vechile hotare, pentru România Mare, Doamne, ocroteşte-i pe Români!
21 august 1988, Baia-Mare—Ciucea

480

Stalin cu teroarea sa ne-a luat Basarabia şi cu Hitler în acord Bucovina de la nord.
Cei mai răi tîlhari ne-au frînt; ne-au luat țară şi pămint, nimenea n-a auzit plinsul nostru răstignit.
Astfel am intrat şi noi în al doilea război, haideți dom-ne Mareşal în Moldova şi-n Ardeal.
Noi de dor de noi luptam pentru țară, pentru neam, pentru vechile hotare, pentru România Mare.
Şi-am pierdut şi-am fost răpuşi şi-am fost ocupați de ruşi, aliații au tăcut, Stalin a făcut ce-a vrut.
Şi-am murit de mii de ori s-avem iarăşi Trei Culori, şi-am plătit cit nu se poate sfînta noastră libertate.

i

, 483 Plus electricitatea

An Nou cu multe becuri colorate, noi consumăm o rație mai mult dintr-o uzină cu-n fochist incult ce peste mîini cu noaptea lui ne bate.
Şi ce mai spune Lenin despre toate? Şi ce mai crede geniul său ocult? S-a stins lumina marelui tumult, acum e întuneric în cetate.
Puterea sovietelor ce-nseamnă cînd becurile stinse dau din cap că-n socoteală azi nu mai încap că oamenii la beznă le condamnă?
Să vină oamenii şi să admire plus electricitatea, Vladimire!
i ianuarie 1988

482

Vis cu Eliade

Aproape adormisem cum se cade, Mă învelea cu ziduri albe casa Şi l-am visat pe Mircea Eliade îmbătrînind în Strada Mîntuleasa.

Era cum l-am văzut peste oceane, în Woodlawn cu distinsa lui regină, Un sfînt din hieratice icoane, Parcă voia şi nu voia să vină.
Eram cu cineva^ nu mai țin minte Şi conversam în asiate şoapte, Iar Eliade nu avea cuvinte, Se adîncea în studiul lui de noapte.
Şi-am zis: tu mîna dreaptă-n casă leag-o Şi bate-i cu cealaltă în fereastră, Că e în Mîntuleasa ori Chicago, Să-i spui că trece iute viața noastră.
Că-mbătrînim cu toții-n aşteptare Şi ne-nvățăm cu-n mediocru bine Şi-un om în fiecare clipă moare Şi Mircea Eliade nu mai vine.

par adunind şi scăzînd,
înmulțind şi împărțind ^
Ridicînd la putere istorica
Si extrăgînd rădăcina naționala /
Tuturor ca unuia singur,.
Spă atîtea reproşuri şi atîtea uitări
SoSă cuvinte care să încheie socotelile Mulțumesc, Majestate! Restul e istorie contemporana Noapte bună, Regi ai României!
1932

485

484

Omagiu Regilor României

Un cuvint merită spus
Şi despre regii României
Care şi-au făcut datoria
Dacă pe planetă mai sînt monarhii
T^acă pe planetă vor mai fi monarhii
Daca viziunea stîngistă, stupidă
Ne va- părăsi
Va trebui să recunoaştem cinstit
Contribuția Regilor României
La istoria României.
Nu sînt un regalist
Cred că fiecare om se poate reprezenta- pe sine
Nu cred prea mult nici în primari
Dar un cuvînt de omagiu trebuie spus

Pentru cei care împreună cu doamnele lor
Au contribuit la supravieţuirea României,
Nici măcar numele lor nu le spun
Ştiu că unul a fost mai bun,
Altul a fost mai rău
Ştiu că dacă le-aş fi fost contemporan
Probabil îi înjuram
Aşa cum se întimplă, probabil, mereu cu regii. şi cu poeţii.

â

Către industrii care-i anulează, Către oraşe care îi distrug Şi către vetre care-i fac să piară. Doamne auzi cum stelele se freacă De-un pămînt pustiu Dacă răsar peste Carpaţîi de Apus Scheletică Sahara româneasca, Model mortal al pierderii de sine. Cred că de sus din avion A te uita asupra Apusenilor E o privire într-o fîntînă părăsită.

487

Deşertul pietros

Pe unul din drumurile lui Horia şi lancu
Merg eu
Pe-acolo, pe unde-a fost risipită carnea martirului,
Văd excursionişti.
Acolo unde
Oasele lui,
Zdrobite pe roată
Au vuit,
Vuiesc eşapamente.
Mulţi tranzistori
Ocupă crestele de munţi
De unde altădată
Lua fiinţă din cireş
Fluiera lui lancu.
Dar acestea nu sînt păcate,
Acestea sînt derogări explicabile,
Vremea modernă are damblalele ei.
Ar fi de-nţeles şi uitarea.

Uitarea aceasta întinsă asupra istoriei
Chiar călcarea în picioare a umbrelor mari
Poate fi într-o clipă iertată.
Ceea ce este însă inexplicabil
Şi e trist ca o însîngerată obîrştie de lacrimi,
E că țăranii au plecat din Apuseni.
Pe unul din drumurile lui Horia şi lancu
Sînt eu
Un trecător
în vreme ce ei,
Cei veşnici
Au plecat de aici
Din vatra veşniciei lor sărace
Din libertatea lor adeseori incultă;

Integrală

Gîndirea românească n-a murit
A stat vremelnicia s-o înfrunte
Ea s-a retras, ca neamul, sus la munte
Să aibă loc pentru disprețuit.
Nu numai Marx şi Lenin şi-alU cîțiva Au privilegiul straniu să gîndească,
Ia foc din nou ideea românească, Sîntem datori s-o protejăm pe ea.
Şi-ntîiul gest şi cel din urmă gest, Spre a ne fi temeiul cu dreptate, E să păstrăm în vimul care bate Şi ne aduce frigul de la est
.Cultura ca o formă de protest Caietele lui Eminescu, toate.
Vara iui 1987. Păltiniş

489

Rugă pentru secetă

Şi după ce că statul ne fură şi ne calcă şi după ce că plînsul ni s-a mutat în salcă şi după "ce că fiii ne-au fost luați de-acasă. nici seceta aceasta în pace nu ne lasă.
Cu gurile uscate bezmeticim prin ziuă şi fiecare soare e parcă de adio, şi aerul ne arde, ies aburi calzi din apă şi vita din noroaie se-apleacă şi se-adapă.
Să fie o pedeapsă la nu ştiu care vină?
Var nu mai ştim greşeala, greşeala ni-i străină,

să fie semnul tragic că vor«urma dezastre,
mai mari decît căderea în scrum.a ierbii noastre?
Dar poate că pe lume se mai lucrează-o arcă, şi Dumnezeu în oameni puterea şi-o încearcă, iar seceta aceasta probabil un blestem e, că am uitat de lacrimi de mult prea multă vreme.
Şi, totuşi, pentru vita care-ngenunche-n smircuri şi, totuşi, pentru mama ce scoate fum din sfîrcuri, mai dă o ploaie, Doamne, cu nori în vîlvătaie şi biata noastră pîine, măreşte-p cu o ploaie.
19/20 august 1938, Boiu Mara

490

Sovrorh-CrUzîmea

Ce gust de lacrimă de om au munţii noştri, stor şi de sete, în umbra tragicei planete intoxicate de atom.
Se năruie pe îndelete, e igrasie-n negrul dom unde-a tăiat păduri Sovrom pîn-a plecat fără regrete.
Vai, munţii noştri, goale firme, ca pe-un castel fără de ghizi poţi să-i opreşti şi să-i închizi să-şi lingă pantele infirme, sovrom-cruzimea s-o confirme cu plîns de codri invalizi.
1978

Va spun eu;
Cu generaţia PECO nu-i de glumit
În curînd generaţia PECO se va instala
La volanele benzinăriilor *
Iar staţiile PECO vor pleca din loc
Lăsînd maşinile să aştepte
Ceva care nu va mai veni.
Rîmeţi, 4 septembrie 1983

493

492

Generaţia PECO avansează

Conform ultimelor indicaţii de la OPEC
Trăiască generaţia PECO
Bombon, chewing gum
PECO, PECO, cîntec dulce

Cîntec de leagăn PECO
PECO rock, PECO marş
Şi mai ales PECO
Tot pe loc, pe loc, pe loc.
Să răsară busuioc
Trăiască şi înflorească
Generația PECO
Generația PECO ia naştere
în timpul concediilor
Pe care le primesc părinții.
După 11 luni bine lucrate,
La cozi la benzină.
Adevărul e că sînt copii
Făcuți în timpul unor scurte permisii
Cînd oamenii îşi mai acordă
Unii altora un spațiu liber
Să se mai ducă la neveste.
Prin generația PECO
Vom construi cel mai elastic
Chewing gum din lume.
Lucrăm la bomboanele fără zahăr
Bomboanele care produc zahăr
Care nu folosesc, ci produc.
Generația PECO avansează,
Experiența PECO se generalizează,
Copiii PECO ies în stradă
Şi dau prăjiturile lor
Altor copii

495 Cerere de recurs

în numele poporului român, în numele a ceea ce mă doare, înaintez recurs fără scăpare Cerescului şi absolut stăpîn.
Noi dacă pe aici ne mai tîrîm, Fă-i monument, că nici mormînt nu are,
Lui Ion, întregitorul de hotare, Trimis acum pe celălalt tărîm.
Nu vom putea trăi cu frica-n sin, Momentele de demnitate rare, Trăiască veşnic România Mare, Ce numai sieşi îşi va fi stăpîn,
îl cheamă, după țara care-l doare,. Ion Antonescu, Mareşal Român.
19/20 august 1988, Boiu Mare

494

Traduceri stas

Parcă hipnotizați noi vrem -să le trăim pe toate. Traducem luciul lumii în luciul de cetate, Inima care bate pe glob şi în noi bate, Mai şi mimăm cîte ceva din cele întîmplate.

A mai căzut petrolul, bezna din nou ne dgare, S-a mai scurtat viața, s-a mai redus hîrtia, Şi ne trezim în fiecare dimineață căutînd în ziare Ce crize mondiale se mai petrec în România.

Mane nu va fi aer în cine ştie ce coclaur

Şi ne vom sufoca şi noi din solidaritate,

Cînd nu va mai fi aur, vom plînge şi noi după aur,

Că vrern să le trăim într-adevăr pe toate.

Ne curge gheața polilor pe şale, Ni-s trupurile turnuri moi de Pisa, Ziarele sînt pline de crize mondiale, Mai mare e-n ziare, ca în realitate, criza.

Petrol şi spirit! Cine să mai umplă Golul lăsat? Cum mai înveselim pustia? Doamne, cu noi acuma ce se mai întîmplă? Ce crize mondiale se mai petrec în România?

1974

497

De Pintilie să nu vă atingeți, Puteți sa ne radeți în cap pe toți, puteți să r,e purtați de perciuni îjrin chiuvete, puteți să ne obligați să ne roadem cu entuziasm unghiile.

Cu Pintilie e altă poveste. Avem ş i noi condamnatul nostru la moarto. Ținem la el, ştiind că dacă nu e ei condamnat, trebuie oricum să fie cineva. Şi asta nu ne convine, v-o spunem cu tot eroismul.

în amplul proces de specializare a muncii, la care participăm, Pintilie e muribundul nostru, stimați bărbieri şi bărbiere, orchestra suavă de brice întinse, demiurgi ai clăbucului devorator, ai frecției înviorătoare, Pintilie e al nostru şi promiiem că la rigoare, acolo unde-i stau picioarele ii va sta şi capul, că deci acolo

unde-i stau şireturile

îi va sta şi barba față de care

avem şi noi atitudinea noastră. Cunoscînd

că Pintilie nu înseamnă mai mult decît propria barbă.

Deocamdată însă Pintilie este problema noastră. Barba lui sfidează solo-roşcat, orchestrele voastre de brice întinse, chiuvetele voastre cu bună acustică.
1969

496
Pintilie, problema noastră
Nu, nu vi-l vom da pe Pintilie, niciodată, bărbierilor. Pintilie este problema noastră. Barba lui este şi barba noastră, felul cocoşat în care merge el e şi cocoaşa noastră.
Pintilie trebuie să rămînă aici. Cînd nu vom
rnai avea încotro şi va trebui să sacrificăm
şi noi pe unul de-ai noştri, îl vom
ucide pe el. fir cu fir, avînd de pe acum acordul
vostru. Dar astăzi Pintilie este mîndria noastră.
Ei e gata condamnat.
I s-a comutat pedeapsa de *condamnare*
la moarte prin lama de ras, în condamnare
la moarte prin brici. Asupra acestei
chestiuni sîntem înțeleşi, Şi noi bărboşii
şi voi, bărbierii.
Acum însă Pintilie este drapelul nostru bărbos, în care suflă vîntul conjuncturii vîjîind în ochii lui albaştri de turist paraşutat cu rele intenții deasupra frizeriei noastre înzestrate de altfel şi cu.salon de manichiura şi chiar" de pedichiură,

Nici lanțuri de imperii, nici ideologie nu vor mai fi în stare pe frați să îi şfîşic, aceasta ni se spune de către ploaia care ne leagă iar în țară pămîntul de picioare.
Cu frații la o masă în Muscel, într-o noapte, cînd ploaia spală frunza şi pielea fructei coapte, vom fi precum ne cere porunca strămoşeasca, o țara cît ea însăşi din noi să se mai nască.
Dar vin mărețe umbre din tragica pădure a neamului pe care atîția ştiu să-l fure, dar vin mărețe umbre din însăşi rana noastră şi sînt judecătorii, în noapte, la fereastră.
Şi plouă peste Muscel ca dintr-o stampă veche, că ne-au răpit barbarii surorile — pereche, şi plînge o lumină care iertare-şi cere miroase-a brazi în clocot, miroase-a înviere.

În prispă vin strămoşii din lanțuri şi din groapă să le lăsăm, la noapte,-măcar un strop de apă, şi să-i petrecem, totuşi, cu-n gînd care ne leagă că-i vom urma în faptă spre-o patrie întreagă.
Deocamdată, frații fac focuri mici la masă, un mare foc în cuget se vede că-i apasă să ținem minte clipa şi s-o refacem trează, coroana de pe capul lui Ştefan sîngerează.

499

98

Cu frații

Pe prispa dinspre Muscel a muntelui de țară, pimg regăsindu-mi frații, acum, întîia oară, ei au trecut prin moarte, ei au trecut prin vamă, dar sîngele conspiră cu ploaia şi îi cheamă,.
Şi plouă peste Muscel cu stropi de regăsire, iubirea ne e mare, puterea ni-i subțire, şi vin la masa noastră, deodată dispăruții, tresare Chişinăul, adie Cernăuții.
Mai trece Pan Halipa pe-aici să ne mai spună ce voci în sfatul țării vor țara împreună, ci noapte bună, umbre, prin viscolul sinistru va fi şi adevărul din Prut pînă la Nistru.
Şi fraților de-acolo cu unică dreptate, imperiala gheață din oase le-o vom scoate, vor zornăi pe piatră ferestre de Siberii, va creşte România întreagă-n toiul verii.
Cu brațe legitime ce-şi poartă rădăcina vom strînge lîngă piepturi, întreagă, Bucovina, precum vom ține-n brațe eliberata roabă, pe tragica şi sfînta Moldovă Basarabă.

501 Vînt de libertate

S-au prăbuşit cometele pe stîni
şi Miorița a căzut în stele.
noi ce păzim aici, poeți români,
cînd țări tresar şi vremile sînt grele?
Au nu cumva, auzul ni-i fudul şi nu mai simte cînd poporul plînge?
Destul, meşteşugarilor, destul, cerneala s-a sfîrşit, lucrați cu sînge.
Aveți în voi? De.nu, luați din căni, că sînge viu conspiră-n vinul roşu.
deschideți voi în voi fîntîni şi răni, în Europa a cîntat cocoşul.
Ce-a fost potrivnic fiecărui ins şi fiecărei țări. şi tuturora, va fi învins ce-a fost de neînvins,-Bastiliile tremură. E ora.

Şi noi, poeţi români, ce poezii
am scos din noi în obşti să explodeze?
Avem nevoie de-a ne izbăvi
prin suflul unei alte marseieze.

500

Nu poate fi Suceavă-adevărată, de nu-i sînt Cernăuţii, asociaţi, pe dată să-i uite strănepoţii şi să-i înghită hăul pe cei ce ştiu doar laşul şi uită Chişinăul.
O singură Moldovă şi doar o Bucovină.
acesta-i adevărul ce-n veci nu se declină
în ploaia care cade în Muscel ca şi plînsul
să spună Ştefan Vodă cum să-l urmăm pe dînsul.
Imper iie lumii la ţări să se întoarcă, să fie cîte-un Noe la fiecare barcă să treacă tirania de tot în Parcul Zoo. să vină zorii zilei vestind o vreme nouă.
Şi ascultînd de glasul sfîşietor de mamă să se întoarcă fraţii prin nici un fel de vamă să ne-ntîlnim în Muscel ca şi-n această noapte cînd ploaia-ntreabă lumea cît poate să mai rabde:
Şi să privim prin ploaie departe; către ţară, atunci precum o facem şi astăzi prima oară, şi-n ploaia care cade pe Muscel şi îl laie sa nu ştim cît ni-i plînsul şi cît rămîne ploaie.
,1 august 1988, Mâzgana

În tragicul lirism basarabean De dor de adevăr se mai usucă Strîmbeanu, Vasilache şi Lupan Costenco, Vătămanu, Teleucă.
Şi noi ce facem? Ne mirăm şi-atît? Lăsăm durerea lumii fără-a noastră?
Ni-i greu? Ne e riscant? Ne e urît? Au nu mai cred poeţii în fereastră?
Fereastra orişicum se zbate-n zid, porunca ei lăuntrică o bate, pe cînd ferestre-n jur se redechid şi-n lume bate vînt de libertate.
Şi vinurile-n beciuri s-au trezit şi-şi drege vocea vrabia umilă, şi vin martiri pe muchie de cuţit şi viscolul miroase a zambilă.
Şi mugurii palpită pe stejari şi grănicerii simt văpăi în ceafă, şi în sicrie mici încap Cei mari şi viscolul miroase a garoafă.
Şi cad guverne vechi, în-ritm de rock şi sediile freamătă de groază, cu sîngele din oameni la un loc chiar temniţele lumii fermentează.
Poeţi români, nu poate fi ce-a fost!
li! Ovaţiile cer în schimb proteste,

|i să căutăm un drum şi-un adăpost,
nu poate fi ce-a fost, dar nici ce este.

503

Poeți români, au nu vă pare rău că ne-au smintit istorice avarii şi se aude doar la Chişinău poeta mare-a libertății:— Lari.?
Şi ce pastel s-ar mai putea crea în pesiajul sîngerînd sinistru?
Matcovschi e zdrobit pe o şosea că Doina sfîntă renăscu în Nistru;
Ce facem noi, poeți români, aici; şi cui îi ducem prin tăcere grija, cînd ne arată cît sîntem de mici prea marele şi curajos, Dabija?
Poeți români," ce s-a-ntîmplat cu noi ne tragem nu din om ci din maimuță, cînd plînge-a judecată de apoi în tragic bronz, clopotnița lui Druță?
Şi nu-i şi-n scrisul nostru lupta lor de-a-şi regăsi în latineşte slova?
Oricum cît va trăi acest popor să nu uităm că ne-a trezit Moldova.
Şi, mai ales," poeți români, rugați cu lacrimile voastre calde, cerul, să scrie pentru mamă, pentru frați, prea ostenitul, genial, Vieru.
Poeții Basarabiei, cei noi; duc duhul Eminescului în cîrcă, Turcanu, Suceveanu şi Cimpoi, Matei, Loteanu, Vodă şi Hădîrcă.

Călătorie în Apuseni

Ca nişte umbre de oşteni Călătorim prin Apuseni, Tustrele Crişuri ne-nsoțesc Şi capul unui moț de rînd Parcă-i clădirea unui gînd In tot tragismul românesc.
Sălbatici munții ni se par Sub roata vechiului calvar Care-a trecut de sus în jos, Dar ei mai mult decît aşa Mausolee pot părea Si cruci la un mormînt frumos.
Prin Apuseni mai pe ascuns Dăm întrebărilor răspuns Spre-a fi din nou precum eram. Dar este greu, mereu mai greu, Ne-a părăsit şi Dumnezeu Şi e pe drumuri tristul neam.
S-a intimplat ce s-a-ntîmpial Şi-n brazda fiecărui sat Au pus sămintă de pustiu, Şi vin cei fără neam, calări., Să facă sistematizări Şi sa omoare tot ce-i viu.

505

504

Dar unde-i gustul marii izbăviri? Şi cum râbdăm sa adormim pe pernă, cînd fiecărui buletin de ştiri poeții-i sînt remorcă subalternă?
Aceste timpuri nu au indigo,
aşa cum sînt, nu vor mai fi vreodată,
tot omul se întreabă, încotro
şi-n rest lucrăm la tragica erată.
:Vom scoate o erată cît un cer să-ncapă-n ea greşeli nenumărate, şi, mai ales, supremul adevăr că-n lume bate vînt de libertate.
S-a deşteptat întregul răsărit şi tirania nu mai are arme. şi nu-i adevărat ce am bocit că poezia românească doarme.
Poeți români, zvîrliți din călimări cerneala prea albastră sau prea roză.
intrați în Doina doinelor călări, gustați fatala ei metamorfoză.
Şi-ntr-un tîrziu, lăsați condeiul jos şi doborîți ferestrele-ncuiate. spre-a merita porecla ce v-am scos de meteorologi vestind frumos, că-n lume bate vînt de libertate.
8 decembrie 1989

Nimic n-a mai rămas în rest, Cel mai bogat popor din est S-a tras în peşteri muribund, Şi ca o formă de protest Prin eel mai trist popor din est, Nici la salut nu mai răspund.
Ca nişte umbre de oşteni Intrăm şi noi în Apuseni, Cînd gem culorile şi curg, Impresurîndu-ne brutal Verzuiul — gri cu-albastrul pal, Fierturi de codri şi amurg.
Nici lancu n-a mai dat vreun semn Din tulnicele lui de lemn, Strigoiul lui, şi el, e mort: La Țebea, un mormînt măreț Ca un soldat cu două vieți Prezintă ultimul raport.
16 mai 1988

Şi eooperatişti vicleni Aduc prăpăd în Apuseni După modelul leninist, Şi neamul nostru răbdător Va sta cu lanțul la picior în vremuri mari de anticrist.

Nu-i nici o şansă de-a scăpa Povara ne va fi mai grea, De-am apuca pe orice căi, Dar tu, popor român, să ştii Că vor veni şi bucurii, Ne vor salva tăcuţii tăi.
Că de atîta greu şi rău Va fi şi bine-n pragul tău Aproape proporţional, Deocamdată munţii plîng Că li se dă un ordin stîng, Plîng Apusenii în Ardeal.
Sînt rare turmele şi mici Şi oameni şi mai rari pe-aici Şi sînt români puţini de tot, Copii aproape nu se nasc, In schimb, întunecatul teasc Ii ia pe cei ce nu mai pot.
Mai trec turişti europeni
Prin părăsiţii Apuseni,
Se duc la mare şi se-ntorc,
Iar pe şoselele pustii
Sînt doar ţigani în orice zi,
Cu cîte-un cal, cu cîte-un porc.

509

Infoarceţi-vă toţi acasă, copii ai mamei noastre sfinte; Traduceţi din vorbiri străine chemarea bunului, părinte. De ce lăsăm să ne despartă ca un semnal de veche eră O vigilentă nebunie şi-o-nsîngerată barieră?
De la Palermo la Chicago această barieră cade Legind în soartă pe Bălcescu de-nf riguratul Eliade E bariera absolută, vîrf nedreptăţilor puzderii, E freudiana amintire ce-o au în creier grănicerii.
Măcar trimiteţi pe la tîrguri un grup de precupeţi cu forţă Să speculeze bezna tristă care-a urmat această torţă, Să vîndă umbra barierei mereu dispusă să se lase Să dea în visteria lumii valuta noastră numai oase!

Şi cînd concursul cel mai aprig al însăşi destrămării noastre Va fi iubit pînă la rană şi cunoscut pînă la a stre Chemaţi în Piaţa Naţiunii o mamă bună şi trudită Să-şi lase pruncul în covată şi blidul susurînd pe plită,

Şi ca să duceţi pin la capăt infecta voastră bucurie Tăiaţi-i inima în două cu eşafod de bisturie Şi steagul însuşi al acestei prea triste ţări ce nu prosperă In semn de nobilă purtare să-l aşezaţi pe barieră.
1.977—1973

508

Bariera

De la Bâlcescu Nicolae pînă la Mircea Eliade
O barieră de cenuşă între copii şi mamă cade
Mereu mai tristă mama noastră la casa ei din veac rămîne
Şi cîte-un fiu mereu se pierde de principatele române.
Mereu trezoreria lumii viclean ne fură cîte-o minte, Mereu a cheltuit degeaba pentr-un copil cîte-uri părinte De ce te ții aşa distantă de fiii tăi, măicuță, fermo, Cîr.d din Bălcescu nici o urmă nu se mai află la Palermo?
Să-l chemi măcar pe Eliade, celula lui intimă roag-o. Să regăsească Mîntuleasa şi să mai plece din Chicago Oho, săracii totdeauna sînt condamnați-la sărăcie Ce), morți, mai iute mor odată, decît cîndva să reînvie. în leagănele ceruite de blinda cernere de lună Copilul nou născut respiră cu sf înta mamă împreună Şi țîța mamei cînd apucă în gura lui de miez de lapte Şi cînd învață gînguritul şi bucuria primei şoapte,
El parcă intim se decide: ori grănicer la metereze, Ori cărturar ce-nvață bine ca mai prosper să emigreze. Din ce să facem România, cînd jumătate au prădat-o! Şi din cealaltă jumătate prea mulți fugiră, zbuciumate!

Fă minciunile să tacă, Nu vezi tu că fiii pleacă Dacă tai poporul, dacă Țîfescu Frige-Vacă;
Nu da țara la tratate, Pune adevăr în toate Constantine, nu se poate, Lasă-mi capul în cetate.
Strîmb mi-ai rînduit județul Cu zavistnici faci ospățul Să-mi plătesc cu sînge prețul Dar am scris Letopisețul.
Stirpea mea mironcostină, Capul meu nu ți se-nchină. Numai gîtul mai suspină Rupt ca puiul de găină.
La Bărboşi, la soare-apune Mi-ai trimis o spurcăciune (Care vicleşug îți spune), Să mă ia din rugăciune.
Capul meu de trup rupîndu-l Să-l privească toți de-a rîndul Eu să mai şoptesc lăsîndu-l Doamne, **Biruit-au gîndul.**
6 mai 1988

510

Suspinul lui Miron Costin către asasinul său, Constantin Cantemir

1

Constantine Canternire, Gîtul meu e prea subțire Poți să-l tai şi c-o privire Va Moldova auzire.
Cronicarul nu va plînge, Peana lui oricît s-ar fringe Sub lovirile nătînge, Dar pe Tron veni-va sînge.
N-ai tu loc de mine^n țară? Firicel de iarbă rară Pot muri şi-a doua oară; Dar şi cel nebun să moară.
lată-mi capul, ține-l bine, Să nu-şi facă drum în tine, Cantemire Constantine, Că nu vrea să ți se-nchine.
Tu m-ai condamnat la moarte," Eu de-aici şi de departe Te mai rog rugări deşarte: Pune mîna pe o carte.

p

\

Ş: vai! grăbit trecut-au anii, cu amintiri şi mascarade,?i-am devenit din om al luptei un condeier prea cumsecade 3i-am scris un interviu cu dînsul — cît am putut să-l scriu în
presă — Că-aveam o piedică la gleznă şi pe condei aveam o.lesă.
Şi fără milă, dintr-odată, chiar Eliade de departe S-a supărat că se pierduse din interviul lui o parte. Dar el îmi trimisese vorbă că numele dacă-i apare In conjuncturi nefericite va fi o bucurie mare.

Dar nu vreau, nu, să pierdem astăzi ce vom rîvni din nou poimîine;
Că țara noastră are rații la carne, lapte, unt şi pîine. Ireductiblii, acasă, m-au acuzat că-i public gîndul, Departe, Mircea Eliade m-a acuzat că-l tai, trădîndu-l.
Dar, vino, Mircea Eliade, în România ta natală, Te-aşteaptă noua tinerețe ce de funingine se spală Eşti sfîntul nostru din Chicago, dar nu acolo-ți este casa, Mai lasă; om curat. Chicago şi vino iar în Mîntuleasa.
Că va veni o zi în care un trăznet va cădea cu moarte.
Şi te vor plînge şapte preoți din toate cele şapte arte,
Mai iartă-ne pentru greşeală, că bine-am vrut, iar nu greşale,
Precum i noi iertăm greşeala uitărilor măriei tale.
la-ți doamna într-o zi frumoasă şi-ntoarce-te, la tine-n țară. Ca e curată.şi cinstită şi multe rele o-ncercară ființa ta de lacrimi pure într-o armură caldă leag-o Deschide cartea amintirii, închide casa din Chicago.

Veche şi inutilă scrisoare iui Mircea Eliade

Am vrut să scriu, în tinerețe, cînd mă-ngropa-n neant zăpada Poemul meu uşor dramatic, melodramatic, Eliada. îi şi scrisesem începutul pe Woodlawn, într-o noapte sfintă. Ca şi acum în amintire ca un jazz-band de îngeri cînta.

Scriam de Mircea Eliade, românul nostru, genialul, Ce-a preferat profund tăcerea şi-a ocolit ades scandalul Avea o viață curioasă, se adîncea în sine însuşi Spăla o cale către țară cu nostalgia şi cu plînsu-şi.

Şi între două dogme strîmbe sta ca Isus în răstignire Dar România-i rămăsese pe viață, unica iubire. Am fost atunci la el acasă şi-am înțeles ce mult înseamnă Să-i ocrotească senectutea mereu cea ftiai distinsă doamnă.

Şi drag mi-a fost de Eliade şi-am scris atunci scrisori în țara Să-l readucem României, că-i om şi poate să şi moară, Ştiam că vine bătrînețea şi m-am rugat cu lacrimi multe Şi n-am găsit la ministere urechi dispuse să m-asculte

Le-am spus că el, ca şi Bălcescu; nu merită un trist Palermo Şî ți-am cîntat chiar ție, țară şi mi-am permis să-ți zic:

Ființa lui de spirit sacru să vină către casă, roag-o, Să regăsească Mintuleasa, să se mai lase de Chicago,

Pădurea româna

Aceste păduri le-am tăiat, le-am belit, Le-am dat la străini să le ducă departe Şi uită-le iarăşi se nasc nesfîrşit Pădurea română e fără de moarte.

în mobila lor lăcuită frumos Foioasele noastre fuseseră-nchise Dar codrul se-ntoarce acasă pe jos Din prizonierate pe căi interzise.

Pădurea de brad şi pădurea de fag Au fost confiscate de-o mînă străină Ai cărei dulgheri şi acum o mai trag Şi mugurii noi parastas îi închină.

Prin munții pleşuvi ai acestui pămînt Rămas fără codri, rămas fără țară în trenuri mărfare un neam a fost frînt Şi m uiți fii ai lui duşi în temniți să moară.

Odată cu codrul şi el surghiunit Murea să renască din sine Românul Şi nimeni în sprijinul lui n-a sărit Plîngea despre el, numai codrul, bătrînul.

515

514

Iar dumitale, doamnă bună, o închinare luminoasă, Să ştii că Mircea Eliade a apărut întreg acasă. Şi, după zece ani de luptă, de deznădejde şi nădejde întregul interviu al nostru a apărut şi se citeşte.
Vă aşteptăm curînd acasă, poftiţi, rugămu-va, acasă Sînt două locuri princiare şi în cultură şi la masă Dar Elinda încă plînge, în parabolice cascade, De setea geniilor noastre! Şi de-a lui Mircea Eliade!
1980

Şi nu va fi pace în suflet la noi
Şi cerul de noi nu va vrea să se-ndure
Decît dacă-n veac va veni înapoi
Prin stranii descreşteri întreaga pădure.
Dar pînă atunci foşnet verde pe munţi Renasc conifere, se-agită foioase Din fragede crengi împletitele punţi Şi bîrne rotund rostuite în case.
Şi-o veste s-o dai agenţiei de ştiri Şi-o veste s-o ţii ca pe-o inimă-n mînă Din coapte semniţe şi trunchiuri subţiri Va şti sa renască pădurea română.
11 iunie 19R9, Sîngeorz—Njjsaud

517

Pedeapsa a fost într-o iarnă cîndva
Din lemn românesc dus departe să moară
Hăitaşii străini n-au avut ce lucra
Şi-un meşter de -al lor le-a făcut o vioară.
Şi-n seara întîiului mare concert Vioara aceea de marcă aleasă Astfel s-a uitat spre arcuşul incert încît au cîntat numai doru] de-acasă.
Si rechizitorii de codrii tăiaţi
Şi inflexiuni de pădure-n furtună
Şi lacrimi de mame şi doruri de fraţi
Şi sfîntă chemare de-a fi împreună.

uite casă din munți ies păduri Şi nu sînt destui cei ce încă le taie Să stingă luminile ochilor puri Să treacă tulpinile prin vîlvătaie.
Chiar noi am lucrat contra codrului sfînt Chiar noi am greşit contra noastră cu fapta Chiar noi am semnat cum să pierdem pâmint Chiar noi i-am purtat veneticului treapta.
Chiar noi de aceea mereu vom plăti Eternul reproş al păşunii cu greieri In fiece noapte, în fiece zi Copaci invalizi ne vor trece prin creieri.

Dar o slujbă pentru lancu I-am găsi la tribunale Să exercite în fine Dreptul meseriei sale?
Cum ar duce-o Cuza Vodă Prins de poftă de femeie? Ce-ar mai fi martirul Horea De-ar rămîne doar idee?
Hai să zicem că-ntr-o seară Tot chemați atîta vreme Ar veni măcar să vadă Cine a-ndrăznit să-i cheme,
, Nu lipsiți ei înşişi poate De probleme şi defecte Ar intra în servitutea Confruntărilor directe.
De ar învia din moarte Secției de paşapoarte?
Orice-am face, orice-am zice E-o problemă de conştiință, Cît din fapta vremii noastre Le-ar mai face trebuință.

Daca ar veni strămoşii

Țara noastră, țara noastră Totdeauna zbucuimată Pentr-o dreaptă întrebare Te mai zbuciumă odată.
Să ne punem întrebarea Dreaptă şi elementară Cum ne-ar judeca strămoşii De-ar reînvia în țară.
Tot ce-i bine intră-n fire Ca frunzişul mort în toamnă, Tot ce-i rău ne urmăreşte Remuşcare ce condamnă.
Cît de multă pîine este, Cît e de curat obrazul, Ce-ar zice Ştefan Vodă, Ce-ar gîndi Mihai Viteazul.
Currr ni s-ar simți Bălcescu Cercetat din nou la vamă, Cu dosarul lui de cadre, După tată după mamă?

Visătorie

Oriunde pînă astăzi, ursitele v-au dus, Orice identitate v-au dat, ca să vă mintă, In Răsărit de sînteți sau sînteți în Apus Străini de bună voie sau nație murindă,
Chiar de trăiți sub haină de alfabet străin Ori deștărați vă pierdeți sub stăpîniri barbare. Vă rog, în aşteptarea aceluiaşi destin, Români de pretutindeni, să mai aveți răbdare.
Ca un infarct politic ce n-a iertat nimic, Ca o rejudecare care fatal ne cheamă, Cel mare va rămîne atît cît e cel mic Şi vor veni provincii din nou la țara mamă.
Ca rîsul după lacrimi, ca noaptea după zi, în urmă planetarei şi dreptei revoluții, La țara voastră mamă plîngînd veți reveni. Voi, deocamdatăț incă atît de trişti pierduții.
Nu are crima lumii măcar un alibi, Uitarea nu încape nicicum între soluții, Români dp pretutindeni acasă vor Veni, Veni-va Cbişinăul. veni-vor Cernăuții.

521

520

Nu e asta cajea dreapta De-a aila ce-i rău şi bine? N-are nimeni dreptu^n lume Ai dispreţului de sine,
Şi-ntrebăm pe cei din lutul Generos al țării noastre Ce părere au şi dînşii Despre noile dezastre.
Ce părere au strămoşii Ce părere au aceia Cărora noi volens-nolens *lie* întruchipăm ideea,
La Islaz daca s-ar duce Cei din Țara Românească De atîtea mari paragini Ar voi să se turcească.
Ar voi Mihai Viteazul Să priceapă că trec anii Şi că noi, precum şi dinsul, Nu am rezolvat țăranii.
Toate-acestea sini probleme, Fiecare om le are, Nu vă cer răspuns aicea Dar gîndiți-l fiecare.
Satu Mare, 27 octombrie 1983

i

Fraţii paşoptişti

Ei ce mai fac? Au înviat cu toții, sînt electrocutați de mari idei, sînt în covalescența libertății, li-s încă rănile fierbinți pe ei.
De ce se-ating, transformă în tranşee şi n-au un pic de timp să doarmă-adînc, şi inima închiriată le e perechilor de ochi ce văd şi plîng.
Vor să-şi întoarcă patria acasă şi-au părăsit postura- de artişti, pentru aceea, mai nenorocoasă, de luptători de-a pururi paşoptişti.
Problema limbii lor din nou îi arde şi nu e armă să le țină piept, s-au aşternut durerii comunarde
şi sînt heralzi istoricului drept.
N-au nici o teamă, nu cunosc ini rîngeri,
că nu e luptă sacrificiul lor,
ci e umanizarea unor îngeri
ce pentru cer şi pentru aripi mor.

3. .:i

>22

Români de pretutindeni, păstrați-vă întregi,
Reînvățați copiii cinstita noastră hartă,
O lege să se-nalțe din celelalte legi,
Că dorul țării noastre se-amînă dar nu iartă.

I

Orice să se întîmple, vînzări, trădări, minciuni, Nu-i ideologie în stare să separe Pe cei născuți să fie în țara lor Români, Oricît i-ar ține vameşi la falsele hotare.
Primiți această ştire, cuminții noştri frați, Că dor vă e şi vouă, că dor ne şi nouă, Şi trista voastră țară s-o binecuvîntați Cum inima e una şi nu se dă în două.
1971

Covalescenta libertății! Timbru incendiat de zbucium şi idei şi stema sombră cu un cap de zimbru e ruda rănii care sînt chiar ei.
2S m1 IP!PM. Bucureşti

524

Ei sînt adeverirea noastră-n lume,
au ochii goi de orice înțeles,
că n-au putut să-şi poarte vechiul nume
şi bube vechi, a remuşcare ies.
Sînt căptuşiți de răni definitive, că semn că s-au născut şi sînt aici şi
rănile din nu ştiu ce motive nu vor să mai devină cicatrici.
în cuşcă orşicît ar fi de largă,
ei nu iubesc o libertate-n plus
şi nu se simt flatați că merg pe targa
şi nici că locuri în morminte nu-s.
Fiorul țării n-au cum sa nu-l poarte şi vor muri de dorul țării-ntregi,
lăsînd cîte un plîns, în cîte-o carte, răspuns atîtor noi fărădelegi.
Nu va, putea nici plugul să răstoarne al rădăcinii lor impact secret, (prin
rănile care le ard în carne) cu seninul Doinei Marelui Poet.
Sînt frații noştri care ies din boală şi-şi pun la piept însemnul tricolor,
strămoşii-n ei se-ntorc şi se răscoală şi sîntem toți în gesturile lor.

527
În el mai cer nedreptățiții un drept la ultimul recurs, în gara ultimă a firii
el dă-ntunericul deoparte, dar crede că mai e o gară, de-atîtea lacrimi cîte-
au curs, şi crede că mai e o viață aflată dincolo de moarte.
Cu o privire imprecisă, îl face fericit puterea
de-a nu nedreptăți pe nimeni, ci de-a trăi el însuşi strîmb
cum a venit de nicăierea, aşa se duce nicăierea,
cu plumb în aripi, dacă gura şi mîna lui proclamă plumb.
Acolo unde-i anarhie, aduce disciplina lui, acolo unde-i numai dogmă, el
sparge orice frontieră, pentru poet, pînă la urmă, situație închisă nu-i,
voioşilor le dă tristețe, pe trişti i-nvață să mai spere.
în frunză pîlpîie vioara, legenda-n fapte se aşază, şi, ce-a văzut, văzut
rămîne, aşa cum orbii-n vise văd, va cultiva asemănarea dintre o vîrstă
şi-o amiază şi elegia că, prin frunză, pădurea vine îndărăt.
Pentru poet nu prea există, nici adunări şi nici scăderi, iar împărțirea şi-
nmulțirea degeaba trag în el cu tunul, el creditează amănuntul, Hristos
al altei învieri, nu doi fac unu şi cu unu, ci fac doar unu şi cu unu.

Cum se uita, copil, prin lucruri, văzînd atîta de departe, chiar şi scenariu-n care astăzi el însuşi a primit un rol, e liber să răspundă tragic: „Nu-s pregătit de tine, Moarte î Şi pariez că multă vreme mormîntul va rămîne gol."

26

Poetul ca totalitate

oetul:"t tece printre lucruri cu o privire imprecisă i simte-n el vinovăția de-a nu putea deosebi

stea:dîn cer, de o ulcică, de pe pămînt, sau de-o caisă i află azi că acest viciu e semnul marii poezii.

³oetu! e totalitate cu fiecare gest al său,

avocatul din oficiu, mereu, al cauzelor toate, "xistă!5mele şi răul? Poetul e şi bun şi rău! ³oetul nu se cantonează, poetul e totalitate.

Jn daltonism în timp şi-n spațiu, un gîlgîit de semafoare.) trecere precipitată, exact cînd nu e de trecut, ii permanenta suferință şi bucuria cea mai mare:ă absolut e relativul şi relativul e-absolut.

totalitate, nu totalul, un biet şi cinic rezultat, otalitate ce conspiră şi viață palpitînd în germeni, lici un război el nu îl crede şi nici nu-l vede terminat.:1 nu se dă nici tuturora, nici fiecăruia din termeni.

21, retrăind copilăria confuziei dintre extreme, /a fi mereu cu îndrăzneții, va fi mereu printre cei laşi,;i-i este clar ca bună ziua de ce i-e drag, de ce se teme. ntind destinul omenirii în nişte lanțuri de ocnaşi.

J

Bocetul lui Ion cel fard mormint (!!}

Ioane, Ioane, Ioane, Ioane, Ai murit ca milioane, Gloanțe trupul tău l-au frînt, Ioane, fără de mormînt.

Ioane, ai murit soldat, Unde te-or fi îngropat, Că-ti rămase țara oarbă Să întrebe-un fir de iarbă

Unde-i Ion, copilul meu Care m-a iubit mereu, Care nu s-a dus cu duşii, Care s-a bătut cu ruşii.

Cine să răspundă, cine, Țării tale nu-i fu bine, C-au venit oştiri străine Precum noaptea nopții vine.

Ne-au scos morții din morminte, Ne-au distrus biserici sfinte, Şi apoi ne-au dat pe noi Cu un secol înapoi.

528

Poetul e totalitate, nu *e* sinteză şi nici rest,
relaţiile dintre lucruri el nu le dă la vătămare,
iar, cînd s e strică rostul lumii, el, ca o formă de protest.
păstrează-n versurile sale un exemplar din fiecare.
Cu o privire inexactă, amestecîndu-le pe toate,
poetul crede-n cele care aproape sînt, aproape nu-s.
cît de nedreaptă-i este mîna care e gata de dreptate,
şi cum amestecă extreme, nu vrea nici minus şi nici plus.
Atunci cînd Meşterul Manole pe Ana o aşează-n zid.
poetul n-o să cînte turla, poetul n-o să cînte strana,
ci pe Manole şi pe meşteri ce jertfa în zidiri o-nchid.
dar cel mai mult el cîntă jertfa, transcrie-n vers ce plînge Ana
El e de partea tuturora, sfidînd porniri părtinitoare, el e chiar termenii în care se judecă un vechi proces, şi pe poet nu doar Othello l-înnebuneşte şi îl doare, pe el şi lago şi Othello şi Desdemona l-au ales.
Poetul e totalitate, nu-i rezultat definitiv, tot ce se-ntîmplă îl atinge şi îl atinge şi ce nu e, el, cauză fără de ţintă, el, scopul fără de motiv, de partea celor fără parte, minoritate amăruie.
Spre-a fi mereu cinstit cu sine, poetul e totalitate, el nu-i.cu nimeni şi nimica, decît cu lumea-n totul ei, el de la suferinţa lumii nu are drept a se abate, şi nu va încarna principii şi nu va ilustra idei.
Sînt Trei Ciobani în Mioriţa? Poetul e mereu Toţi Trei.
28 iulie 1989, Bucureşti

Hărţile să nu vorbească Despre harta românească. Nimenea să nu te ştie. Ioane, fără bucurie.
Uite vremea cum mai trece. Vine ceasul doisprezece, Iarăşi cîntă-n steaguri cuci, Neamul tău e la răscruci.
Numele ţi-l spunem iar Pe cînd orice calendar Simte paza umbrei tale, Mareşale, Mareşale.
Nu ni-i fapta cît ni-i zisa, Dar istoria, proscrisa, Iarăşi adevăr promis-a De la Nistru pîn-la Tisa.
Să te căutăm adînc, Cu toţi ochii ce te plîng, Cu-nviindele plutoane, Unde ţi-e mormîntul. Ioane,

Ioane, fără de mormînt. Urci în calendar ca sfînt. Cazi în noi ca un părinte Şi ca rouă pe morminte.

531

Şi în tine, Ioane dragă, Au pus potera să tragă, Tu te-ai stins netemător Şi privind în ochii lor.
I-ai iertat cu-un ultim gest Pe călăii tăi din est, I-ai privit în ochi curat Şi i-ai binecuvîntat.
Ei mureau de frica ta," Arma-n mîini le tremura, Ioane, fără de stăpîn, Ioane. Mareşal Român.
Ioane, comandant de oşti, Ca să nu ne mai cunoşti, I-au dat ţării altă haină Şi-au falsificat-o-n taină.
Şi pe tine te-au ascuns,[1] Ioane, fără de răspuns, Să nu ai lăcaş de moarte, Să ne fi mereu departe.
Jalea ţării noastre lungă Pururea să nu te-ajungă, Jalea noastră fără vreme, Pururea să nu te cheme.

Cuvîni către statui

Doar un cuvînt de milă spre statui Că iar e iarnă şi rămîn afară, Şi nici un fel de legătură nu-i Intre statui şi cei ce le urmară.
Pe bronz e-un fel de zaţ ca de cafea, Statuile călări îngenunchează, Şi va veni o iarnă şi mai grea,.Vor îngheţa ostaşii de la pază.
Doar un cuvînt, cel mai bolnav cuvînt, Spre monumente care ne exprimă, De voi nu mai e loc pe-acest pămînt, Prefaceţi-vă-n arme pentru Crimă.
Bucureşti, 26 octombrie 1985

Toate rănile ne dor Ca soldat şi ca popor. Dacă tu te stingi de dor în mormînt rătăcitor.
Uite vremea cum mai trece, Vine ceasul doisprezece, Nu putem continua Fără de Măria Ta.
Nu dorim decît atît, Să aflăm numaideeît Unde ti-e mormîntul, Ioane, într-atîtea milioane.
Vrem să-ţi punem flofj pe el Si umbruţă de drapel, Să dormi, Ioane, liniştit, Neamul tău nu a murit.
Dacă vrei şi dacă poţi, Să ne ierţi cumva pe toţi. Să ne ierţi cu crezămînt. Ioane, fără de mormînt.
8 august 1988, prejna

Floarea i-au bătut cu cnutul. S-au purtat cu ea ca mutul. Care-şi molfăie sărutul. I-au golit de steme scutul, Pîn-a plîns în maluri Prutul, Mamă, ţi-au furat b fată. Ţara noastră-ndoliată, Că prea rar te afli toată. Cum dreptatea te arată.
Mamă, să-ţi înveţi recruţii Să mai facă revoluţii, într-o carte dreaptă du-ţi-i. La o hartă sfîntă du-ţi-i.
Către ţara noastră du-ţi-i, Să audă mulţii muţii Cum îşi plîng tăcut pierduţii, Chişinăul, Cernăuţii,
Mamă, lacrimă de jale, Mamă, cu mîinile goale. Cheamă-ţl fiii să se scoale. Pentru dreptul fetei tale.
Că o umilesc străinii. Şi îi pun pe frunte spinii. Mamă. potolită foame. Mama mamelor de mame.

535

Basarabia

Ţara noastră zbuciumată, Mamă mult îndurerată, Ti-au furat cei răi o fată, încă-o dată şi-ncă-o dată.
La-ntuneric de ursită, Cînd barbarii se agită, Ţj-au răpit, răpit, răpită, Partea cea mai răsărită.
Au venit cu mare grabă Şi cu steaguri pe tarabă, Prefăcîndu-se c-o-ntreabă Că ştiau că sîngeri, slabă.
Şi-au făcut să fie roabă Fata ta cea basarabă, I-au făcut coşciug din lemne Şi-au avut purtări nedemne.
Limba ei să o îndemne La remorca altor semne, I-au golit de oase lutul Şi i-au arestat treputul,

J

Nucul

Trimisa cu mandat din aJre părţi. Sa ne confişte toată libertatea. In curte a venit securitatea Să ia pe tata şi sa ardă cărţi.
în curte noi aveam un nuc frumos Ca un pridvor făcut din piatră verde. In care gîndul meu şi-acum se-pişrde Şi nucile i le culeg de jos.
Acolo hotărîră dînşii foc, Sub nucul mare hotărîră moartea Şi puseră la zid de vreascuri cartea Cu viaţa noastră însăşi la un loc.

Prăpădul vînăt cum trosnea sub nuc. Parcă ardea tot grîul dintr-o moară Aceste focuri le-am avut în țară. Cenuşa lor pe creier o mai port. Am ars atîtea cărți şi-atîtea hărți, Am arestat oraşe-ntregi şi sate. Au nucii noştri crengile uscate De focu-mprumutat din alte părți.

536

Clinilor care te latră Dă-le bucături de piatră, Că sub neamul lor de şatră Arde vechea noastră vatră.
Şi-am zis verde cum e dorul, Foaie-n trei de-a tricolorul, Mamă. nu se stinge dorul Care-ți va-ntregi poporul.
Ține minte, inc-odată, Țara, mamă-ndoliată. _ Cu destinul tras pe roată. Că nici astăzi nu eşti toată.
Şi că-ți este incă roabă Fata ta cea basarabă, Ce de dorul tău întreabă, Ea-şi j-ăspunde, ea întreabă.
1968—1971

Castelul nebun

Făcuse un castel fără seamăn,
Nimic nu semăna cu acest castel,
Şi-i plăcea să se vadă de departe
Ce făcuse
Şi nu mai avea
Cu ce să construiască turnurile,
De fapt, nici mansarda,
Nici etajele ultime
Nu arătau
Aşa cum s-ar fi cuvenit,
Era şi absurd
Ceea ce i se întîmplase,
El construise castelul,
Tocmai ca să se vadă
Şi chiar asta nu se putea,
Castelul era frumos
Tocmai în partea
Care nu putea fi observată
De departe.
Cheltuise prea mult cu temelia

Şi nu mai avea cu ce
Să termine turnurile
Şi-atunci a-nceput
Să desfacă temelia,
S-o împuţineze,
Pentru a termina de construit
Castelul.
Nici nu se simţea modificarea
Şi-aşa temelia era prea puternică,
Desfaceţi temelia
Si construiţi mansarda,

539

Şi, iată, vine amintirea mea Şi încă mă mai crede om de treabă, Cînd mă striveşte-n flăcări şi mă-ntreabă Cu-o voce de copil ce se-ascundea:
— Bărbat nedrept, ce seama nu mai iei La focurile ce se întîmplară Pe pielea noastră, în această ţară. Tu nu-nţelegi că eşti acum cu ei?
Tu nu-nţelegi că nucul s-a uscat Simţind fărădelegea lor fierbinte, Cînd ei ardeau, nu cărţi, ci oseminte Şi-un cenuşar e fiecare sat?
Am să-ţi răspund aşa cum ceri, corect; Am să-ţi răspund ca de la nuc la nucă. Da, focul ucigaş mă mai usucă, Da, îi mai sînt cenuşii subiect.
încet, încet mi-e dat să mă usus Că însumi, n-am să pot să fiu în viaţă Oricît surîs mi-ar înflori pe faţă. Decît atît, incendiul unui nuc.

Â

V-am plătit,
Să-mi faceţi castelul.
Şi nu se vede nimic,
N-am să vă mai dau de mmcare,
Desfiinţaţi temelia.
Desfiinţaţi parterul,
Vreau turnuri,
Vreau steagul meu pe turnuri
Da! chipul meu pe steagurile din turnuri,
Mi-aţi mîncat viaţa cu această temelie,
Mi-aţi distrus nervii cu acest parter.

M-ați furat şi-ați băgat în etajul 1.
Ridicați turnuri,
Trebuie să fie cele mai mari turnuri
Din această parte de lume,
Voi nu-nțelegeți
Că mi-am investit
Toată viața,
Toată averea,
în acest castel? Desființați temelia,
Desființați parterul
Şi celelalte,
începeți construcția de sus în jos,
Altfel ce rost ar avea acest castel,
Asta nu e motel.
Ăsta nu e grajd.
Asta nu e ştrand.
Asta e castel,
N-auziți?
Ridicați turnurile!"...
Şi castelul nu se mai putea termina.
Atît cît putuseră zidi
Pînă la ordinul cu turnurile,
Atît rezideau
Muțind sus temelia şi parterul.
în vreme ce etajele de deasupra
Se lăsau încet în locul gol
Şi nici vorba de turn

Mai repede, mai repede,
Desfaceți elementele greoaie
De la parter,
Nu-mi place arta baroc,
Parterul n-are nici o importanță,
Desfaceți temelia,

Parterul
Şi etajul întîi,
Construiți turnurile,
Dar să fie nişte turnuri pe cinste,
Ce fel de castel e acela
Care n-are turnuri
Şi ce fel de construcție e aceea
Care nu se vede
De la mare distanță,
Iertați-mă pentru
Tot ceea ce am greşit,
înghesuind atîtea valori
în temelie şi-n nivelele de jos,
Construiți turnurile!...
Şi lucrul s-a-ntețit la castel
Şi de-atunci, în fiecare zi,
Sub îndemnurile lui,
Sub ordinele lui,
Constructorii lucrează sîrguincios.
Dar castelul nu se ridică,
înălțimea lui nu creşte,
Turnurile nu se văd,
Pentru că după scoaterea temeliei
Şi-a parterului şi-a etajului I
Etajul II a. devenit temelie,
Etajul III a devenit parter,
Etajul IV a devenit etajul I
Şi pe urmă turnurile
La care lucrau
Au devenit temelie
Şi el striga:
5,De ce nu faceți turnuri,
De ce nu se vede castelul meu?

J

ULTIMA NOAPTE PE ATLANTIDA

(cu excepția poeziilor special^numerotate, celelalte sînt scrise între anii 1979—1981)

542

Care sa se vadă, Nici vorbă de castel. Temelia se fărîmița încet, încet, Celelalte etaje se uzau Şi copiii de prin vecini * începuseră să tragă cu praştiile înspre construcție. Şi-ntr-o zi veni acolo O echipă de străluciți arheologi Să stabilească Vechimea şi valoarea Acelor ruine Şi el muri liniştit Cînd veniră aceştia, Dîndu-şi seama Că visul lui Ca marele lui castel Să se vadă, Se împlinise, Din moment ce aceştia Veniseră să cerceteze castelul Piatră cu piatră.
6/7 ianuarie 1987

545

Fragment de tragedie

Peisaj de plaja, lunară, scoici mari, calcar lucrat ciudat, munţii în preajmă, marea zbătindu-se. Linişte adincă. Doi oameni. El şi Ea.

El: Nici proroc nu sînt, nici apucat, dar simt şi după solzul de pe peşte că de-un imens, nedescifrat păcat la noapte Atlantida se sfîrşeşte.
Iubita mea, am încercat mereu să merg şi să le spun amenințarea, dar ei au rîs de simțămîntul meu şi m-au trimis aici, vecin cu marea.
Prin marile spitale de nebuni m-au aruncat cum de pe pomi omida, sînt proorocul blestematei lumi ce-n zori nu va mai fi în Atlantida.
La noapte Atlantida va cădea de un vîrtej al şinei sale suptă, şi vom muri şi noi, iubita rne^, cu Atlantida neagră şi coruptă.

35

— Poezii cenzurata

li

El: Şi poate sînt şi fericit puțin, şi poate satisfacția m-abate, că le-am proorocit acest destin şi ei m-au dat afară din cetate
Le-am spus că țara se va prăbuşi şi ei mi-au spus să le aduc dovada. Şi i-am chemat în fiecare zi să vadă, dar au refuzat să vadă.

Priviți la continent, aşa le-am spus, cum se scufundă, iată-l se scufundă,
din răsărit şi pînă la apus. Pe tot ce-am spus ei mi-au cerut dobîndă;
Le-am spus că de spitale şi de -boli
şi de greoaiele civilizații,
de false clopote şi false şcoli
de mari minciuni presînd mărunte nații
De degetele lor «cu aur greu,
de mintea lor bolnavă de orgoliu,
de lămpile arzînd în prea mult seu,
de prea mult sînge şi de prea mult doliu.
De prea mult demon înger îmbrăcat, de oameni cu atît de multe fețe, de-
atîta cinic, repetat păcat, de-o bătrînețe* fără tinerețe.

547

546

Aşa că pregăteşte-te de bal, scăpare nu-i şi nu e amînare, trăi-vom
nupțial ce e mortal, eu simt cum apa urcă pe picioare.
Eu simt concret, teribil de concret a Cosmosului groasă igrasie; intrînd în
noi, prin fiece defect, prin vanitate şi schizofrenie.
Ea: Iubitul meu, tu oare nu te-nşeli, cum poți urî pe cel ce nu te crede?
E lumea noastră plină de greşeli, dar nici o judecată nu se.vede.
Şi nu e drept să moară inutil nevinovați cu ceilalți împreună, *aş* fi avut
cu tine un-copil, de n-ar fi profeția ta nebună.
Nu sîntem, iată, decît doi amanți, te cheamă lumile la judecată, dar şi tu
eşti atlant între atlanți, n-ai^dreptul să-ți vrei țara scufundată.
în ochii tăi o bucurie văd,
te bucuri de speranța prăbuşirii,
dar nu-nțelegi că-n marele prăpăd
noi vom fi morții cum vom fi şi mirii?

549

Pe unde-au fost industriile lot, de vanitate, de neom şi lene, ca-ntr-un
imens şi trist jşi cinic cor vor trece peşti, vor grohăi balene.
**Sc-ntoarce spre continentul violent colorat şi decupat în razele de lună,
începe să plingă, ingenunche şi apelr mării îi bat picioarele, în vreme ce**

femeia se îndepărtează spre continent. Parcă ducind toată lumina lunii cu ea.

închină-te şi tu măcar acum, țărm vinovat, de dogme şi de fracții, din focul tău mai iese-un ultim fum, mai rid atlantii tăi pe la distracții.
Şi chiar şi cei ce-n Lună au ajuns la noapte, într-un ritm cu salturi oarbe, veniți instantaneu ca un răspuns, ei vor simți ceva care îi soarbe.
\
Şi vor veni, şi vor muri cu toți, odată cu căderea ta putridă, n-ai să mai poți prin cosmos să înnoți, vîndută şi străină Atlantida.
Şi tu, femeie, du-te dacă vrei, şi cazi cu ei la mare adîncime, din ei te tragi şi te întorci la ei, tu, tragică şi ultimă cîtime.

548

De condamnați prea mulți şi de călăi, de prea acute lupte fratricide, se va desprinde de pe stîlpii săi construcția bătrînei Atlantide.
Ea: Le-ai spus spre a părea al lor profet şi nu ca să-ți asculte profeția, dar dacă scufundarea vine-ncet nu ți-ai făcut întreagă datoria.
Eu jur aici, pe bunii mei părinți, pe marea ce ne va-nghiți, perfida, că dacă e adevărat ce simți, tu eşti mai vinovat ca Atlantida.
Tu trebuia să-i şi convingi pe ei că scufundarea nu-i o fantezie, că oamenii au devenit prea grei dacă tu ştii ce nimenea nu ştie.
El: Eu am luptat, dar ei m-au izgonit. m,-au dat suflării mărilor flămînde, cu ține-aici, în cea din urmă zi, sînt fericit că or să se scufunde,
Şi profețesc, în noaptea de neant, că nici o urmă nu va mai rămîne. şi că vor trece nişte valuri spîne, deasupra continentului atlant.

551 Plajă cu tineri atiânți
Pe plaja continentului ce se va scufunda
stau pilcuri de tineri şi se îmbrățişează,
uitarea e scuza lor, salvarea lor, pavăza lor
cînd oceanul îi va cotropi, ei vor crede
că sînt năduşiți.
Pe plaja continentului condamnat
scoicile moarte vuiesc a întoarcere,
se-ntoarce oceanul în scoicile sale,
crucile de pe morminte înverzesc şi dau muguri,
industria atlanta e puțin contrariată-

dar, în fine, toate sînt cum sînt.
Şi pe plaja cu nisip de rumeguş de verighetă
pilcuri de tineri intră pe nesimțite în spînzurătoarea de* apă.
Aceasta e ultima zi- dinaintea ultimei seri,
cine a murit pînă azi a murit pe cont propriu
şi la Mica publicitate s-a ținut seama de numele lui,
mîine, agențiile de ştiri ale lumii încă nescufundate
vor anunța că un continent întreg a murit
de un cosmic infarct şi nimeni nu va putea plînge destul
aceste pilcuri [v]de tineri cărora soarele
a nimic prevestitor le dublează orgoliul /
cu umbrele neperechi tolănite şi ele pe nisip.
Doamne, aceste energii elementare
cum se vor descompune, cum se vor retopi în sarea mării?
Din veac în veac oceanele planetei fi-vor bîntuite
de tinerii strigoi ai pilcurilor cg se îmbrățişează
acum pe plajă. [x]
şi niciodată omenirea nu va fi destul de fericită
ca să nu audă mările plîngînd de mila sărutărilor strivite.

550

Ea: (stngînd de pe un promotofiu lunar)
Te mai iubesc, nebun orgolios,
şi nici nu ştiu de vrei doar să tttă spe rii,
sau e real că lunecăm în jos,
la baza insondabilei materii.
Nu ştiu ce e, dar simt că simt şi eu cum un păcat lăuntric ne absoarbe,
cum ni se-ndepărtează Dumnezeu, şi ni-s aproape broască, peşte, şarpe.
Dar încă sper că simt ceea ce simt, nu ca pe-un adevăr cu osebire, ci
pentru că instinct lîngă instinct mă molipsesc de tine prin iubire
Rpg cerul să te creadă un dement, rog mările sub tălpi să se deschidă, şi
tu să cazi, sorbit de continent-salvează, Doamne, biata Atlantida!

Şi boli au apărut în preajma, lui şi oameni au -fugit să nu~i mai doară şi-
acum magnetul ia-l de unde nu-i e rnult mai mare decît prima oară.
Pe cît ii contestau, pe-atit creştea, trăgindu-şi din revoltă încolțirea; că nu-
l credeau era puterea sa şi forța lui era împotrivirea.

Mănincă răsuflare de metal şi dezagregă gări şi obiecte, din ce în ce.
devine mai real şi are pofte zilnic mai abjecte.
Acum atrage totul de sub munți într-o iluminare fără preget, şi dacă se arată pe la nunti le zmulge verighetele din deget.
E liber omul ca un trist model şi. dacă vrea să plece dintr-o dată; metalele vin toate după el ca nişte boli. aşa i se arată.
Magnetul este-n mina lui mereu şi dacă" vrea să-l zvîrle şi să-l scape, îl va simți din ce în ce mai greu întors la el, să şadă cît de-aproape.

669

668

Şi lanțurile zuruind urît scrişneau pe piatră fără de adresă şi crucea de pe turlă-a coborit. coroana s-a dat jos de pe prințesa.
Tot ce era metal venea urgent către magnetul care le chemase. şi s-au produs îmbolnăviri frecvent că fierul a fugit şi el din oase.
Şi cheile acelor puşcării stau sub puterea lui fugind din poartă," iar omul cu magnetul le-ar opri, dar el pe sine nici că se mai iartă.
Sînt căi ferate ce la el au tras," incendiate de un mare vaier, şi el atrage tot ce-i de atras şi cad şi avioanele din aer.
Acum magnetul lui particular conturbă multe straturi sociale, şi casele de fier din cifruri sar şi lumea-i victima puterii sale.
Şi totul s-a sfîrşit încet, încet
şi nu mai are finis să se vadă
că omul avusese un magnet
şi-n lume nimeni n-a voit să-l creadă.

r

671 **Omagiul lăcătuşului**

Realmente nu ştiu ctim să-mi exprim
întreaga recunoştință,
Fată de acest lăcătuş.
Fată de acest lăcătuş emeîțit,
Fată de acest lăcătuş al poporului,
Care îmi dă, în această clipă istorică^

Toată îndreptățirea să afirm
Că mă simt demn şi liber,
Ca o locomotivă în gaura cheii.
Ca o locomotivă trecînd
Cu toată viteza,
Cu toată libertatea
Prin gaura cheii,
Mulțumesc, lăcătuş emerit!
Şi trag de trei ori,
Semnalul meu de bătrînă locomotivă,
în cinstea dumitale
Şi a minuțioasei munci pe care ai, depus-o,
Spre binele nostru, al locomotivelor
Şi spre binele tuturor găurilor de chei!
1981

670

Şi nu-i soluție de compromis cînd uşa însăşi şi-a pierdut țîțîna, chiar dacă radicalii au şi zis c-ar fi mai bine să îi taie mîna.
Metalele fac Horă împrejur,
strîngîndu-se, încetul cu încetul,
şi fiecare e atît de pur
de parc-ar vrea să-l aibă drag magnetul.
Şi nici acel ce l-ă descoperit nu înțelege cum se-ntîmplă toate, că, prin magnet; în gură i-au suit furnalele şi căile ferate.
Priveşte stins la tot ce s-a-ntîmp.lat n-ar mai putea nimic să mai întoarne, cînd clopotele mari îri oase-i bat şi trîmbițele-i sîngerează-n carne.
23 august 1989, Potoci

Ca-n Pettofi şi Ady forță nu-i/ Cu Attila sînt rudă la idei, Mă regăsesc în vina de secui. Maghiarii din Ardeal sînt frații mei.
Cel mai puternic neam european Va regăsi splendoarea lui dinții, Va mai renaşte spiritul german. Va spune Faust veacului:..Rămii! .
Eu sînt român, numai atît, român, Neliniştit de două mii de ani, Şi vă.iubesc pe toți, dar mai ingin O doină din Carpați pină-n Balcani.

Mă arde jalea tragicilor greci Şi bunul simt al fraților bulgari. Şi nici nu cred că-n veacul douăzeci Pe lume mai există mici şi mari.
Englezii îmi sînt dragi de cind ii ştiu, Sint pro-chinez de cind respir sub cer, Polonia e vechiul meu pariu. In Franța voie să renasc vă cer.
Elveția e pasiunea mea, Ceresc respiră Europa-n Alpi, Prin India strâduhul meu umbla. Cînd toți eram îngrozitori de albi.
Modelul japonez la noi ii chem. De Spania mi-e drag în mod normal, n Africa renaşte-un duh suprem r nu-i găsesc Americii egal.
- Poezii cenzurate

673

Om universal

Nu sînt mason de gradul 33, Nu simt nimic, decît un simplu dor. N-am rude de vreun fel printre evrei, Deşi-i iubesc şi sînt de partea lor.
Nu vreau să fiu cu sila mondial, Un geniu inter județean rămîn, Nu am murit şi nu am stat în spital, Ci în condiția de bun român.
Nu sînt maghiar, nu sînt german J ba chiar Am scris de-ai lor şi ce-au făcut mai rău, Dar simt în mine forța să mai sar Să aibă fiecare dreptul său,
i
Port țara din hotar pînă-n plămîni. Mă simt român, dar ca român declar Că sînt, contrar, şovinilor români, De toate: rus, evreu, german, maghiar.
Cunosc antisemiți şi îi detest. Scîrboasă-i ura sîngelui, de fapt. Iubirea mea e-o formă de protest Dar antiromânismul cum să-l rabd?
Prin Cehov şi Esenin mă simt rus Şi rus rămîn prin Dostoievski-n veac, Ca Gogol şi ca Tolstoi oameni nu-s. Şi nici ca Puşkin. Blok sau Pasternak:

PSmint bolria*

în tragica noastră clipită, zdrobit de o dublă morişcă, bolnav de-ndoiala fatală pămîntul abia se mai mişcă.
Şi nu se mai ştie cît este şi nu se mai sinite ce f i-va şi cît mai rămîne din viața în care ne mînă deriva.
O viață blocată de crize şi boli ce n-au fost niciodată, spre ce se îndreaptă pămîntul, planetă în veci vinovată.
Nu-i drept să cerşim îndurare puterii sau recilor astre. cînd viața, aşa cum e viața se află în manile noastre.

Iubiri, pasiuni şi distanțe. Homer şi Petrarca şi Dante şi Shakespeare şi Goethe şi Rilke şi tristele lirei amante.

675

674

Şi, totuşi, sînt român, atîta tot, Mai mult nimic şi niai puțin nimic, Nu cer. nu vreau, nu gust şi nici nu pot Condiția aceasta s-o explic.
Mă simt român, din bornă în plămîn, Născut şi educat pe Vale-Deal,
Dar. pînă la sfîrşit. am sa rămîn Un trist şi simplu om universal.
Român, adică om universal!
1983

Sluga

De cînd sin t toți doar roluri intr-un teatru Nici mie altă şansă nu-mi rămîne. Mi-e silă să mai muşc şi să mai latru. Dă-mi mina să ți-o ling. stăpîne.
Dea Domnul ca puterea ta să ardă, Neadevărul să plesnească-n tine.
Dar pînă-atunci slujindu-te din zgarda Dă-mi mîna să ți-o ling. cretine.
Se vor întoarce rîurile-n albii Şi multe despre tine se vor spune. Dar a>;i cînd joci cu negrii şi cu albii. Dă-mi mina să ți-o ling. nebune.
Butaforii cu gratii şi cu bice
Vor dezveli ființa ta umilă,
Cum morții noastre tu i-ai fost complice,
Dă-mi mîna să ți-o ling. gorilă.
Tu ai neantizat viața noastră. Pavind-o zi de zi cu goale firme. Din casa noastră fără o fereastră. Dă-mi mina să ți-o ling. infirme.

67

676

Sint toate chemate la moarte; sînt toate trimise spre groapă, pe rug urca ultima clipă şi ultima cană cu apă.
Dezastrul ne intră sub piele, nu-i nici o-ntocmire eternă, e irig în odaie şi-n lume, se simte cenuşa pe pernă.
La ce mai iubim cind copiii
sînt smulşi chiar din pintecul mumii,[1]

urmează probabil finalul
şi greva gravidelor lumii.
Refuză comerțul cu moartea," mirifică, rodnică Evă, să fie pustiu pe la creşe şi biologia în grevă.
Maşinile lumii se-adună să-ncarce o marfă ciudată, dar ce fac maşinile lumii că osia li-i sfărîmată?
Se duce-n spitale pămintul şi boala nu-i trece-n spitale, că el e bolnav, pîn-la urmă, de bolile ființelor sale.[1]
Breaza, 10A1 decembrie 1983

679 Atotştiutorii

Unii se uită la noi inutil Ei ne cunosc şi aşa foarte bine Ca pe momii de trotil şi fitil Ei ne privesc fără nici o ruşine.
Ei somnul nostru prea lesne-l ştiu, Ei ne-au pătruns în odăi prin defecte, De la distanță şi timpuriu Ei ne cunosc ca pe firi imperfecte.
Nu e secret să nu-l afle şi ei, Nu e problemă de om sau de casă Pe care ei să n-o dea la idei, Ca socoteala-n veci să le iasă.
Ne-au dezbrăcat cu-aparatele lor.
Fotografiile nouc1ro de taină
Zac sub privirile lor în color,.
Deci în zadar ne mai punem noi haină.
Tot despre noi: despre ei mai nimic! Numai că sînt şi că pururea fi-vor.
Viețile noastre lozuri în plic In fața lor şi a marelui vifor.

678

Şi cum nimic nu se mai poate face, Măcar reîntruparea de-aş rîvni-o.
Dar nu mai vreau decît să mor în pace, Dă-mi mina să ți-o scuip. Adio.
19 noiembrie 1988. între Sibiu şi Tg. Mureş

Oarba privire

Neruşinarea voastră de-a nu privi la oameni Va fi cîndva plătită prin chiar uitarea lor. Voi nu veți putea trece nici cel mai mic examen Pe care-l trec viței trimişi la abator.
Sînteți căpuşa slută, ce minte şi despoaie Această biată lume încovoiată trist-Sînteți minciuna care pretinde că aşa e Şi care-ncuviințează montajul conformisi.

Nu vi se potriveşte nimic decît uitarea, Să fiți trecuți la index, printr-o uitare-n cor, Şi pe sub pielea voastră să-şi prăbuşească marea, Ca faună de probă, strănutul tuturor.

Vedeți ce suferință pe om îl despleteşte Şi ce nenorocire s-a abătut pe toți Pretindeți adevărul, dar îl mințiți orbeşte. Să nu vi se ghicească statura de roboți.

Aveți copii în care ați aşezat minciună Şi veți plăti curajul de-a-i fi falsificat. Voi, deferiți uitării, cu dîrişii împreună. Chiar amintirea însăşi ar fi un alt păcat.

681

680

Cei mai puternici aceştia sint, Cită putere le dă minciuna! Ei. nepătații, nimica n-au sfint Noi. vinovații intotdeauna.

3079

Producătorilor d« noroi

De ce vă mînjiți.
De ce sînteți trufaşi.
De ce sînteți proşti.
De ce încurajați imitatorii mei.
De ce creați confuzie
Şi o teroare a confuziei.
De ce-n această prăbuşire generală
Nu vă luați măcar o minimă
Măsură de prudență?
Păcat de voi.
Că veți muri
Exact de ceea ce produceți,
Dar şi mai păcat de noi.
Care v-am fost materie primă.
Voi nu vedeți
Că-n întunericul unanim
Nu mai luminează decît cimitirele
Şi centurile plutonierilor?
?0 noiembrie / l decembrie 19SC, Tg. Mutfeş

683

682

Nu altceva e lumea cuvintelor frumoase Şi-a faptelor urîte dintr-un egal elan Decît un trist şi cinic Salon Numărul 6 Şi tot ce nu e Shakespeare va fi Cehovian.
Veți fi uitați în umbra sudată-a altei cisme Pe care o vor face cei azi făcuți de voi Şi n-o să aibe gura nici forță să exprime Plăcerea sau dezgustul intrării în noroi.
Voi sînteți azi deasupra, sub voi încep să fiarbă Instinctele primare în cei îngenunchiați Si nu va fi pedeapsă pentru privirea oarbă _Dscît privirea oarbă din omenirea oarbă Cu care la cădere veți fi întîmpinați.

085

Din Crăciun la Paşti

..Mai rîvnim să ni te naşti şi să-ți î)m copiii căşti să t e-avem gînd suprem din Crăciun la Paşti.
Copiii, care vin pe lume o vor lua încet pe jos şi între-atîtea mii de nume e unul chiar Isus Cristos.
Prin el va cuvînta minunea
în fiecare an, mereu.
şi mîntuită va fi lumea
prin lacrima lui Dumnezeu. *
De la Crăciun pină la Paşte va împlini eternități şi-abia tîrziu îl vei cunoaşte, copile, semnul crucii fă-ți!
Copiii vin şi vine dînsul şi nici un fel-de veste nu-i decît că-l podideşte plînsul prin ochii semnelor de cui.
Dar ce e-n iesle, Doamne sfinte? *f*
Suflarea vitelor dă foc
şi brusc se leagănă morminte
şi lumea fulgeră pe loc.
Aminte omul îşi aduce cît e de singur şi de jos şi dinspre ceruri cade-o cruce să-l poarte pe Isus Cristos.

684

înstrăinare

V-ați învățat să spuneți că e soare, Că țara noastră-i plină de lumină,
Că fericirea noastră e deplină Şi ca pe noi nimic nu ne mai doare.
Că România este ca o floare Ce zi de zi belşugului se-nchină, V-ați
însuşit nevolnica rutină De-a crede în cuvinte sunătoare.
Dar. vai. nu v-asumați această vină De care pîn-la urmă se şi moare,
De a minți şi toți şi fiecare Cînd ştiți că țara noastră ni-i străină.
Şi că şi păsările migratoare în ea au încetat să mai revină.
19 noiembrie 1986. între Sibiu şi Tg. Mureş

îmbătrînim acut, ne-nyălmăşim
în rînduri diforme spre cruce,
fiecare vrea un loc mai în față,
un spațiu cît mai plăcut,
o răstignire cît mai autentică a se produce.
Urmează răstignirea lumii,
focuri descărnate pe culmi naai ard,
ne-mpingem cu umerii.
ne batem cu pumnii,
spre crucea râsTigmrii noastre.
Pe locuri! Atenție! Start!
1970

687

Răstignirea restului lumii
îmbătrînim acut. poruncitor şi încă n-am spus nimic esențial despre
epoca în care se pregătea răstignirea restului lumii, ultimul val.
Exercițiul a fost făcut,
repetiția a ieşit bine, sînt mulțumiți şi poeții,
Isus s-a dovedit
acrobatul perfect
al ciclului vieții.
îmbâtrînim acut,
Golgota-i arsă de-ntunericul de sus,[1]
o cruce comună aşteaptă
sosirea restului lumii,
vom exersa..momentul Isus î [1].
Aplauze la comandă,

emoție la semn, lumină, de astre,
drum bun către crucea comună, -
crucea pe care am făcuț-o
noi, cu rțiîîihile nojtstre.:

Moş Crăciun de prin nămeți. Moş Crăciun de prin poveste, vine-acum cu pași înceți, parcă e, parcă nu este.
Mai degrabă nu-i deloc, dar aşa cum e părere el ne-aduce mult noroc, tuturor ne dă putere.
Interdicții fel de fel l-au ținut, de noi. departe. Moş Crăciun reintră-n noi şi de dincolo de moarte.
Lemne-n sobă nu mai sînt, pîinea-n casă e puțină, timpul nostru t> păgîn, nimeni nimănui se-nchină.
Pentru moşul bun şi drag. pentru moşul din minune, toți copiii sînt săraci, toate mamele sînt bune.
Dac-au tras cu arma-n el grănicerii de la granițí, tot aceiaşi grăniceri îi aveau portretu-n răniți.
Pentru noi, ce n-am avut, de vreun sfînt al iernii parte,[1] Moşul vine în secret, Moşul vine de departe.

689

688

Un bățrîn

Ca din gheata unui vis ca din pură vîlvătaie, Moş Crăciun cel interzis reapare în odaie.
Cu o traistă de colaci parcă vrea şi parcă spune toți copiii sînt săraci, toate mamele sînt bune.
Cine n-are dulciuri azi va avea, desigur, mîine. nu-i nevoie nici de brazi, dac-avem un colț de pîine.
Dih ninsoarea altui veac bate uşă. born, fereastră. Moş Crăciun, un moş sărac, reapare-n vremea noastră.
Are-n ochi şi infinit şi-ntrebare. dar şi milă, cît ni l-au înlocuit cu străinul Moş Gerilă.

Păstrăm tăcerea

Dacă e să te iei după ziarele noastre;
la noi nu se întîmplă nimic

decît festivități,
totul e în întâmpinarea,
totul e m cinstea,
nimic nu e propriu-zis.
dacă nici măcar momentul
în care e să ajungem
în comuna primitivă
nu a fost anunțat,
mergem la risc.
24 august 19SS, Parva

691

Sărut mina, Moş Crăciun, iartă ultima greşeala, tu, ce eşti şi om regi şi iluzie totală.
Ca din gheața unui vis. ca din floarea din fereastra. Moş Crăciun cel interzis reapare-n vremea noastră.
Breaza, 10/11 decembrie 19Ş3

Să fii instrumentist într-o orchestră Cînd numai nişte marşuri mai exista E cea mai tristă zodie terestră Si simfonia noastră cea mai tristă.
Şi, uite. e mai frig docît în peşteri în chiciură s-a îmbrăcat decorul Şi ca stigmat al ultimei descreşteri O stalactită pare dirijorul.
Şi-n vremea asta tragicomedia De propria-i minune se închina Că-n negura ce-mbracă simfonia Trompeți! hohotesc despre lumină.
17 noiembrie 1335

693

692

Orehestra-n țurţuri bemol

Să fii instrumentist într-o orchestră, Cînd cade cea dintîi ninsoare sfîntă Şi tu mărunt, în leafa ta terestră. Să fii la ateneu, că se mai cîntă.
Deşi e frig şi nu-s lumini pe strada. Şi-ngheață lacrima-n hidrocentrale Şi ultimul cărbune o să cadă Cînd zic trompeții marşuri triumfale.
Să fii instrumentist, ce nebunie, Cînd s-au făcut atît de triste toate Că pîn la urmă, nici nu se mai ştie, Fără tristețe dacă se mai poate.

Şi totuşi facem legi contra tristeții Să nu mai fie trist nici cel ce moare, Să nu mai scrie elegii poeții Şi să ne bucurăm de disperare.
Orchestra cîntă, în această vreme, Dar seara stinge lămpile din lume Şi pompierii ştiu cum să ne cheme Curent tot mai puțin să se consume.

695-

Alături, forfota continentală, măreață şi-aYnenintătoare,
cu noi. aici. tac deopotrivă
şi pro şi anti şi neutrii,
unii pentru că o iubesc, alții pentru că n-o iubesc,
neutrii pentru că nu-i acordă considerație.
Dar ială. cărțile noastre de istorie sînt iarăşi strivite,
..Doina" lui Minai Eminescu e, în continuare, interzisă,
iarăşi învățăm să tăcem,
iarăşi miroase-a rugină de lanț,
prea multă politikie, țăranii şi muncitorii
abia de mai pricep cite ceva.
Emigranții pot totul, noi luăm cu dificultate cartele
pentru cîte un act curajos, în rest, tăcere,
tăcere ca sub pielea lui Decebal. după efectul otrăvii,
vai, ce senzație cumplită: în vine se răceşte sîngele,
îngheață inima, tăcere, tăcere,
ca-n organismul otrăvit al lui Decebal.
Vreau s-o duc la fel de bine şi cu pîinea şi cu libertatea
ca şi dolegul meu rămas la Hollywood,
e dreptul meu. e dreptul meu încălcat zilnic
de o cinică justiție care nu mă va face
să devin emigrant, «
ei sa gîndesc la condiția mea şi a emigranților.
Ce-am făcut dac-am rămas acasă?
Ce-am făcut iubind necondiționat această țară?
întrebări nu mă lasă nici să dorm. nici să tac.
Răspunsuri îmi vin pe buze şi mi se par imorale,
vai mie, pe o planetă numai drumuri,
m-am născut fără picioare!

Cîndind Sa Emigranţi

Ce-am făcut dac-am rămas acasă,

ce-am fâcut crezînd în poporul nostru?
Din marile capitale ale lumii se întorc
foştii noştri colegi de generaţie
şi ne sfidează cu o condescendenţă mondială.
Laboratoarele planetei gem de emigranţi români
flărnînzi sa experimenteze,
în lagăre noii veniţi învaţă regulile
şi atmosfera junglei care-i aşteaptă.
Andrei Şerban e un mare regizor american.
Ce-am făcut dac-am rămas acasă?
Eu nici azi n-aş pleca, întîmplă-se orice,
dar să gîndesc la soarta noastră
şi să gîndesc la soarta celor care-au emigrat
e dreptul meu şi creierul mi se aprinde.
Ei s-au realizat şi sînt şi veseli.
noi încă nu şi sîntem trişti.
ei pot să-şi cumpere orice din România
(inclusiv părinţii, iubitele.
precum şi produsele muncii noastre).
noi nu, noi trebuie <:n înţelegem sarcinile de export.
Ne ratăm? Exersăm nebunia stagnării? Am îmbătrinit? Ne trag copiii spre laşitate? Nu merităm mai mult idecît ursite raionale? Nu ni se potriveşte libertatea? Sîntem infirmi de ea?
Ştacheta noastră e zăbala pe care o purtăm în gură?

Să terminăm cu-mperecherea bolnavilor cu farmacia, să vină grabnic inginerii,> să strice toată nebunia.
O lume veşnic sănătoasa, aceasta este calea dreaptă, la externarea din spitale ce fericire ne aşteaptă?
Pentru bolnavi nu mai sînt doctori; chiar şi ce-i bine sună drastic.
Tehnocraţie, ia în grijă homunculii de fier şi plastic.

697

696

Sănătatea obligatorie

Pentru bolnavi nu mai sînt doctori,
toţi doctorii au altă treabă,

— Alo, aicea nu-i spitalul,
e un castel, dar cine-ntreabă?
Bolnavii să-şi găsească paturi şi leacuri pe la ei pe-acasă. ne-am săturat de suferinţă, viaţa este şi frumoasă.
Noi am prăsit microbi cu carul prin multa noastră caritate. — Plecaţi, bolnavi, de lingă uşă, nu e spital, dar cine bate?
Să nu mai pierdem zilnic vremea prin facultăţi de medicină, să-i facem ingineri, contabili, pe toţi aceia ce-au să vină.
Microbii înşişi nu sînt alta
decît puieţi la slăbiciune.
pentru bolnavi nu mai sînt doctori,
şi prin ziare o vom spune.

Sărbători de doi bani, dar bucurii mult peste, inteligenţa umană învinge.
memoria în sine nu e bătută.
Şi. apoi, veselie.
veselie la cataramă,
copiii încing jocuri de societate,
despre ceea ce au învăţat.
Din bătrîni aflasem şi acum simţim pe pielea noastră, poporul român este foarte talentat la limbi străine şi la noutăţi.
Ce lejer pronunţă copiii noştri cuvinte ca: pune, carne, brînză! şi ce deschişi sînt ei experienţelor încă necunoscute.
Sărbători de doi bani, dar mare bucurie, mare!
l ianuarie 1988

699

Revelion cu bucurii

Sărbători de doi bani, înainte de dispariţia banilor, am strîns şi acum avem: mincăm şi bem, conversăm.
Am strîns, posedăm economii, oameni de caracter, nu cheltuim pe fleacuri, cînd ne e foame, amînăm.
Dar acum: poftă bună! E noaptea Revelionului, ne putem permite, chemăm copiii, vin şi rudele.
Dragii noştri, aceasta e piine,
aceasta c carne,
aceasta e brînză,

va rugam, puțină atenție.
După miezul nopții,
în anul cel nou,
surpriză,
majoritatea mesenilor încep să ştie.

Deschideți pentru totdeauna.^ deschideți, cu puterea voastră, toate puşcăriile pǎrtinitului, peste generalul generalilor, ce-şi stoarce rufele-n orgi, îşi balega hergheliile-n biserici, îşi aprindea pipa de la cărți şi aresta țărani români.

1979

(UI

700 *

Trezita trinitate

Pe vremea cînd orga era
storcătorul de rufe preferat
al generalului generalilor,
pe vremea cînd el îşi punea caii
să se balege-n biserici,
pe vremea cînd
au ars cărțile popoarelor
pe ruguri stîrnite
de un singur centru conducător,
pe vremea aceea,
tocmai pe vremea aceea,
deşi ei nu ştiau ce este orga,
nu erau prea duşi la biserici,
iar carii nu citeau ci făceau,
tocmai atunci
veneau *(jazurile* şi arestau
țărani nevinovați.
Iată de ce mie şi orga
şi cartea-şi biserica
imi aduc aminte
de țăranul român
şi mi se pare că încă

nu s-au deschis temnițele
şi-ncep să strig
să mergem şi să-l scoatem de acolo
şi cer ajutorul
dumitale, orgă,
dumitale, biserică,
dumitale, carte.

Din simplele noastre erori, ei. fac argumentele urii, lucrînd contra noastră mereu, lucrind împotriva naturii.
Teroarea-i religia lor, pe slabele noastre proteste, pămîntul — pretext de mormînt şi lanțul — podoabă le este.
Aceştia nici frunte nu au, ei cred în putere şi-n leafă, n-au ochi, n-au urechi, n-au nimic, au numai vipuşcă şi ceafă.
Căzuți peste țări din Kremlin, sub grea nâduşală cazacă, lui Lenin asemeni la chip ei, unde se duc. nu mai pleacă.
în brazda acestui pămînt născut născător de lumină, s-au prins ca scaieții bolnavi de monumentala neghină.
Aceştia sînt azi băştinaşi, cu chip de străină icoană, mințind, murdărind, înjosind condiția noastră umană.

Dogmaticii

Pe-aceştia ce sînt ipocriți şi care n-au nici. o ruşine, pe-aceştia în rai să-i trimiți mereu să le fie lor bine.
Aceştia nici maică nu au, au numai dosare şi noapte, ei nu cred în om. în cuvînt, ei nu cred în zei şi în fapte.
Ei nu cred în tot şi-n nimic, aceştia ne mint viitorul, ei nu cred deloc în popor, pe ei îi încurcă poporul.
în marile lor mîrşăvii cu care-ngâlează cetatea ei cred doar în crimele lor şi veşnic urăsc libertatea.
Sînt singurul lucru perfect în lumea cu firi imperfecte, adică ei nu sînt nutriți decît, permanent, din defecte.

de epoca

Sărăcie, independență, două suro ri emtă-n noapte ca doiiă viori.

Ziare de sfîr.sit de an.
gust de brad proaspăt,
nmile înnoiri în țările.socialiste,
oricum ar Ti.
tot aici e baza.
Agențiile de presă -anunță entuziast re fu miele,
Pe cine mai interesează, sincer vorbind.
deosebirea dintre stinsa şi centrul
partidelor politice europene?
Dar Estul Europei? /
El - da,
aici — da. aici — ehe.
Polonia, Cehoslovacia, România.
Şi
Acum
Uniunea Sovietică
în top!
Ce părere aveți despre Gorbaciov?
E teribil lipul, nu-i aşa?
Părere bună. dai- să mai vedem!
E teribil tipul, dar să mai vedem.
discutăm
după introducerea reformei economice
l-45 — Poezii cenzurate

703

704

Ei cel mai uşor ar trăi. de n-ar fi poporul pe lume, să aibă depuneri prin bănci din care cîndya să consume.
Aceştia amenință trist prezentul cu-ntreg viitorul, dar oamenii lor nu le plac, pe ei îi încurcă poporul.
Breaza, 10/11 decembrie 1983

Ziare de sfîrşit de an, reforme,
multe făgăduiți, discursuri TV,
totuşi

trupe străine pretutindeni.
Cică la Moscova
e lumină,
cică
la Moscova
e salam,
cică
presa lor
e liberă,
totuşi
trupe mai multe decît idei.
Aşa să fie?
Aştept provincia,
dar astăzi Rude Pravo i-a mai dat o copită
lui Alexander Dubcek, înnoitorul.
Tot conservatorii cîştigă, tot reacționarii,
tot ei fac şi înnoirile,
tot reacționarii, ca să iasă bine,
să nu riscăm nimic, tot ei,
însă eu merg
pînă l a capăt
cu înnoitorii,
cu pierzătorii,
dar vreau să spun:
de unde-a venit îngheţul,
începe şi dezgheţul,
la mulți ani, omenire amăgită,
la mulți ani, omenire nebună după amăgiri.
4/5 ianuarie 1938

707

706

Da, da, teoretic sîntem de acord, să vedem însă cine va aplauda faptul că nu-şi mai ia salariul.
Sărăcie, independență,
şi noi am visat perestroici

şi noi am încercat glasnosti.
Dar, pe drum, după cum vedeți;
am întîlnit nămolul cel mare,
am întîlnit moştenirea legitimă
a socialismului fără perestroică şi glasnosti.
La păpică
să-i vedem pe entuziaştii de azi,
cînd se va strînge cureaua să-i vedem,
dacă revoluțiile ar fi durat numai cîteva zile,
toate ar fi fost victorioase.
Tovarăşe şi tovarăşi, aştept provincia,
aştept reacțiile la primele salarii micşorate,
dar fără împuşcături, fără kunaev, zău aşa.
Salut, înnoirea, dar detest,
în numele
victimelor nevinovate,
totdeauna bine învinovățite —,
pe înnoitorii
care-şi apără ideile cu arma,
fără ca adversarii
să aibă nici armă, nici scut,
lasă arma jos, înnoitorule, ajunge
Problema e de natură economică,
problema e de natură socială,
problema e de natură politică,
hai să vedem, să nu ne grăbim: să vedem.
Sărăcie, independență, cine mai mizează astăzi pe cele două numere
pierzătoare: sărăcie, independență?

Erai bun dacă erai idee Şi-ți făceau părinții numai mîini Ca sa poți
munci pe săturate însă gura s-o fi dat la cîini.
Ai şi tu prea multe matern -tine Şi ai sucuri gastrice buluc Şi consumi
prea mult, eşti nerentabil, Bani prea mulți pe capul tău se duc,
Şi mai şi trăieşti ca nesimțitul După ce la pensie te-au scos Ani întregi
ca sa distrugi bugetul Şi te-arăți, cu Viața, pofticios.
Ce se poate construi cu tine . -N-ai puterea de-a muri cu drag Cînd
superiorii te somează Să fii dîrz sub orice fel de steag.

Eşti neserios şi n-ai un scrupul Vrei duminici libere mereu Nu vrei să-ţi pierzi timpul de pomana Te revolţi pe post de cimpanzeu.
însă cel mai mult trăieşti în minus Ţevile picioarelor s-au frînt Poţi munci năpraznic zi şi noapte Nu ai loc în schemă pe Pămînt.

,09

708
Nenorocitul
Zilnică e forfota aceasta De-a aduce pîine la copii Şi e grea şi nu se mai sfîrşeşte Şi se poate şi înnebuni.
De prisos sînt toate celelalte Cînd îţi trebuie cărbuni de fot Cum te mai jigneşte diamantul Sub pecetea lipsei de noroc.
Faci şi Iu, se vede treaba, parte Dintre cei ce prea ades apar Şi la muncă au un loc fireşte Dar în rest trăiesc excedentar.
Şi pe urmă ai şi obiceiul
De-a mai şi dormi din cînd în cind
Unde-i jertfa ta neostenită?"
Ai s-ajungi la faliment curînd,.
Zilnic vrei mîncare şi vrei apă, De năravuri rele nu te laşi Că mai şi stochezi din toate acestea Şi le duci acasă la urmaşi.

711 Preistorie
începuseră, deci, uriaşul lor marş; nu ştiau unde merg dar ştiau că e bine, n-aveau sud, n-aveau nord, fredonau ceva trist, fiecare credea în năluca din sine.
Nu-i uneau nici idei, nici obsesii străvechi, nu erau veri primari, nu vorbeau doar o limbă, începuseră doar la un semn nedistinct acel marş fără leac care lumea o schimbă.
Poate-aveau comandant, ce-i ducea unde vrea, dar ei nici nu-l simţeau, erau liberi în toate, mai mergeau ce mergeau şi fiertură-şi făceau şi deodată-au numit marşul lor: libertate.
Tot ce contra venea, devenea ţinta lor, umblători cum erau, distrugeau ce-i statornic, nu ştiau unde merg, dar mergeau spre-a afla unde merg, unde-ajung, după marşul lor spornic.
Deşiraţi şi murdari, cînd treceau cîte-un rîu se spălau pentr-un veac, se găteau ca la nuntă, mai prindeau cîte-un urs şi-l mîncau zgomotos şi pe tîmple urca o vecie căruntă.

710

Şi mai vrei şi pîine pentru-acasă Şi să dai bomboane ia copii, Ia măsuri, că te-ai născut degeaba, Taci şi mori în fiecare zi.

2 august 1989, Schitu Goleşti,

Şi un marş absolut îi leg& de un ritm, nu ştiau de arat. nu ştiau de vreo casă. alergau spre ce loc se trezeau că au chef unde ochii vedeau că e negură deasă.

Cavaleri ne-nfricaţi, nu stăteau la vreun tîrg, pentru ei nu era pe pămînt decît luptă, ori cu cine-apărea, ori cu cine credea c-ar putea — incetini calea lor ne-ntreruptă.

Şi deodată luptind, alergînd şi murind ei în ochi s-au -privit, -ca la-ntîiu.1 examen, peste toi ce părea bestiar năclăit, au urlat pricepînd că ei totuşi sînl oameni.

Că de-un timp nesfirşit ei aleargă pe loc, intr-un singur pămînt, într-o singură ţară, că mereu se-ntîlnesc ei cu ei. PI cu ei, şi că-n luptele lor ei pe ei se omoară-

Că a fost lungul marş al minciunii de om că-i chema inocenta cu-o falsă alarmă. că au dreptul la tot. că au dreptul la fii, că au voie la gind. că au voie să doarmă.

Î930

712

Nu ştiau cine sînt şi de unde şi nu, nu ştiau ce-ntreprind. nu ştiau cum îi cheamă, ca prin aburi treceau prin sudoarea de cal, n-aveau milă în ei, nici ruşine, nici teamă.

Răsturnau ce-ntîlneau pînă frîriţi adormeau, mai mureau dnd venea cîle-u luptă pe moarte, şi pe urmă plecau, se grăbeau fără rost, ei atîta ştiau: că se duc mai departe.

Cineva trebuia să le spună cîndva unde merg" şi de ce. unde merg. c t-i aşteaptă, dar nici tirnp de-a-ntreba alergînd nu găseau, scara ior nu avea pentru ei nici o treapta

Erau numai egali, şi-ntre ei. şi cu tot. nu gîndeau la nimic, se duceau înainte, dacă-n somn se suceau, o luau înapoi, nu»şi spuneau, nu ştiau nici un fel de cuvinte,

Aveau treabă pe drum. N-aveau rost fără drum, chiar şederea la ei era culpa cumplita, începuseră deci uriaşul lor marş se duceau unde-a vrut un impuls să-i trimită.
Nu trăiau din idei, asta nu avea sens, înainte mergeau şi la Jtfplă întruna, peste căile lor soare/mare ardea, peste pleoapele lor uneori bătea luna,

Această întruchipare
Perfectă a noastră,
Această agricultură
Fără ţărani,
O propun
Pentru Premiul Nobel.
Şi tot eu
îmi retrag propunerea...
Dacă ar fi să-l şi ia
Cum ar ajunge la gară?
Cine i-ar da paşaport?
Cum ar intra ea
La Academia regală
Din Stockolm
Ea, nevasta părăsită
De bărbatul ei,
Care a fugit cu industria
Ea, care ca şi el,
N-a călătorit în străinătate
Decît prin produsele
Muncii sale?,
însă chiar riscînd
Un refuz
Pe motiv că
Are rude în străinătate,
Mă-ntorc şi propun pentru
Premiul Nobel
Agricultura românească
Şi aduc mărturie
Şi sprijin
Un lan de floarea^soarelui,
Dacă se va întîmpla

Ca un lan de floarea-soarelui
Să intre
La ceremonia regală
Din Stockolm,

Propunere pentru Premiul Nobel

După umilința
Că nici un român
Nu a luat Premiul Nobel,
Deşi atîția dintre noi
Meritau înaintea
Mai norocoşilor lor discipoli
O asemenea încununare,
Iată, eu propun
Pentru Premiul Nobel
Această pustietate
Care produce,
Această prigoană
Care nu s-a predat,
Această salvare
Prin ea însăşi.
Această fecioară — văduvă
Care face copii,
Această curte
Căreia i-au fost
împuşcați caii
Şi i-au fost
Mîncate. vitele,
Această supraviețuire
Imposibilă,
Această întreprindere/-"
Automatizată /
Care merge aproape singură,
Această autodidactă genială,
Această bolnavă

Care se face bine singură
Disprețuind rețetele,

717 Etcetera

Din baza ta, cinstită lume, Precum ne-ai dat un loc cîndva, Vă salutăm, pe cei cu nume. Noi, cei de la etcetera.
De noi nu-i loc în cataloage, Nici în pomelnice nu-i loc, Pe noi şi ața-n jos ne trage Să mai avem şi noi un rost.
Murim în fiecare luptă C-a fost nevoie să murim, Dar stirpea nu, nu-i întreruptă, Nici neamul nostru anonim.
Că ne-au rămas cei mici acasă Şi cresc şi ei încetişor, I-aşteaptă moartea cea frumoasa Ca vieți să-i dea, la rîndul lor.
Concedii n-avem niciodată, Că şi aşa murim curînd. -Tar cînd e vorba de răsplata Nu o primim decît în gîncl.

716

Putem împărți
Premiul Nobel
Tuturor țăranilor români
Să aibă cu ce
Să se întoarcă şi ei acasă,
Din barăci.
1981

M,

719 Popoarele, iarna

Iarna,
anumite popoare ar putea fi desființate, ca zilierii.
Ar fi de dorit
să se găsească
soluția
ca aceste popoare
să reapară
numai în anotimpurile
în care lucrează efectiv.
Iarna,

e foarte greu,
ar trebui înțeleasă
de bună voie
situația.
încăpățînarea nu-i bună nici la individ, ce naiba.

718

Vă salutăm cu omenie Deşi avem a semnala Că vremuri tulburi or să fie Şi toți veți fi etcetera.

1985

Păstrăvul captiv

în largul apei. ca un leit-motiv, Pâdurea-n val ritmează de pe maluri Şi. dintr-o dată. păstrăvul captiv Setos de rece. amăgit de valuri. Aleargă liber, ape săgetmd, Şi nici nu-i pasă că e doar un peŞte" Va termina prin farfurii curînd Dar pin-atunci în val se-nvesel.este.
Cînd e senin şi soarele e sus,
El caută o zare mai adîncă.
De parcă vechi piraie l-au adus
Din tainici munți sărind din stîncă-n stîncă.
E cel mai nobil peşte existent Şi se vînează j^reu. ca o himera, Capriciul lui s-a-ntins pe continent Dar el. din icre. caută şi speră.
Esența îui e libertatea-n fond. Nimic.nu-i bun. cît nu e în val. din orizont în ori?,ont. El pentru ea aleargă şi se bate.

Popoare! u ambiția nemăsurată
ca iarna
să -nu le fie frig.
să mai şi mănince. uneori,
să mai conducă
automobile pensonale
pe care aceste popoare uită
ca tot ele, aceste popoare,
]p-au cumpărat.
<~> inițiativa hotârita
în sensul dispariției
anumitor popoare

din locurile lor
pe timpul iernii
ar fi privită cu înțelepciune
de guverne.
Ce naiba! V
16 17 decembrie 1987

Cînd plouă mult şi vin puhoaie mari Se-ascunde-n unghiul mort de la cascade, De-acolo-l pof lua uşor pescari, Instinctul lui de apărare cade.
Şi totuşi l-au zidit în plase noi, Atît de-ntinse, ca să i se pară Că-i liber şi că-l trage înapoi Pe rîuri matca lui elementara.
Dar nu-i adevărat, acum e-nchis, în lacul mare are perimetre, în care e crescut în compromis Spre focul care-l va prăji pe vetre.
în largul limpezit, mecanizat,
Pe vîrste creşte păstrăvul sub stele
Şi valurile la comandă-l bat
Şi vin din munți pîraiele să-l spele.
Şi-ntr-o iluzie fără sfîrşit, Frumosul apelor e mult şi dulce Şi cei ce-n apă l-au domesticit Ştiu bine să-l hrănească şi să-l culce.
Un păstrăv va sfinți mereu un rîu, Unde e păstrăv este viată-n munte, Natura-i f rîu atît cît e desfrîu, Şi e esență cît e amănunte.

Şi, cînd îl mută în crescătorii; De scîrbă, carnea lui iluminată, El simte cum începe-a se slei Şi-apoi se amăreşte dintr-o dată.
Nu creşte marej nu că nu ar vrea, Dar cine are vreme şi răbdare S-aştepte toată dezvoltarea sa Cînd gustul lui îl ştie fiecare?
Şi n-are nici instanță de apel Să ceară totuşi prelungirea vieții, Cînd bucătarii-toți privesc "la el Cu mult mai insistent decît poeții!
Dar n-are cum ascunde un nărav, Prin care el rezistă peste specii, Nu doar că nu e niciodată sclav, Dar e şi răpitor pentru toți vecii.
E tigrul apelor, cum i s-a zis, O nație întreagă carnivoră, Neiubitor de nici un compromis, La foame, el pe sine se devoră.
Şi, unde-i rîu de- munte, este el
Şi, unde-i limpezime rece, naşte,
Poruncilor geneticii fidel
Detestă crapi şi raci şi scoici şi broaşte.

Şi-acum ca intr-un tragic leiUţnotr în apa mare. prm pădun umbroase
îşi duce viaţa păstrăvul captiv Ca nici să moară, nici să nu se lase.
Nu-i o crescătorie fără haz
Şi nu-i o puşcărie oarecare,
Că de acestea pâstrăvu-i preş tre«|z
Să nu dea semn că simte şi eă*l doşrg;
Dar puşcăriile ş-^au Crescătoriile sînt mai discrete Şi totuşi lingă
pastravu^ncuiat La ochiul plasei vine un oblete,
Obletele e liber într^un lag
în care păstrăvul traieşte^n cuşc|,
Arată ca la buci şi e sărac
Şi păstrăvul, cind poate, îl şi muşcă.
Dar, cînd să se arunce 4upi| el, Observă păstrăvul că intră*n plasă Şi în
civilizaţii fel 4e fel Şi propria obîrsie-l apasă
Şi simte că^i minţit «dar n^are
Şi se preface liber în capcană
Şi este lăudat numai postum
Cînd pun pe el mujdei sau vin tain camă.

Vor fi laboratoare peste tot,
Ca sa imite vremea tulburată.
Dar ca să facă dulcele lui bot
Şi sa producă păstrăv n-or să poată.
.Esenţa unui peşte e din cer. Pe ea nu poate nimeni s-o imite; Cum
xilnic milioane, iată. pier Iar apele sini: şi mai podidite.
Şi păstrăvul e peştele de leac, Legenda lui pluteşte peste ape, Popoarele
de păstrăv fac *şi* tac, De-acest blestem nu-i cine să le scape.
>
Dar (Să ne-nehipuim numai atît O baltă uriaşă fără peşte în care ca-ntr-
un ultim vis urît Nimic nu-ncape şi nimic nu creşte.
Va putrezi şi apa pe pămînt De nu va fi prin păstrăvi sa renască, Pe
unde păstrăvi sint. şi oameni sint, Şi-i împlinită legea pămînteas că.
Un păstrăv prin privirea mea trecu Că are treabă în eternitate, Nu luaţi
puterea păstrăvului, nu, El e simbolul vieţii peste toate.

Şi totuşi se aud poveşti în munți Că, undeva, printr-un miracol parcă, O lostriță cît vaca pentru nunți S-a dus în ape şi-o să-se întoarcă.
Şi păstrăvul de-atîtea ori jertfit La vîrste mici şi fără de prihană Ar pune însuşi mina pe cuțit Să-i facă lumii la gîtlej o rană,
Să facă foc şi s-o prăjească el La un omor de păstrăv într-o seară, Pe-un mal de apă lingă un hotel Cînd ea, săraca, n-ar voi să moară.
Şi-aşa cum spune el şi ei n-aud Să spună ea şi el să nu-nțeleagă Şi nimeni să nu creadă că e crud Ci că-şi obține hrana lui întreagă.
Să aibă filozofi şi ziarişti, Sociologi şi ecologi şi meşteri, Şi comandanți de-a pururi optimişti Ce scot păstrăvăriile din peşteri.
Numai o zi să fie invers tot, Numai o zi trecută-n paranteze, Numai o zi coşmarul idiot Ca păstrăvii pe oameni să-i vîneze.

726

Şi mîine iarăşi va regenera Şi-n piasă va intra cu-aceeaşi sete Şi va plăti mereu cu viața sa Că-i păstrăv princiar şi nu oblete.
Şi nu va fi deloc milos şi bun, Nu va cunoaşte cîntece de-adio Pe toți cei mici chemîndu-i la dejun Păstrăvăria-ntreagă-ar înghiți-o.
Va face jaf în jurul lui mereu Doar pe egali privindu-i cu fclîndețe Şi îi va fi îngrozitor de greu Cu plase şi bazine să se-rivețe.
îi şi cunoaşte bine pe pescari Ar şi putea într-un amurg să-i roage Să-i lase liber drum spre ape mari Să nu-l mâi tot adune în miricioage.
Dar vai, pescarii sînt salariați Şi lumea de pe maluri îi aşteaptă Cu dor nebun de păstrăvi afumați, Sau pe o plită carnea lor răscoaptă.
Chiar cîinii din aceste locuri ştiu Că nu exista carne mai gustoasă Decît a unui păstrăv parcă viu, C-atunci stăpînul şi -la cîihi mai lasă.

Iar într-o noapte *a* avut un vis Că i se-aude peste ape glasul Şi-aeelor peşfi pe care i-a ucis în templul ud le face parastasul.
Repopulat întregul lac a fost De peştii traşi din el ca dintr-o teaca Şi puşi în carnea lui la adăpost Să îl încuviințeze şi sa tacă.
Şi-răpitorul devenea treptat Cel mic în, toat-acea reînviere Şi-ntr-un tîrau ucişii l-au iertat Şi l-au hrănit, că se temeau că piere.
Şi iarăşi lui s-au dat. că era mic, Şi el din mic u devenit mai mare Şi s-a trezit din vis şi-a plîns un pic Şi a simțit cum carnea lui îl doare.
Şi iar privind spre plasă şi pescar Şi iar gustînd din ochi păsîrăvâria A devenit din nou reglementai Şi şi-a uitat în val vinovăția.

Cît ei. mai vinovați ca mine sînt De ce ini-aş duce viața-n remuşcare . Eu vreau un simplu rîu de pe pâmint Nu trîntor în această baltă mare.

Dar, vai, sărmanii oameni sînt şi ei Mult mai captivi ca păstrăvii din plase, în case şi în ranguri şi-n idei Şi. mai ales, au mare. frică-n naşi Ca sa alegi din nişte oameni blegi Pe care vîntul sorții îi tot. bate Ei. prin ce fac, produc absurde legi Ş-aducă pe pămint captivitate?
Aşa glosează păstrăvul captiv Şi. ca să poată să se mai suporte, Prin ritmuri de păduri în leit-motw A devenit mai aprig şi mai furie.
Mânincă păstrăvi, păstrăvi produeînd, Şi icrele şi le aruncă-n ape. Ştiind că el va fi vînat curind Copiii lui măcar cumva să scape.
E cinic şi e dulce şi semeț, Şi ştie gustul de pescar.cum este Căci adormind acesta pe-un podeț A fost muşcat de păstrăvi fără ^ ""-te.
Cît nu s-a dezvoltat reglementar El, păstrăvul, aflat în penitență, îl muşcă fără frică pe pescar Şi-i sare-n fața cu impertinența.

Şi icrele din trupul lui compact Vor lumina, vor plînge şi vor arde Şi veți lua de-mperechere act Prin mii şi mii de schije revanşarde.
Nenorocită lume, seama dă-ți
Şi Dumnezeul tău cu milă rogu-l
Că prea ai înmulțit captivități
Şi prea ne-ai luat viața cu minciogul.
O să răspunzi de toate într-o zi Dar pîn-atunci cu sfiiciune mare, De parcă permanent m-aş spovedi, Eu, păstrăvul captiv, îți cer mîncare.
Şi te mai rog să. ne-nțelegi deplin Şi să ne fii de-a pururea aproape Introducînd în anii care vin Mujdei şi farfurii direct în ape.
...Pădurile ritmează-n leit-motiv Şi seara s-a lăsat în stînci şi-n unde Şi doarme-n plasă păstrăvul captiv Şi se visează-n rîul lui de munte.
22 august 1989, Potoci-Rugineşti—Bicaz

731

Prea bine ştiu că-n apele de sus Din munții unde icra mea ia viată Iertări şi vindecări şi vîrste nu-s Mereu un păstrăv mare te înhață.
Dar vreau să mor în burțile de frați
Şi nu pe farfuriile bolnave,
Pe care toți pescarii vinovați
Mi le întind prin plase de pe nave.

La mine-n rîu mănînc sau sînt mîncat
Şi altă variantă nu există.
Mă mai culege cîte un băiat
Şi, ca pe-un ban, mă leagă în batistă.
Noi vom intra în grevă dedesubt
Ne vom lăsa mîncați de-un păstrăv mare
Să crească peste munți neîntrerupt
Şi să lovească lumea în spinare.
Noi, toți aceşti captivi, îl vom zidi Pe dinăuntru, rituri carnivore, Ca, într-o zi, cea mai frumoasă zi, Să sară peste voi să vă devore.
Un monstru cuprinzîndu-ne pe toți Se va porni peste pescari să cadă, Va dărima împletituri şi roți Lăsînci o lume-n formă de cascadă.

Cancerul stejarilor

Bătrînii spun în taină vorbe mari, şi nu ca despre vreun bazin pomicol, a apărut un cancer la stejari, pădurea românească-i în per icul.
La trunchi, la frunze şi la rădăcini, în toate componentele de ba/ă ca un copac proscris al marii vini, stejarul, s-a rănit şi sîngerează.
Şi nu-i nimic în stare pe pămînt să-i lege rănile a vindecare, şi nu se miluieşte nici un sfînt şi nici pe tăietori nimic nu-i doare.
După prigoana anilor de şoc
în care ne-nchinarn către mesteceni,
stejarul lipsei noastre de noroc
nu poate fi-ntrebat nici,,Ce te legeni?"
Că nu se leagănă la nici uri vînt, că nu se aliază nici cu iederi, şi nici cu abanosul neinfrint spre-a da un ritm acestei neîncrederi.

733

732

Villuni

Ca eu nu vreau precum Vrei dumneata sa văd poporu*ntreg în pijama.
Că tot gîndind aşa ai sa ajungi, sa vezi poporu-mreg în h&ine-n dungi,
n octomeri* 1989,

Un cancer al stejarilor e-n curs şi nu dinspre mesteceni sau din iarbă, un gaz infect din Univers a curs şi rădăcina a-nceput să fiarbă.

Copacii nemuririi noastre sar să caute spitale de urgență, din vechea stemă, frunza de stejar își mai sporește tandra eminență.
Şi totuşi, spun bătrînii cărturari, că țara e o veşnică pădure şi chiar cînd intră canceru-n stejari puieții reînvață să îndure.
în cea din urmă ghindă de pe sol şi-n frunza, care cade ca să suie, stejarii cad, de cancer vuitori, şi nici salvare de la moarte nu e..
Dar cît va f i o ghindă pe aci,
o vom păstra în brazdă, nu în glastră,
o vom sacraliza şi-o vom feri,
vom asculta în ea pădurea noastră.
Şi, cînd va fi mai bine pe pămînt, ne vom întoarce, iarăşi, la natură, şi din stejarul cel din urmă frînt vom înălța ființa noastră pură,
Petreşti—Sebeş, 8 august 1989

735

Bătrînii spun şi ştiu şi ei ce spun, că va intra în sobe nemiloase, stejarul, lemnul nostru cel mai bun, la grinzi, la poduri, la pereți, la case.
Şi-acum,un cancer mare-a apărut
şi e-n stejari mai mult ca-n rest în toate;
încît toporul pare un sărut
şi arderea un fel de libertate.
Stejari bolnavi ai unei țări întregi, sînteți priviți foios de-atîtea stele, dar ora marilor fărădelegi v-a hărăzit un drum către rindele.
Pădurea de stejar s-a cocîrjat,
la rădăcini dospeşte putregaiul,
şi stau stejarii ca-n orfelinat
să-şi piardă fața, ghinda, vîrsta, graiul.
Şi un bătrîn de la Aiud mi-a spus Sînt toate răvăşite tară milă, un cancer al stejarilor şi-n plus această stacojie clorofilă.
Ceva s-a întîmplat adînc de tot, celula primă a intrat în transă, dacă stejarii se decid şi pot să se îmbolnăvească fără şansă.

Cintă! se rățoiră la ea,
Cîntă-ne cintecul care ne domină,
cîntecul care nici acum n-a terminat
să vină asupra noastră din cer,
deşi tu eşti aici, printre noi,

şi nu ştim de unde dracu
mai izvorăşte cîntecul tău
atemporal.
Cîntă! Cîntă; nemernice!
Uite, te-ani făcut mai uşoară;
te-am eliberat de pene, cîntă!
Şi pasărea parcă vru să cînte,
dar cînd deschise pliscul,
din trupul înghețat,
rebegit, fără pene,
nu apucă să se-audâ
decît un scîrțîit finalat
de patină pe gheață.
Şi, înainte de a muri,[1]
ea mai apucă să le zică:
Voi nu vedeți, mă proştilor,
că puterea cîntecului stă în aripi?
Ş, pe urmă, nemaivăzuta pasăre muri.
Şi vînătorii dibaci
îşi puseră penele ei la pălărie,
în semn de pioasă aducere aminte.
13 octombrie 1989, Timişoara
47 — Poezii cenzurata

737.

i -r e~f*
i.3 *b*
Aprilie
Intr-o dimineața de iarna
vinâtorii dibaci
au prins în capcană
o pasăre nemaivăzuta.
pasăre al cărei cintec
domina țara lor.
fără ca nimeni s-o vadă.
t ără ca nimeni să pună mîna pe ea.
A fost mare bucurie,

intre ei.
vinâtori.
părinți
şi copii de vinâtori
şi toate celelalte rude,
Şi luară pasărea.
o fixară în capcana de zăpadă
în care o prinseseră.
se-adunară în jurul ei
şi-i cerură să cinte.
Şi pentru că pasărea nu cînta
pentru că nu avea chef să cînte,
pînă una alta.
ei se gîndiră
că ar fi mai bine sa-Şi păstreze o amintire de la ea,
se repeziră să-i ia cîte-o pană.
ce mai încolo, încoace,
u jumuliră.

Răzbunarea cailor

Trei cai, patru măgari şi patru eîini, amanta, trei maşini şi-o sumă mare,
cu-n fluier mincinos cîntînd în mîini, ciobanul a fugit peste hotare.
Avea, desigur, turma lui de oi şi nu puțin, o mie patru sute, precum
plecau strămoşii la război, aşa s-a dus şi el printre redute.
Numai atît, că el fugea de-ai lui şi căuta printre străini căldură, în țara
unde nici o lege nu-i şi-n care toți pe toți se tot înjură.
Frumos cioban român, cu suflet bun, de tine ție nu îți este milă cînd toți
cuvinte de dispreț îți spun şi ai ajuns o fiară mercantilă?
Ți-au dat păşunea lor pe zece ani, ti-au mobilat şi-o casă, mai la vale, să
fii exemplu celorlalți ciobani, să fii o probă contra țării tale.

739

738

Timp nevolnic

Nevolnic timp, puțini sîntem acasă. Şi mulți fugiți în lumea friguroasă Şi
nu mai crede fratele la frate, Cartele căpătăm, de libertate.

Aşa şi e, lăuntric şi afară, Ea nu-i decît cantină populară La care-am învățat cum se mănîrică, Dar nu ne-ajunge libertatea încă.
Ce-nseamnă buletine, paşapoarte, Impozit nemilos, plătit spre moarte,
Atîta de absurdă ne e fuga, Atît de neciteață ne e ruga.
Spre unii cerul însuşi se deschide Cînd alții mai trudesc la piramide,
Dar, vai, prea se întîmplă tragic toate Şi nu se poate chiar şi ce se poate.

1979

Sărmanii cai n-au mai putut rabdă, simțeau că foc din iarbă îi apasă, şi, după legea lor, nu după-a ta, s-au hotărît şi s-au întors acasă.
Ci TU eşti om deştept, tu ştii precis ca ei sînt cai cinstiți, că au dreptate, şi-i regăseşti în fiecare vis spre țară alergînd pe deşălate.
Chiar de i-ar pune imediat în ham, chiar de i-ar biciui pînă la moarte, chiar de i-ar face troacă sau salam, ei s-ar întoarce şi de mai departe.
Un cal şi iapa lui şi mînza lor şi tu-ți aduci aminte cu stupoare ca i-ai legat cu funii de picior şi între ei, dar şi pe fiecare.
%
Şi-acum ți-nchipui cît de greu le-a fost să se tîrască şi-alte ori să sară, sa iasă şi sa intre-n adăpost ca să ajungă-mpiedicați în țară.
Cu capul pe o pernă vrei s-adormi şi năduşeşti, înfrigurat de groază, c-auzi copite mari. de cai enormi, .sji-n creier ai ceva care nechează.
Şi-atunci te-arunci şi te-nveleşti în oi. să-ți mîntui viziunile bolnave, şi. îngrozit, faci pasul înapoi cînd vezi că au şi oile potcoave.
Sâlişte, 27 noiembrie 1989

Pe nimeni nu mai ai printre străini; doar animalele acestea sfinte. şi iarba povestind din rădăcini: despre ai tăi, de-acasă, din morminte.
Şi e scandal internațional şi eşti citat în marile ziare, că tu, cioban la buze cu-n caval, ai umilit copoii la hotare.
Şi ai putea chiar tu să te mîndreşti şi de ideea ta şi de regie, c-ai auzit că şi la Bucureşti ceva din tot ce-ai îndrăznit se ştie."
în Australia eşti aşteptat, să ai la treabă spor, să ai păşune, să-ntemeiezi pe bîta ta un sat şi-ncet ai tăi în jur să ți se-adune.

Şi, totuşi, tu eşti trist, cioban faimos, ceva nu-ţi mai prieşte după toate,
ai vrea să pleci spre ţara ta, pe jos,[1] acum, cînd cel mai mare vifor bate.
Că, azi, în zori, cînd ai ieşit în prag, pe toate le-ai găsit în rînduială,
numai ceva ce-ţi este foarte drag a dispărut din viaţa ta reală.
Şi oile te-au înţeles, plîngeai; şi-acasă mama ta plîngea şi dînsa, că s-au
întors în ţară cei doi cai >i între ei luaseră şi mînza»

Un greier scoate din el însuşi mai mult decît puterea lui, un cîntec care
umple curtea şi cartierul tras în piatră, nimic în greierul acesta făcut
pentru un cîntee nu-i şi, totuşi, greierul mai cîntă şi, totuşi, cîinele mai
latră.
Sînt semne de normalitate ce între ele-şi dau ecou, şi masa scîrţîie sub
fructe şi uşa bubuie-n ţîţînă, nepreţuit e-un smoc de iarbă care ajunge la
potou, se sparg betoanele de ploaie şi iarba-n ceruri se îngînă.
Şi, între timp, tot cresc betoane
în tulburi pieţe fără sens,
să ne trăim cu toţii moartea
în fiecare dimineaţă,
prin sarcofage betonate
ce vor halucina imens,
cum stau deschise sa primească
aceste condamnări pe viaţă.
E o plimbare prin cavouri ce-astupă totul cu beton, fac morţii-paşi prin
temelia deschisă lor ca să se-aşeze, iar viii simt o slăbiciune ce îi doboară
monoton, sînt teze, ipoteze, breze, şi metereze-n metereze.

743

însemnătatea unui greier

Dacă mai are loc un greier să cînte-n miez de Bucureşti, şi dacă dincolo
de toate e inocenţa suverană, atunci înseamnă că-i posibil să mai trăieşti,
să mai iubeşti şi-n caz de haos sau restrişte te poţi retrage într-o rană.
Nu-i totul un beton limfatic, din care capeţi ameţeli, la cîţiva paşi de
nebunie te linişteşte-un smoc de iarbă, natura ţi-a grefat un greier, pe
creier, ca să nu te-nşeli, cînd *te* întorci la tine-acasă şi intri eu-o
mişcare oarbă.
Un tînăr plînge la chitară, nu în vecini, ci-n casa ta, măsoară bine
înălţimea la care fiul tău mai cîntă, şi strînge lîngă piept căderea de

muzici ce vor dispărea şi bucură-te trist, de toate, şi spune tot în seara sfîntă.

în cărțile bibliotecii
un sunet a intrat pe veci,
nici rouă nu mai e străină
de simfonia zimțuită,
muşcăm din cîntecul de greier
aflat în piersicile reci,
un cal de grădinar cînd trece
aude greier în copită.
Dac-ar veni aici armate
să tragă-n el, în fel şi chip,
cînd canonada se va stinge
şi se va sta cu fruntea-n palmă,
în linştea vindecătoare
ca un ceasornic în nisip,
s-ar auzi acelaşi greier
într-o fierâstruire calmă.
Un greier suveran şi tragic într-un beton din Bucureşti, acum o virgulă îmi pune între cuvinte, la-ntîmplare, e mic. de nici nu poți cu ochii să-l urmăreşti şi să-l găseşti într-un contrast inacceptabil cu-n cîntec nevăzut de mare.
Cît mai există greieri stranii, între clădiri şi prin grădini, nu e nimic pierdut din zestrea ce ne-a fost dată pe o Punte, cînd Noe-mpârățea pe ape şi ochii!ui de specii plini din apele pedepsitoare mutau ființe spre un munte.

745

744

Hei, Doamne, ne-ai lăsat în vale sa plîngem lacrimi de ciment şi *să* clădim mausolee care servesc şi de tribună, dar noi murim de apăsare, dar noi ne dârîmăm urgent, nu-i bună măreția goală, strivirea lumii nu e bună.
Ne-ntoarcem sa iubim un greier sătui de-aiît beton armat, era să mor în piața mare printre etaje şi blindaje,, eu de un simplu smoc de iarbă mai

cred şi-acum c-am fost salvat şi-am "hotărit pe totdeauna să mă întorc la mine-n coajă.
însemnătatea unui greier! El poate să dârîme tot, căci are cîntecul mai mare întotdeauna decît sine, şi cei mai tari în lumea asta, desigur, sînt acei ce pot materiei subjugătoare, prin duh, să nu i se închine.
E plină curtea mea de-un greier, atît de mare, că nu-l văd, şi-i plină lumea de betoane care se văd, dar sînt afone, şi, iată, cîntecul de greier ne e salvarea de prăpăd şi cîntecul acesta-n oameni şi-n stele sus, şi în beton e.

Rămîi la mine în grădină,
într-un beton din Bucureşti,
dar nu doar ca să-mi dai un cîntec
cu mult mai mare decît tine,
ci să mă aperi cu putere
de orice fapte duşmăneşti,
cît tu te mai auzi pe lume,
e încă bine, îneă bine.
28 iulie 1989

74"

Chiar în corabia aceea, un greier radical cînta, n-avea program şi n-avea teme şi Noe îl simțea în creier, dar, dintr-o data, ce minune, în depărtare, undeva, un munte a-nceput să crească din cîntecul acelui greier.
Şi-atunci de ce să-l scot din curte, de ce să-l dau la gunoieri.? îl las să-mi zigureze viața şi să m-anunțe cît e ora, un greier delirează-n noapte mai tragic astăzi decît ieri, ce simte vinovat în mine mărturiseşte-tuturora.
Şi-am auzit că prin betoane atîția greieri s-au unit să-şi cînte lipsa de putere printr-o plînsoare împreună, încît vecinii pieței aspre au dus o mînă la cuțit şi ridicau şi telefoane, crezînd că ele toate sună.
Va fi cîndva şi un cutremur pornit de greierii mărunți şi ape vor ieşi din matcă, de-atîta cîntec fără vină, pădurile foşnind de greieri pe străzi vor coborî, din munte, şi moartea noilor reptile din greierat va fi să vină.

Mi-a fost dor de ceteraşuî gureş Şi de zongoraşul prea supus, Oameni radicali ca-n Maramureş Nicăieri în lumea asta nu-s.

Moartea nu sînt gata să mă-nhațe," Parcă-mi vine, parcă-simt că pot Casele să ți le iau în brațe, Să le string la piept cu neam cu tot.
Dorul tău pînă-n rărunchi mă doare, Tu eşti timpuriul meu pariu, Mi-a fost dor de tine, Baie Mare; Şi-am venit să-ți spun că-s încă viu."
i
Nu m-au dibuit prepelicarii, Vînătorii nu m-au nimerit, Vreau în tine să convoc mai marii Şi să joc, în dinți cu un cuțit.
Românimea cea mai îndrăzneață De la Baia Mare-n sus e-n toi, Dumnezeul mamii ei de viață, Vom fi liberi în curînd şi noi..
Şi-am să vin la tine, Baia Mare, Să refacem orice handicap, Pregătiți de ultima culcare? Dă-mi o cruce, să,mt-o pun» la cap.
20 august. Baia Mare — **Blidaru**

Der de Baia **Mare**

Mi-a fost dor *de line.* Baie Mare,
Sa mă-ncarci de plumb şi de prăpăd,
Mina mea pe crucea ta tresare
Şi sînt fericit că te revăd,
j
N-am murii, precum a fost porunca, Mai trăiesc, precum doreşti şi tu, Sînt berbecul care sparge strunga. Dar de moarte nu se terne, nu.
Mi-a fost dor să-ți gust cu ochii munții Şi, în fapt de ziua, să mă vezi Cum îți jur pe înălțimea frunții C-am să-ți spăl văzduhul cu zăpezi.
i şi ani ce-am evitat., fiindcă Aripile rni le-au confiscat, Mi-a fost dor de-o noapte cu horincă Şi de-un cîntec binecuvîntat.
Nu sînt toate cum ar fi să fie, Prea înving în viață cei vicleni, Mi-a fost dor de țara — bucurie Şi de suflet cald de moroşeni.
Iarba de pe dealuri e ca pluşul. Apele ți-s pline de abis. Mi-a fost dor să cînte Finteuşul Ceea ce guvernu-a interzis.

Rezervist

Aşa mi-a fost probabil scrisă soarta Pe care nici măcar nu o regret, -Să fiu berbecul prăvălit în poarta Ce mi se-nchide-n nas încet-încet.
Am demascat nerozii de la Sparta," Ce contra selectează prin puiet, Dar, vai, ce incredibilă mi-e arta: ^ctor, regizor, subiect, poet.

Pe toate nu ştiu cum le am în mine încă din vremea-înecului atlant,
Acolo unde voi sădiți ruine, Eu înfloresc grădini de diamant.
Le va culege cine ştie cine, Un tip mai univoc şi mai şarmant, Dar mie, şi acum, murind îmi vine Să spun că voi muri interesant.
i
Voi, spectatorii mei, ce-n aclamații întreaga tragedie m-ați ținut, Acum cu pietre brînci în moarte dați-i Celui ce este pacientul mut.
Sînt claunul acestei generații Ce nu ştia nici c-a avut trecut, Da, voi muri sub ploaia de ovații De un fior de scîrbă străbătut.

Sacralizez

Sacralizez senzația pagină
Pe care-o am în fiecare zi
Cu care iau un strop de apă-n mină
Şi m-aş spăla cu ea şi aş izbi.
Doar astfel poate să-mi apară totul, Un buzdugan de lacrimi să descînt
Şi-n loc să molfăi bestial cu botul Să dau cu el de cer şi de pămînt.
Nu mai suport plăcerile moderne întemeiate pe minciuni şi spirt, De la distanță nasul meu discerne Distanța dintre piersică şi birt.
Să vină caii sub apus de soare Să-şi pună fiecare tristul cap In jgheabul destupatelor izvoare Şi să se bea pe ei încet din jgheab.
Ce importanță are o fîntînă
Pe lîngă-atîtea edificii mari
Şi-un strop de apă azvîrlit din mînă
în calea unor hoarde de barbari?
Sacralizez aceea ce se-ntîmplă
Pe baricade, nu în adăpost,
Pe buzele deschise, nu sub tîmplă,
Şi-n lacrima copilului ce-am fost.

Roman, 29/30 ianuarie 1985

Nimic, niciodată

Nu se sfîrşeşte lupta niciodată,
nu-i nici o libertate deajuns,
şi nici o întrebare, vinovată,
n-o să-şi găsească altfel de răspuns.

Mereu se scriu antume şi postume, mereu e cineva, cuiva, dator, mereu ne credem la-nceput de lurne... deşi concomitent bătrînii mor.
Nimic nu se rezolvă pîn-la urmă,, un cod genetic murmură în noi, mereu sînt trei ciobani la orice turmă şi unul moare, dacă vor cei doi.
Distruge-acelaşi fapt care conservă-un echilibru fără de reproş, că muții urlă către surzi cu vervă şi ce să vadă cei cu ochii scoşi?
Cine-a rîvnit un pic de libertate nu va avea mai mult decît avea; cît timp din ea se-nfruptă toți şi toate e ca atunci cînd n-aveam drept la ea.

A fost frumos şi drept; nu vi se pare? Şi e frumos şi-n fața tuturor Cînd nu numai un personagiu moare, Cînd sînge cald țîşneşte pe decor.
Şi-un strop ajunge pe la fiecare; Un strop descoperit încetişor, Frumoasă-i tragedia zdrobitoare In care toți pînă la unul mor.
Voi aruncați cu pietre către scene Şi huiduiți şi fluierați cum vreți, Prefaceți-vă firea în hiene, Săriți pe bănci şi rupeți din pereți.
Pe urmă demontați-mă alene, Actori, regizori, subiecți, poeți, Cu gesturi huliganice obscene Prefaceți-vă toți în îndrăzneți.
Eu doar atît mai am a vă mai spune: N-ați meritat decît un rol mărunt, Ați meritat un rol — deşertăciune Şi-un gag de frişca pe-un afet de unt.
încolo, somn uşor şi toate bune. C-un ultim verb datornic vă mai sînt, Să ştiți că v-am iubit ca pe-o minune... Şi-acum, zvîrliți în mine cu pămînt.

Corabie în derivă

Pluteşte vasul nostru în derivă, curînd vom eşua în nişte stînci, va mai dura şi-această agonie, dar mările nu-s peste tot adinei.
Puțină apa şi puțină pline, pedepse tragice pentru idei, doar scîrțîitul navei în cădere şi cîntece eroice, cît vrei.
Am sfaart cu-această navă ape tulburi, şi mări incendiare şi ghețari, şi-am fi în stare să mai facem incă, dar nu mai sînt pe punte marinari.
Care=au murit, eare-au sărit în apă şi nu deriva i-a bdnvins pe toți, ci faptul că ne domină pirații şi la comandă au ajuns mulți hoți.
Nu mai avem nici pic de combustibil să-naintăm cu vasul cîțiva paşi, dar, în acelaşi timp, coincidență, nu mai avem nici brațe de vîslaşi.
Şi nu există bucurie nouă
şi nu există pace pe pămint,
decît în timpul scurt, de-o zi sau două,
cît nou-născutul încă este sfînt.

Viteza-i mare, drumul e-nainte, accelerăm aproape vinovat şi$_t$ după un turnir care ne minte, ne-ntoarcem fix de unde am plecat.
Ne-am iscălit cu sînge pe catarge, ne-nzdrăvenirii şi iar ne vin idei, dar dictatura unuia se sparge în mii de dictaturi de felul ei.
Nimic nu se rezolva niciodată, şi pier mereu aceiaşi care pier, dezastrul fără plată şi răsplată, noi pe pămînt şi Dumnezeu în cer.
Şi, totuşi, nu sînt oşti să ne condamne a ne întoarce țara înapoi, şi ne rugăm acum la tine, Doamne, coboară-te la noapte între noi.
21—22 decembrie 1989

Oricum, această navă în derivă nu poate fi mai bună decît noi, şi-astfel cum noi am eşuat în - navă, s-a dus şi ea, în propriul ei noroi.
20 septembrie 1983

Corabia pluteşte în deriva, doar vîntul o mai leagănă un pic, şi peştii care trag de ea prin apă... Dar comandantul n-a aflat nimic.
El crede că pe vas e totul bine, de-atîta aur ochii lui îl dor, dă ordine de luptă şi de pace şi face planuri mari de viitor.
Şi noi, cu toții, zilnic raportîndu-i că l-am urmat şi-l vom urma în mers, n-avem pînă la urmă nici curajul de-a-i spune clar că totul e invers.
Năvoadele, cu care altădată intram în ape ca să prindem peşti le-am împletit ca să ne facem haine în locul zdrențelor marinăreşti.
De pescuit mai pescuim cu mîna, murim de foame şi de frig pe drum, dar raportăm spre-a-l bucura pe dînsul cele mai mari recolte sînt acum.
E-o farsă de-prea joasă calitate în care este mai ales ce nu-i, şi cum putem să credem, noi, actorii, că-n farsă e regizor dumnealui.